

MAURICE
LEBLANC

ARSEN
LÜPEN,
KİBAR HIRSIZ

Fransızcadan Çeviren: S. İpek Ortaer Montanari

“Bazen neden herkesin hırsızlık gibi rahat bir mesleği seçmediğini soruyorum kendi kendime. Biraz beceriniz varsa, dikkatli de olursanız, en hoş mesleklerden biri. Bir aile babası işi... Öylesine rahat ki... Neredeyse sıkıcı.”

Onu her zaman aynı yüzle, aynı kılık kıyafet içinde göremezsiniz. İçine girdiği ortamlarda her zaman dolambaçlı bir oyun var. Terk ettiği yerlerde ya bir şeyler eksik kalıyor ya da gizlenen gerçekler açığa çıkıyor. Bir kontrol edin isterseniz, cebinizdeki saat hâlâ yerinde mi? Onu yakaladığınızı sanabilirsiniz ama dikkatli olun, belki de kendisi yakalanmak istemiştir. Birçok ismi var ama en bilinenini duymuşsunuzdur herhalde. Karşınızda, kibar hırsız, Arsen Lüpen!

Maurice Leblanc'ın kaleme aldığı, yaratılışının üstünden yüz yılı aşkın zaman geçmesine rağmen hâlâ ilgiyle okunan, hem tiyatro oyunu, hem dizi hem de sinema filmi olarak birçok defa uyarlanan, ilk öyküsü 1905 yılında yayımlanan bu muzip karakterin dokuz öyküsünün bulunduğu *Arsen Lüpen, Kibar Hırsız*'da hapisane kaçışları da var, değerli bir gerdanlık da, denizaltı planları da, siyah bir inci de. Hatta Herlock Sholmès adında, ünlü bir İngiliz dedektifle bile karşılaşabilirsiniz burada. Tabii geç kalmazsa.

MAURICE LEBLANC

11 Aralık 1864 tarihinde Rouen, Normandiya'da doğdu. Birçok ülkede eğitim alıp hukuk öğrenimini yarıda bıraktıktan sonra Paris'e yerleşip kurgu alanında çalışmaya başladı. Flaubert ve Guy de Maupassant etkisinde yazdığı romanları eleştirmenler tarafından sevilse de ticari açıdan başarısızdı. 1905'te ilk yayımlanan Arsen Lüpen öyküsüyle büyük ilgi gördü. Leblanc, Lüpen karakterini kullandığı, içinde öykü derlemeleri ve romanlar da olan, toplamda yirmi bir kitap yazdı. Légion d'Honneur (Şeref Nişanı) almaya da layık görünen Maurice Leblanc 1914'te Perpignan'da hayatını kaybetti.

Arsen Lüpen, Kibar Hırsız
Maurice Leblanc

Orijinal Adı: *Arsène Lupin, gentleman-cambrioleur*

İthaki Yayınları - 1841

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Emirhan Burak Aydın*

Yayıma Hazırlayan: *Başak Öztürk*

Düzeltili: *Emirhan Burak Aydın*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7650-36-6

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © S. İpek Ortaer Montanari, 2021

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

MAURICE LEBLANC O ARSEN LÜPEN, KİBAR HIRSIZ

Fransızcadan Çeviren: S. İpek Ortaer Montanari

İÇİNDEKİLER

Arsen Lüpen'in Tutuklanması.....	11
Arsen Lüpen Hapishanede	27
Arsen Lüpen'in Fırası.....	49
Esrarengiz Yolcu	71
Kraliçenin Gerdanlığı	88
Kupa Yedilisi.....	106
Madam Imbert'in Kasası	143
Siyah İnci	156
Herlock Sholmès Geç Kalır	171

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ

Arsen Lüpen, tam adı Marie Émile Maurice Leblanc (11 Aralık 1864 Rouen – 6 Kasım 1941 Perpignan) olan yazarın en bilinen eseridir. Öncelikle bir gazeteci olan Leblanc’dan 1905’te, aylık yayımlanan *Je Sais Tout* dergisi için İngiliz yazar Ernest William Hornug’un *Raffles*’ları gibi öyküler kaleme alması istenir. Böylelikle *Kibar Hırsız Arsen Lüpen* doğar.

Öyküler dergide yayımlandıktan iki yıl sonra kitaplaştırılmaya başlar.

İlk kez 1906’da yine *Je Sais Tout* dergisinde yayımlanan “Arsen Lüpen, Herlock Sholmes’e Karşı” öyküsünden haberdar olan Conan Doyle, bu işten pek de memnun olmaz.

Radikal Sosyalist Parti ve özgür düşünce yanlısı Leblanc, yaşının ve Birinci Dünya Savaşı’nın getirdikleriyle burjuvalaşarak “Arsen Lüpen ben değilim!” dese ve 1910’da Lüpen karakterini öldürmeye çalışsa da hayata gözlerini yumana kadar yeni öykülerini yazmayı sürdürür.

Lüpen karakteri Pierre Souvestre ve Marcel Allain’in yazdığı “Fantoma”ya da ilham kaynağı olmuştur.

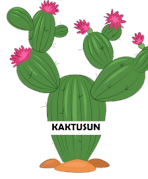
Leblanc’ın mezarı Paris’teki Montparnasse Mezarlığı’nda bulunmaktadır.

Şimdiye kadar pek çok tiyatro, film, anime, dizi ve oyun uyarlaması yapılan bu bin bir surat ama pek kibar hırsız Arsen Lüpen’in kâh ciddi, kâh komik kâh romantik maceralarını severek okumanız dileğiyle.

S. İpek Ortaer Montanari
2021

ARSEN LÜPEN'İN TUTUKLANIŞI

Ne tuhaf bir yolculuk! Oysa pek güzel başlamıştı! Bana kalırsa, bundan daha iyi koşullarda da başlayamazdı. *Provence*, hızlı, rahat ve en candan insanların yönettiği bir transatlantikti. Sosyetenin önde gelen isimleri bu gemide toplanmıştı. Yeni bağlar kuruluyor, eğlenceler düzenleniyordu. Sanki tüm dünyadan kopmuşuz, ıssız bir adaya düşmüşüz gibi mükemmel bir fikre kapılmıştık, bunun sonucu olarak da yakınlaşmalıydık.

Ve yakınlaşıyorduk da...

Daha dün birbirini tanımayan, beklenmedik bir şekilde bir araya gelmiş bu sıradışı grubun birkaç gün içinde, uçsuz bucaksız gökyüzü ve denizin ortasında, en samimi günlerini yaşayacaklarını, okyanusun öfkesine, şiddetli ve dehşet verici dalgalara, sakın görünen ama pusuya yatmış denize karşı birlikte direneceklerini hayal bile edebilir miydiniz?

Bu yaşanan özünde, hayatın kendisi gibi fırtınaları ve boyutlarıyla, tekdüzeliği ve çeşitliliğiyle bir bakıma trajik özetiydi ve işte belki de bu yüzden, başladığı andan itibaren sonunun öngörülebildiği bu kısa yolculuğu, ateşli bir ivedilik ve yoğun bir şehvetle tadıyoruz.

Ancak son birkaç yılda, yolculuğun heyecanını tuhaf bir şekilde artıran bir şey oldu. Özgür olduğunu düşündüğümüz bu yüzer küçük ada, bu dünyaya daha bağımlı oldu. Okyanusun ortasında yavaş yavaş çözülen ve yine okyanusun ortasında yavaş yavaş, yeniden birbirine dolanan bir bağ var. Kablosuz telgraf!

Olabilecek en gizemli şekilde haberlerini aldığımız bir başka dünyadan gelen aramalar! Hayal gücü, görünmez iletilerin içinden geçtiği demir telleri artık kafada canlandırmaya gerek duymaz oldu. Bu gizem hâlâ esrarını koruyor, aynı zamanda daha da şiirsel hale geldi ve bu yeni mucizeyi açıklamak için rüzgârın kanatlarında yeniden koşmak gerekiyor.

Böylece ilk saatlerde, ara sıra içimizden birine birkaç sözcük fısıldayan bu uzak ses bizi takip ediyormuş, bize eşlik ediyormuş ve hatta önümüze geçiyormuş gibi hissediyorduk. İki arkadaş benimle konuştu. On, yirmi tanesi ise bize, boşluktan, üzgün ya da neşeli vedalarını yolladılar.

İkinci gün fırtınalı bir öğleden sonra, Fransa kıyılarından beş yüz mil açıktayken kablosuz telgraf bize önemli bir haber ulaştırdı:

“Arsen Lüpen geminizde; birinci sınıfta tek başına yolculuk ediyor, sarı saçlı ve sağ kolundan yaralı, takma adı R...”

Tam da bu anda, karanlık gökyüzünde korkunç bir şimşek çaktı. Elektrik yüklenmiş dalgalar kesintiye sebep oldu. Mesajın geri kalanını alamadık. Arsen Lüpen’in kullandığı takma adın sadece ilk harfini öğrenebilmiştik.

Haberin devamı varsa, bu mesajın telgrafhane çalışanları ve ayrıca gemideki polis memuru ve kaptan tarafından titizlikle saklanacağına dair hiçbir kuşku yoktu. Ancak en hassas sessizliğe zorlayacak olaylardan biri gibi görünüyordu. Aynı gün bu olay, nasıl olduğu anlaşılamadan kulaktan kulağa yayılmıştı; hepimiz meşhur Arsen Lüpen’in aramızda saklandığını biliyorduk.

Aylardır gazetelerin maharetlerini anlattığı, yakalanması güç, hırsız Arsen Lüpen aramızdaydı! Polis teşkilatımızın en iyisi, yaşlı Ganimard bu esrarengiz kişiyle, düğümün çözülmesi için dikkat çekici, ölümüne bir düelloya girişmişti! Canının istediği gibi davranan Mösyö Arsen Lüpen sadece şatolara ve salonlara giriyordu. Bir akşam Baron Schormann’ın evine girmiş, ancak elleri boş çıkıp gitmiş, ardında da şu notu bırakmıştı: “Kibar hırsız Arsen Lüpen, eşyalar özgünleriyle değiştirilince yeniden

gelecek.” Bin bir surat Arsen Lüpen; k h  of r, tenor, müşterek bahis i, k h iyi aile çocuğu, ergen ya da yaşlı, k h Marsilyalı satıcı, Rus doktor,  spanyol matador!

Derken durumun farkına daha iyi varıldı: Arsen Lüpen, bu transatlantiğin göreceli olarak sınırlı alanında gezinip duruyordu! İlk andan itibaren bulunduğumuz  u küçük köşede, yemek salonunda, salonda, sigara odasındaydı! Belki de şu beyefendi Arsen Lüpen’di... Belki de diğeri... masamdaki adam... ya da kamaramdaki arkadaşım...

“Ve bu durum daha beş gün devam edecek!” diye haykırdı ertesi sabah Miss Nelly Underdown. “Katlanması ne g   bir durum! Umarım yakalarlar.”

“Mösyö Andr sy, kaptanla aranızın gayet iyi olduğunu görüyoruz, bildiğiniz bir şeyler var mı?” diye sordu bana dönerek.

Miss Nelly’yi memnun etmek için bir şeyler bilmeyi çok istedim! Nerede olursa olsun, hemen en göz önünde olan yerleri ele geçiren  u harikulade varlıklardan biriydi. Servetleri kadar güzellikleri de göz kamaştıran bu kadınların çevresinde coşkulu, ateşli bir topluluk vardır.

Fransız annesinin Paris’te yetiştirdiği genç kadın, Chicago’nun zenginlerinden olan babası Underdown’un yanına gidiyordu. Dostlarından biri, Leydi Jerland kendisine eşlik etmekteydi.

İlk andan itibaren kendisiyle flört etmek için yerimi almıştım ancak yolculuğun hızlı gelişen samimiyetinde, çekiciliği beni hemen rahatsız etmişti ve o koca siyah gözleri benim bakışlarımla ke i tiğinde, flört etmek için biraz fazla hassas hissetmiştim kendimi. Bununla birlikte, birtakım beğenilerle gösterdiğim saygıyı memnuniyetle karşılıyordu. Güzel sözlerim karşısında gülmeye ve kısa   k lerimle ilgilenmeye l tfediyordu. Ona gösterdiğim hevese belli belirsiz bir cana yakınlıkla yanıt veriyor gibiydi.

Beni belki de tek bir rakip, Miss Nelly’nin, sessiz mizacını benim Parisli olmayan tarzıma tercih ettiğini sandığım yakışıklı,  ık, ağırbaşlı bir genç adam endi elendirebilirdi.

Miss Nelly beni sorguya çekerken etrafını sarmış hayran grubunun içindeydi. Güvertedeydik, halimizden memnun, sallanan sandalyelerde oturuyorduk. Dün geceki fırtına gökyüzünü beraklaştırmıştı. Hava harikaydı.

“Özel olarak bildiğim bir şey yok, matmazel,” diye yanıtladım. “Ancak biz, kendi başımıza, tıpkı Arsen Lüpen’in şahsi düşmanı yaşlı Ganimard’ın yapabileceği kadar iyi bir soruşturma düzenleyemez miyiz?”

“Ah! Epey hızlı ilerliyorsunuz!”

“O halde ne yapmalı? Sorunun karmaşık olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet, epey karmaşık...”

“Ancak bu sorunu çözecek ipuçlarına sahip olduğumuzu unutuyorsunuz.”

“Ne gibi ipuçları?”

“Öncelikle Lüpen, kendini Mösyö R... olarak tanıtıyor.”

“Fazla belirsiz bir ipucu...”

“İkinci olarak, tek başına yolculuk ediyor.”

“Bu ipucu gerçekten de yararlı olabilecek mi?”

“Ve sarışın.”

“Bu durumda?”

“Bu durumda, yapmamız gereken tek şey yolcu listesini alıp elemek.”

Liste yanımdaydı. Cebimden çıkarıp göz attım.

“Öncelikle söylemeliyim ki sadece on üç kişinin baş harfi bizim ipucumuzla uyuyor.”

“Sadece on üç kişi mi?”

“Evet, sadece birinci sınıfta yolculuk edenlere bakıyoruz. Adının baş harfi R... ile başlayan bu beyefendilerden dokuzuna eşi, çocuğu ya da uşağı eşlik etmekte; geriye dört kişi kalıyor, bunlar: Raverdan Markisi...”

“Elçilik sekreteri,” diyerek araya girdi Miss Nelly. “Kendisini tanıyorum.”

“Binbaşı Rawson...”

“Amcam olur,” dedi gruptan birisi.

“Mösyö Rivolta...”

“Burada,” diye bağırdı simsiyah sakalının altında yüzü kaybolan bir İtalyan.

Miss Nelly gülmeye başladı.

“Mösyönün sarışın olmadığı kesin.”

“O halde,” dedim, “suçlunun listedeki son kişi olduğunda hemfikiriz.”

“Kimmiş o?”

“Mösyö Rozaine. Kendisini tanıyan var mı?”

Kimse yanıt vermedi. Ancak Miss Nelly, hareketleri beni rahatsız eden, yakınındaki sessiz genç adama seslendi:

“Eh Mösyö Rozaine, konuşmayacak mısınız?”

Bakışlarımızı genç adama çevirdik. Sarışındı.

İtiraf edelim, ben de küçük çaplı bir şok yaşadım. Üzerimide çökmüş rahatsız edici sessizlik bana, gruptaki diğerlerinin de aynı boğulma hissi içerisinde olduğunu gösterdi. Bu beyefendinin görünüşündeki hiçbir şey, ondan şüphe etmemizi gerektirmeyeceğinden epey garip bir durumdu.

“Neden mi konuşmuyorum?” dedi. “Çünkü adıma, yalnız yolculuk etmeme ve saçımın rengine bakarak, kendi kendime yaptığım soruşturmada aynı sonuca ulaşmıştım zaten. Kısacası yakalanmam gerektiğini düşünüyorum.”

Bu sözleri söylerken yapmacık bir hali vardı. İnatçı iki küçük çizgi gibi ince dudakları daha da incelip solmuş, gözlerine kan hücum etmişti.

Alay ettiği kesindi. Bununla birlikte yüzü, hareketleri bizi etkilemişti. Miss Nelly safça sordu:

“Ancak yaralı değilsiniz, değil mi?”

“Doğru,” diye yanıtladı. “Bir tek yaram eksik.”

Sinirli bir hareketle manşetini kaldırıp, kolunu gösterdi. Ancak o anda aklıma geldi. Bakışlarım Miss Nelly’ninkilerle kesişti; bize sol kolunu göstermişti.

Tam da bu ayrıntıyı dillendirecektim ki bir olay bütün dikkatimizi dağıttı. Miss Nelly’nin dostu Leydi Jerland koşarak geldi.

Allak bullak olmuştu. Çevresini sardık; ancak bir süre sonra ve büyük bir çabayla kekeleyerek konuşmaya başladı:

“Takılarım, incilerim! Hepsi çalınmış!..”

Hayır, devamında öğrendiğimize göre hepsi çalınmamıştı. Merak uyandırıcı kısım, aralarından değerlilerin seçilmesi idi!

Pırlantalarla kaplı bir yıldız, yakut taşlı bir pandantif, parçalı kolye ve bilezikler, hepsi çalınmıştı; takıların taşlarının sadece en büyük olanları değil, yükte hafif pahada ağır diyebileceğimiz en zevkli, en değerlileri çıkarılmıştı. Geri kalanlar orada, masanın üzerine duruyordu. Onları görmüştüm, hepimiz görmüştük; sanki parlak ve renkli güzel yaprakları kopartılmış çiçekler gibi, mücevherlerinden yoksun kalmışlardı.

Bu işi, Leydi Jerland çay almaya gittiği vakit, güpegündüz ve en hareketli koridorların birinde gerçekleştirmiş, kilidi kırmış, şapka kutusunun alt deseni altına saklanmış küçük bir çantayı bulmuş, açmış ve içinden takıları seçmişti!

Hepimizin aklından tek bir şey geçiyordu. Hırsızlık olayı öğrenildiğinden beri tüm yolcular aynı fikirdeydi: Hırsız, Arsen Lüpen’di. Bu durum tam anlamıyla onun karmaşık, gizemli, akıl almaz... ve aynı zamanda mantıklı yöntemine uyuyordu; çünkü takıları oluşturan bütün hantal ağırlığı taşımaktansa, birbirinden bağımsız inci, zümrüt ve safir gibi küçük parçaları taşımak çok daha kolaydı!

Akşam yemeğinde, Rozaine’in sağ ve sol yanındaki iki sandalye boştu. Akşamleyin kaptanın, kendisini yanına çağırıldığı konuşuluyordu.

Herkes için su götürmeyecek şekilde yakalanması, rahat bir nefes almamızı sağladı. O gece küçük oyunlar oynadık; dans ettik. Özellikle Miss Nelly öylesine şaşırtıcı bir mutluluk sergiliyordu ki en başta Rozaine’in saygısı onu memnun etmişse de, bunları çoktan unutmuştu bile. Onun bu zarafeti beni ele geçirmeye başladı. Gece yarısına doğru, huzur veren ay ışığı altında

ona, hiç de hoşuna gitmişe benzemeyen bir heyecanla bağlılığını itiraf ettim.

Ancak ertesi gün, şaşkınlık içinde Rozaine'e yöneltilen suçlamaların yeterli olmadığını ve serbest kaldığını öğrendik.

Bordeaux'lu hatırı sayılır bir tüccarın oğlu olan bu adam, muntazam belgeler sunmuştu. Öte yandan kollarında da herhangi bir yara izi yoktu.

"Belgeler mi! Doğum belgesi mi!" diye bağırıyordu Rozaine'in düşmanları. "Elbette Arsen Lüpen size istediğiniz her belgeyi sunacaktır! Yaraya gelince, belki de yaralanmadı bile... Ya da izini sildi!"

Buna karşılık hırsızlığın gerçekleştiği saatte Rozaine'in güvertede dolaşmakta olduğu -kanıtlanmıştı- söylendi; verdikleri yanıt ise şöyledi:

"Arsen Lüpen'in karakterine sahip bir adam işlediği suça katılmak zorunda mı ki?"

Ayrıca bütün bu ilginç suçlamaların dışında öyle bir nokta vardı ki, en şüpheliler bile bir eleştiri getiremezlerdi. Rozaine dışında kim tek başına yolculuk ediyordu, sarışındı ve kimin adının baş harfi R ile başlıyordu? Bu şahıs Rozaine değilse, telgraf kimi işaret ediyordu?

Yemekten birkaç dakika önce Rozaine grubumuza doğru yönelmeye cüret edince Miss Nelly ve Leydi Jerland ayağa kalkıp uzaklaştılar.

Yakışıklıydı ve korkuyormuş gibi de durmuyordu.

Bir saat sonra gemi çalışanları, denizciler ve tüm sınıflarda yolculuk edenler arasında bir not elden ele dolaşmaya başladı: "Mösyö Louis Rozaine, her kim Arsen Lüpen'in maskesini düşürür ya da çalınan değerleri taşların kimde olduğunu bulursa, onu on bin frankla ödüllendirecektir."

"Ve hiç kimse bana, bu soyguncuya karşı yardım etmek için gelmezse, kendi işimi kendim göreceğim," demişti Rozaine kaptana.

Rozaine, Arsen Lüpen'e karşı ya da daha çok, dedikodulara göre Arsen Lüpen, Arsen Lüpen'e karşı, bu mücadele ilginç olacağı benziyordu!

Bu durum iki gün sürdü.

Rozaine'nin oradan oraya gezinip durduğunu, çalışanların arasına karıştığını, sorguya çektiğini, arayıp taradığını gördük. Geceleynin gölgesinin sinsi sinsi dolaştığını fark ediyorduk.

Kendi tarafında kaptan, en büyük çabayı göstererek her şeyi açıyordu. *Provence*'in bütün köşeleri, baştan aşağıya didik didik arandı. Çalınan taşların suçlunun kamarası dışında herhangi bir yerde olması gerekeceği düşüncesiyle istisnasız tüm kamaralar aranıp tarandı.

"Sonunda bir şeyler bulunabilecek, değil mi?" diye bana soruyordu Miss Nelly. "Bir hokkabaz olabilir, ancak pırlantaları ve incileri yok edecek değil."

"Öyle tabii," diye yanıtladım kendisini, "ya da hotozlarımızı, ceketlerimizin astarlarını ve üzerimizde taşıdığımız her şeyi incelemek gerekecek."

Ardından, kendisini çeşitli pozlarda çekmekten kendimi alıkoymadığım 9x12'lik Kodak makinamı göstererek ekledim:

"Bunun gibi pek büyük olmayan bir aletin içinde, Leydi Jerland'ın mücevherlerini koyacak kadar yer olduğunu düşünmez miydiniz? Sanki fotoğraf çekiyormuş gibi gösterilir ve kimse farkına varmaz."

"Ancak her hırsızın, arkasında birtakım ipuçları bıraktığını işittim."

"Bunun tek istisnası Arsen Lüpen'dir."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü sadece yaptığı hırsızlığı değil, suçlanabileceği tüm durumları düşünüyor."

"En başta kendinize daha çok güveniyordunuz."

"Öyle, ancak yaptığı hırsızlıktan beri fikrim değişti."

"Eh o halde, şimdi ne düşünüyorsunuz?"

“Bence vakit kaybediyoruz.”

Sonuç olarak incelemeler hiçbir sonuca varmıyordu ya da en azından bir sonuca varabilecekler genel çabaya değmiyordu: Kaptanın saati çalınmıştı.

Öfkelenmişti, hevesi katlanmış ve pek çok kez görüştüğü Rozaine’i daha da yakından gözlemler olmuştu. Ertesi gün, şaşırtıcı bir ironiyle saati, ikinci kaptanın takma yakaları arasında bulduk.

Bütün bu olanlarda dâhiyane bir hava vardı ve hırsızlık yapan ama aynı zamanda bunu zevk için yapan Arsen Lüpen’in espri anlayışını yansıtıyordu. Zevkle ve yetenekle çalıştığı kesindi ancak eğleniyordu da. Yazdığı oyun oynanırken eğlenen ve kuliste zekâ oyunlarına ve yarattığı durumlara kahkaha atan bir adamı andırıyordu.

Kendi tarzında bir sanatçı olduğu kesindi; kasvetli ve inatçı Rozaine’i incelediğe ve bu tuhaf kişinin hiç şüphesiz büründüğü çift kişiliği dşndğe, takdir etmeden yapamıyordum.

Ertesi gece, vardiyadaki görevli, güvertenin en karanlık noktasından bir inleme işitmişti. Sesin geldiği yere yaklaştığında yere serilmiş, başı epey kalın gri bir eşarpla sarmalanmış, bilekleri ince bir ip yardımıyla bağlanmış bir adam bulmuştu.

İplerini çözüp ayağa kaldırmış, gerekli ilkyardıma yapmıştı.

Bu adam, Rozaine idi.

Zahmetli incelemelerinden birine çıktığı sırada vurup düşürülmüş ve soyulmuştu. Bir iğne yardımıyla giysisine iliştirilen kartta şunlar yazılıydı:

“Arsen Lüpen, Mösyö Rozaine’in on bin frankını memnuniyetle kabul eder.”

İşin aslı, çalınan cüzdanda yirmi adet binlik banknot vardı.

Doğal olarak zavallıyı kendisine saldırmış olmakla itham ettik. Ancak kendi kendini bu şekilde bağlayamayacağından, kartın üzerindeki yazı da Rozaine’in el yazısından çok daha farklı olduğundan ve aksine, gemide bulunan eski bir gazetenin belirt-

tiğine göre tıpatıp Arsen Lüpen'inkine benzediğinden, Rozaine Arsen Lüpen olamazdı. Rozaine, Rozaine idi, Bordeaux'lu tüccarın oğlu! Bu korkunç olayla Arsen Lüpen'in varlığı bir kez daha kanıtlandı!

Bu durum korkuya sebep olmuştu. Kimse kamarasında tek başına kalmaya ve kenarda köşede kalmış yerlere tek başına gitmeye cesaret edemiyordu. Birbirinden emin insanlar ihtiyatla bir araya geliyordu. Ve bir kez daha içgüdüsel bir kaygı en yakın olanları bile ayırıyordu. Tehlike tek başına olan bir kişiden ve hatta tehlikesiz birinden gelmeyecekti. Arsen Lüpen artık... artık hepimizdik. Aşırı heyecanlı hayal gücümüz Arsen Lüpen'e mucizevi ve sınırsız bir güç bahşediyordu. Onun en beklenmedik şekillerde herkesin kılığına girebileceğini düşünüyor, sırasıyla saygıdeğer Binbaşı Rawson ya da soylu Raverdan Markisi'nin kılığına girdiğini ve hatta artık bahsedilen adın baş harfine güvenemeyeceğimizden şu ya da bu kişi, hepimizin tanıdığı bir kadın, çocuk veya hizmetçi olabileceğine inanıyorduk.

Kablosuz bağlantı ile kurulan iletişim yeni bir haber ulaştır-mamıştı. En azından kaptan bizimle paylaşmıyordu ve böylesine bir sessizlik de bize güven aşılamıyordu.

Son günümüz bitmek tükenmek bilmiyordu. Bir kötülük gelecek kaygısıyla yaşıyorduk. Bu sefer bir hırsızlık ya da basit bir yaralama olmayacaktı; bir suç, bir cinayet olacaktı. Herkes Arsen Lüpen'in bu iki önemsiz suçla yetinmeyeceğini düşünüyordu. Geminin mutlak hükümdarıydı, yetki sahibi kişiler güçten düş-müştü; istemesi yeterliydi, sonra her şeyi yapabilirdi, malımız ve canımız onun ellerindeydi.

Ancak itiraf etmeliyim ki, Miss Nelly'nin güvenini kazandı-ğımдан bu anlar benim için mutluluk vericiydi. Bütün bu olay-lardan etkilenen endişeli yapısı yüzünden, kendiliğinden yanıma gelip ona sunmaktan mutluluk duyduğum bir koruma, bir güven arıyordu.

Kalbimin derinliklerinde Arsen Lüpen'e minnet duyuyor-

dum. Bizi birbirimize yakınlaştıran o değil miydi? Kendimi en güzel düşlerden ayırmama hakkını kendimde görmem onun sayesinde değil miydi? Aşk ve kuruntuya dayalı düşler, onları neden itiraf etmeli? Andrésy'ler Poitiers kökenli iyi bir aileydi ancak armaları görkemini biraz yitirmişti ve bir beyefendinin adını, ışıltısını kaybetmiş bir şeye vermeyi hayal etmesi bana yakışksız gelmiyor.

Bu düşlere Madam Nelly'nin itiraz etmeyeceğini hissediyorum. Gülümseyen gözleri bana bunları gerçekleştirmem için izin veriyordu. Sesinin yumuşaklığı bana umudumu kaybetmememi söylüyordu.

Ve son âna kadar, korkuluklara yaslanarak yan yana durduk, ta ki Amerika kıyıları ufukta belirmeye başlayana dek.

Üst aramaları kesilmişti. Bekliyorduk. Birinci sınıftan, göçmenlerin koştuğu iki güverte arasına kadar hepimiz bu çözümsüz esrarın sonunda bize açıklanacağı büyük anı bekliyorduk.

Arsen Lüpen kimdi? Hangi ad, hangi kılık altında saklanıyordu meşhur Arsen Lüpen?

Ve bu büyük an geldi çattı. Yüz yıl da yaşasam, hayatım boyunca o küçücük ayrıntıyı unutmayacağım.

“Solgun görünüyorsunuz, Miss Nelly,” dedim güçten düşüp omuzuma yaslanmış olan genç kadına.

“Ya siz!” diye karşılık verdi bana. “Ah, siz de çok değiştiniz!”

“Hayal edebiliyor musunuz! Bu heyecan verici dakikalarda sizin yanınızda olmaktan mutluluk duyuyorum, Miss Nelly. Bana öyle geliyor ki anılarınız bir şeylere takılıp...”

Endişeli ve heyecanlı genç kadın beni dinlemiyordu. İskele tahtası yerleştiriliyordu. Ancak biz özgürlüğümüze kavuşmak üzere köprüden geçmeye başlamadan önce gümrük memurları, üniformalı adamlar, postacılar güverteye çıkmaya başladı.

Miss Nelly kekeleyerek şöyle dedi:

“Bu geçiş sırasında Arsen Lüpen'in kaçıp gittiğini görürsek hiç şaşırmam.”

“Belki de utanç duymaktansa ölümü tercih eder ve yakalanmaktansa kendini Atlas Okyanusu’nun sularına bırakır.”

“Gülmeyiniz,” dedi bana, sinirlenmişti.

Aniden korkuyla geri çekildim.

“Köprünün sonundaki şu yaşlı ufak tefek adamı görüyorsunuz,” dedim ne olduğunu soran Miss Nelly’ye.

“Şemsiyesi ve zeytin yeşili redingotu olan adamı mı?”

“Evet, kendisi Ganimard.”

“Ganimard da kim?”

“Arsen Lüpen’i kendi elleriyle yakalayacağını söyleyen şu meşhur polis. Ah! Okyanusun bu tarafında bulunanların konuyla ilgili hiçbir bilgiye sahip olmadıklarını sanıyordum. Ancak Ganimard burada. Kimsenin işine karışmasını istemez.”

“O halde Arsen Lüpen şaşırmış olmalıdır, değil mi?”

“Kim bilir? Ganimard onu hiç görmemişe benziyor, ki böylesine süslenip kılık değiştirmiş. Takma adından başka bir şey bilmiyor olmalı...”

“Ah!” dedi Miss Nelly bir kadın için biraz şiddetli bir merakla. “Keşke yakalanışına şahit olabilseydim!”

“Sabretmeliyiz. Arsen Lüpen düşmanının varlığını kesinlikle fark etmiştir. Çıkmak için sona kalacaktır, o zaman yaşlı polisin gözleri taramaktan yorgun düşmüş olur.”

Geminin boşaltılmasına başlanmıştı. Şemsiyesine yaslanmış dururken farklı bir havası olan Ganimard hiç de iki tırabzan arasına sıkışmış, ilerlemekte olan kalabalığa bakıyor gibi değildi. Hemen arkasında duran bir güverte memurunun ara sıra kendisini bilgilendirdiğini fark ettim.

Raverdan Markisi, Binbaşı Rawson, İtalyan Rivolta ve diğer pek çok kişi geçip gitti... Sonunda Rozaine’nin yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Zavallı Rozaine! Başına gelenleri üzerinden atamamışa benziyordu.

“Her şeye rağmen belki de odur,” dedi Miss Nelly. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Sanıyorum ki Ganimard ve Rozaine’i aynı karede görmek epey ilginç olurdu. Benim ellerim dolu, siz çekebilir misiniz?”

Kameramı genç kadına vermiş, ancak geç kalmıştım. Rozaine geçmek üzereydi. Memur, Ganimard’ın kulağına eğilip bir şeyler söyleyince hafifçe omuzlarını silkti, Rozaine de inip gitti.

Eh o halde, Tanrım, Arsen Lüpen kimdi?

“Evet,” dedi Miss Nelly yüksek sesle, “Kim olabilir?”

Neredeyse yirmi kadar kişi kalmıştı. Her birini, Arsen Lüpen aralarından biriymişçesine tek tek, akli karışmışçasına korkuyla inceliyordu.

“Daha fazla bekleyemeyiz,” dedim ona.

Yürümeye başladı, ben de onu takip ettim ancak daha on adım atmamıştık ki Ganimard yolumuzu kesti.

“Neler oluyor?” diye sordum yüksek sesle.

“Bir dakika, mösyö, aceleniz niye?”

“Madama eşlik ediyorum.”

“Bir dakika,” diye tekrar etti daha buyurucu bir sesle.

Bakışlarını bana dikip derinlemesine inceledi.

“Arsen Lüpen, değil mi?” diye sordu ardından da gözlerini benden ayırmadan.

Gülmeye başladım.

“Hayır, sadece Bernard d’Andrésy.”

“Bernard d’Andrésy üç yıl önce Makedonya’da öldü.”

“Bernard d’Andrésy ölmüşse artık bu dünyada olamazdım, değil mi? Durum öyle görünmüyor; işte belgelerim.”

“Bu belgeler onun belgeleri. Nasıl elde ettiniz acaba? Bunu nasıl yaptığınızı açıklamaktan zevk duyarım.”

“Delirdiniz mi? Arsen Lüpen gemiye R harfiyle başlayan takma bir adla bindi.”

“Evet, işte insanları yanlış yola sürüklemek için yaptığınız bir

başka numara! Ah! Gayet güçlüsünüz ancak bu sefer şans size küstü. Haydi Lüpen, oyunculuğunu göster.”

Bir an tereddüt ettim. O anda sağ koluma vurdu. Acıyla bağırdım. Telgrafın belirttiği, henüz kapanmamış yaraya vurmuştu.

Teslim olmak zorundaydım. Miss Nelly’ye döndüm. Solgun ve titrek yüzle söylenenleri dinliyordu.

Bakışları benimkilerle keşişti, ardından da az önce ona verdiğim Kodak makinaya kaydı. Haşin bir hareket yaptı ve o anda bana her şeyi anlamış gibi geldi. Evet, makinanın siyah, dar, deri iç yüzeyi arasındaydı; Ganimard beni tutuklamadan önce bu küçük, değersiz nesneyi elleri arasına bırakmayı öngörmüştüm; Rozaine’in yirmi bin frankı, Leydi Jerland’ın incileri ve pırlantaları oradaydı.

Ah! Ganimard ve iki yardımcısının beni çevrelediği bu görkemli anda, tutuklanışım sırasında insanların düşmanlıklarına, her şeye kayıtsızdım; tek bir şey dışında: Güvenip ellerine bıraktığım şey hakkında Miss Nelly’nin ne karar vereceğine bağlıydı her şey.

Elde yeterli kanıt ve araç olmadan bu durumdan korkmamı gerektirecek bir şey yoktu ancak Miss Nelly bu kanıtı, makınayı verecek miydi, vermeyecek miydi?

Bana ihanet edecek miydi? Kaybetmem onun elinden mi olacaktı? Affetmeyen bir düşman gibi mi davranacaktı, yoksa nefreti biraz bağışlayıcılık, biraz gönülsüz bir cana yakınlıkla yumuşayan bir kadın mı olacaktı?

Önümden geçti. Tek bir kelime etmeden, yavaşça kendisini selamladım. Diğer yolcuların arasına karışmış, Kodak makinam elinde, köprüde ilerliyordu.

Elbette, diye düşündüm, topluluk önünde böyle bir şeye cesaret edemezdi. Bir saat içinde, bir anda kamerayı getirip teslim ediverecekti.

Ancak köprünün ortasına geldiğinde, beceriksiz bir hareketle, iskele duvarı ve geminin arasından kamerayı suya bıraktı.

Ardından da uzaklaşıp gittiğini gördüm.

O güzel bedeni kalabalıkta kayboldu; yeniden görür gibi oldum ancak yine kayboldu. Geri dönüşü olmayacak şekilde bitmişti.

Bir anlığına, mutsuz ve hassaslaşmış bir ruh haliyle hareketsiz kaldım, sonra Ganimard'ın şaşkın bakışları arasında iç çektim:
“Yazık, iki türlü de şerefli bir adam olamıyorum...”

Arsen Lüpen, kendi ağzından tutuklanışını anlattığında bir kış akşamıydı. Birkaç gün içerisinde yazacağım tesadüfi olaylar, aramızda birtakım bağlar kurmuştu... Yoksa dostluk mu demeliyim? Evet, korkarım ki Arsen Lüpen'in bana dostluk bahsettiğini ve bu dostlukla ara sıra ansızın evime geliverip çalışma odamın sessizliğine şen şakraklığını, ateşli hayatının ısıltısını, güzel ruh halini getirip karşısındakine sadece iyilik ve güzellik hissettirdiğini itiraf edeceğim.

Görünüşü nasıldı peki? Nasıl anlatabilirim ki? Arsen Lüpen'i yirmi kez gördüm, yirmisinde de bana farklı bir kişi olarak göründü... Ya da daha doğrusu aynı kişi, yirmi farklı aynanın yansıması gibi her defasında çarpıtılmış görünüşler, kendine has gözler, özel yüz hatları, farklı mimikler, beden ve karakterle karışma çıktı.

“Ben bile artık kim olduğumu bilmiyorum,” demişti. “Aynaya baktığımda artık kendimi tanımıyorum.”

Şakacı ve tuhaf olduğu kesindi ancak açıkçası sonsuz kaynakları, sabrı, makyaj yeteneği ile, yüzdeki oranlardan tutun aralarındaki kişisel farklılıklara kadar her ayrıntısıyla, karşılaştığı kişileri uyarlama yeteneği inkâr edilemezdi.

“Hem neden belirli bir görünüşüm olsun ki?” diye sorardı. “Neden daima aynı olan bir kişiliğe bürünme tehlikesinden kendimizi sıyırmayalım? Yaptıklarım beni fazlasıyla tarif ediyor.”

Ardından, övünerek açıklardı:

“Hiç kimsenin, kendinden emin olup, ‘İşte, Arsen Lüpen!’ di-

yememesi iyi bir şey. Esas olan, hata yapma korkusu olmadan, ‘Bunu Arsen Lüpen yapmıştır,’ diyebilmek.”

İşte bunlar, çalışma odamın sessizliğinde, bana sırlarını açmaya lütfettiği bazı kış akşamlarından kalan ve benim birleştirmeye çalıştığım bazı davranış ve maceralarının derlemesi...

ARSEN LÜPEN HAPİSHANEDE

Seine Nehri'nin kıyısında ve Jumièges Harabeleri'nden Saint-Wandrille Harabeleri'ne giderken, nehir ortasındaki kayası üzerine gururla yerleşmiş, garip, küçük, feodal Malaquis Şatosu'nu bilmeyen gezgin yoktur. Kemerli bir köprü, şatoyu yola bağlar. Kasvetli kulelerinin temelleri, onu taşıyan, artık hangi dağdan kopup geldiği belli olmayan ve muazzam bir sarsıntıyla oraya atılmış gibi duran devasa granit kütleyle karışır. Çevresinde ise, geniş nehrin sakin suları sazların arasında süzülür ve kuyruksallayanlar çakıl taşlarının nemli yüzeylerinde pırpır ederler.

Malaquis'in tarihi de adı gibi soğuk, görünüşü gibi huysuzdur. Dövüşler, kuşatmalar, saldırılar, yağmalar ve kıyımlar geçirmiştir. Caux bölgesinde, yatmadan önce, burada işlenmiş tüyler ürpertici cinayetler anımsatılır. Esrarengiz efsaneler anlatılır. Yukarıda sözü edilen Jumièges Manastırı'na ve VII. Charles'ın metresi Agnès Sorel'in malikânesine çıkan meşhur yeraltı geçidinden bahsedilir.

Kahramanların ve haydutların bu eski sığınağında artık Baron Nathan Cahorn, ya da bir anda zenginleşiverdiği Bourse'da anıldığı adıyla Baron Satan, oturuyor. Malaquis'in iflas etmiş efendileri, bir parça ekmek uğruna atalarından kalan yeri satmak zorunda kalmıştı. Baron buraya takdire şayan mobilya ve tablolardan oluşan çini ve oyma ahşap koleksiyonlarını getirtmişti. Şatoda üç yaşlı hizmetçisiyle birlikte tek başına yaşıyordu. Hiç kimse şatoya girmemiş, antika salonlarına asılı üç Rubens,

iki Watteau tablosunu*, Jean Goujon'un** kürsüsünü ve müzayelerde büyük paralar harcayarak aldığı diğer pek çok muhteşem eseri görmemişti.

Baron Satan korkuyordu. Kendisi için değil ama azimli bir tutku ve en kurnaz tüccarların bile yanıltmış olmaktan böbürlenmeyeceği amatör bir kavrayışla topladığı hazinesi için korkuyordu. Onları seviyordu. Onları bir cimri gibi açgözlülükle, bir âşık gibi kıskançlıkla seviyordu.

Her gün, günbatımında, köprüünün iki ucuna ve şeref salonuna hâkim, demirlerle donatılmış dört kapı kapatılıp sürgüleniyordu. En küçük bir dokunuşta elektriğe bağlı ziller, sessizlikte çalmaya başlayacaktı. Seine Nehri tarafında endişelenecek bir şey yoktu; burada kaya nehre dik iniyordu.

Eylül ayının bir cuma günü, her zaman olduğu gibi postacı köprüünün başında belirdi. Kurallar uyarınca Baron'un kendisi ağır kapının kanadını açtı.

Sanki önceden görmemiş, yıllardan beri tanıımıyormuşçasına en küçük ayrıntısına dek bu güler yüzlü, alayla bakan taşralı adamı inceledi.

“Her zamanki gibi ben geldim, Sayın Baron,” dedi postacı gülerek. “Giyisilerimi ve şapkamı bir başkası takıyor değil.”

“Asla emin olamayız,” diye mırıldandı Cahorn.

Postacı, Baron'a bir yığın gazete bıraktı, ardından da ekledi:

“Ve evet efendim, şimdi de sizin için yeni bir şey geliyor.”

“Yeni bir şey mi?”

“Evet, bir mektup... Hatta iadeli taahhütlü bir mektup...”

İnsanlardan soyutlanmış, ne bir dostu ne de onunla ilgilenen bir kimsesi olan Baron'a mektup gelmezdi. Bu yüzden de bu durumu ânında bir uğursuzluğa yorup endişelendi. İnzivasında onu rahatsız etmeye cüret eden bu esrarengiz mektup arkadaşı da kimdi?

* Fransız ressam Antoine Watteau (1684 - 1721) ve Belçikalı ressam Pierre Paul Rubens'den (1577-1640) bahsedilmektedir. -çn

** Jean Goujon (1510 – 1562 ya da 1569), Fransız heykeltıraş ve mimar. -çn

“İmzalamanız gerekiyor, Sayın Baron.”

Söylene söylene imzalayıp mektubu aldı ve postacı yolun dönemecinde kaybolana dek bekledi. Bir süre sağa sola yürüdükten sonra köprünün korkuluklarına yaslanıp zarfı yırtarak açtı. Zarfın içinde kareli kâğıda yazılmış bir mektup vardı. Başlıkta, “Santé Hapishanesi, Paris” yazıyordu; imzalayan ise Arsen Lüpen idi. Şaşırmıştı, okumaya koyuldu:

“Sayın Baron,

“İki salonunuzu birleştiren koridorda Philippe de Champagne’in en mükemmel işlerinden, benim de çok beğendiğim bir tablosu bulunuyor. Rubens’leriniz ve ayrıca Watteau’larınızın küçüğü de zevkime hitap etmekte. Sağdaki salonda XIII. Louis’nin ayin masasını, Beauvais’nin duvar halılarını, Jacob imzalı kraliyet masasını ve Rönesans işi sandığı, soldaki salonda ise takı vitrinini ve minyatürleri fark ettim.

“Şimdilik rahatlıkla yürütebileceğimi düşündüğüm bu nesneler üzerinde yoğunlaşacağım. Bu yüzden sizden ricam bu saydıklarımı uygunca paketleyip benim adıma (posta ücreti ödemiş olarak) Paris’teki Batignolles Garı’na, önümüzdeki sekiz günde yollamanız. Teslimatı yapmamanız halinde, 27’si Çarşamba gününü 28’i Perşembe’ye bağlayan gece bizzat kendim gelip taşıma işlemlerini gerçekleştireceğim ve üstelik sadece yukarıda saydığım nesnelerle kendimi sınırlamayacağım.

“Lütfen yarattığım bu küçük rahatsızlık için özrümü kabul edin; en içten saygılarımı sunarım.

“Arsen Lüpen.

“NOT: Özellikle Watteau’nun büyük tablosunu yollamamanızı rica ediyorum. Müzayede sırasında otuz bin frank ödeyerek aldığınız bu tablo bir kopyadan fazlası değil; aslı, Barras’ın müdüriyeti sırasında gerçekleşen çılgın bir gece sonrasında yandı. Bilgi için Garat’ın yayımlanmamış anılarına başvurabilirsiniz.

“Gerçekliği bana biraz şaibeli görünen XV. Louis’nin mücevher zinciri de yine sizde kalsın.”

Bu mektup Baron Cahorn'u altüst etti. Başka birisi de imzalamış olsa tedirgin olurdu ama bunu bir de Arsen Lüpen imzalamıştı!

Sıkı bir gazete okuyucusu olduğundan dünyada hırsızlık ve suç üzerine neler döndüğünden haberdardı, bu şeytani hırsızın cüret ettiklerini yok sayacak değildi. Elbette düşmanın Ganimard'ın Lüpen'i Amerika'da yakaladığını ve ne gibi zorluklarla sıkıca hapsedildiğini biliyordu. Ancak Lüpen'den her şeyin beklenmesi gerektiğinin de farkındaydı. Ayrıca şato hakkında bildikleri, mobilyaların ve tabloların tam yerleri en korkunç ipuçlarından biriydi. Hiç kimsenin görmediği eşyalar hakkında bu bilgileri kim eline vermişti ki?

Baron, gözlerini kaldırıp düşünceli düşünceli Malaquis'in vahşi görüntüsüne, dik kaidesine, onu çevreleyen derin suya baktı ve omuzlarını silktilti. Hayır, kesinlikle korkulacak bir şey yoktu. Yeryüzündeki hiç kimse bu şatonun içine girip de el değmemiş koleksiyonlarının bulunduğu mabede kadar gidemezdi.

Kimse gidemezdi, peki ya Arsen Lüpen? Arsen Lüpen için kapılar, asma köprüler, duvarlar olması bir şey ifade eder miydi? Arsen Lüpen hedefine ulaşmayı aklına koymuşsa, ustaca düşünülmüş engeller, en kurnaz önlemler neye yarardı?

Baron, aynı akşam Rouen Valisi'ne bir mektup yazdı. Tehditkâr mektubu da yanına ekleyip yardım ve koruma talep etmek üzere bu mektubu yolladı.

Yanıt gecikmedi. Arsen Lüpen'in hâlen Santé Hapishanesi'nde tutuklu bulunduğu, yakından takip edildiği ve herhangi bir şey yazmaya izni olmadığı için mektubun olsa olsa bir eşek şakası olabileceği söyleniyordu. Mantık ve sağduyu ile bakıldığında gerçek durumun da böyle olması gerekliydi. Yine de tedbir olsun diye mektup, el yazısının karşılaştırılması için bir yetkiliye gösterilmişti. Yetkili, *arada birtakım benzerlikler olmasına rağmen*, yazının tutuklu bulunan kişiye ait olmadığını belirtmişti.

“Arada birtakım benzerlikler olmasına rağmen”, Baron, bir tereddüttün itirafı olduğunu düşündüğü bu cümleye takılıp kalmıştı, bu duruma bakarak adaletin devreye girmesi gerektiğini düşünüyordu. Korkuları canını sıkmaya başlamıştı. Mektubu sürekli okumaktan kendini alamıyordu. “Kendim gelip taşıma işlemlerini gerçekleştireceğim.” Ya şu verilen tarih ne olacaktı, “27’si Çarşamba gününü 28’i Perşembe’ye bağlayan gece!”

Kuşkuları artmış, sessizleşmişti; bağlılıklarından emin olmadığı hizmetçilerine açılmaya cesaret edemezdi. Bununla birlikte, yıllardan beri ilk kez konuşma ve akıl danışma ihtiyacı içerisindeydi. Ülkesinin yargı sistemince dışlandığından dolayı kendi kaynaklarıyla kendini savunmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu; Paris’e kadar gidip bazı eski polislerin yardımını dilenmek noktasına gelmişti.

İki gün geçip gitti. Üçüncü gün gazeteleri okurken mutluluktan içi pır pır etti. Komşu kasabanın gazetesi *Le Réveil de Caudebec* şu harika duyuruyu yayımlamıştı:

“Neredeyse üç haftadan beri emniyetin tecrübeli isimlerinden Müfettiş Ganimard’ı bizzat kasabamızda ağırıyor olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Son gösterisinde Arsen Lüpen’i yakalayıp Avrupa’da büyük bir üne kavuşmuş olan Mösyö Ganimard, uzun dinlenme süresini sazan avlayarak geçiriyor.”

Ganimard! İşte, Baron Cahorn’un aradığı yardımdan da iyiydi bu! Kurnaz ve sabırlı Ganimard’dan başka kim Lüpen’in planlarını engelleyebilirdi?

Baron bir an bile tereddüt etmedi. Şato ile Caudebec arası altı kilometreydi. Kurtuluş umuduyla heyecanlanmış bir adam için neşeli adımlarla hemen aşılacak bir mesafeydi.

Baron, müfettişin kaldığı yeri bulmak için pek çok başarısız girişimde bulunduktan sonra rıhtımın ortasında bulunan gazete bürosuna yöneldi. Orada yazıyı düzenleyen kişiyi buldu; yazı işleri sorumlusu pencereye yaklaşarak bağırdı:

“Ganimard mı? Bir elinde oltasıyla iskelede bulabilirsiniz. Kendisiyle orada karşılaşmış ve tesadüfen oltasının üzerinde yazan adını okumuştum. İşte, orada, yürüme yolundaki ağaçların altında oturan ufak tefek yaşlı adam kendisi.”

“Üzerinde redingot, başında hasır şapka olan adam mı?”

“Ta kendisi! Yalnız pek konuşulacak biri değil, biraz da aksi.”

Beş dakika sonra Baron, ünlü Ganimard’ın yanına gitmiş, kendisini tanıtıp sohbete girmeye çalışıyordu. Böyle gitmeyeceğini anlayınca açıkça sorununa değinip konuyu anlattı.

Diğeri, beklediği balıktan gözlerini bir için bile ayırmadan, hareketsizce kendisini dinliyordu; konuşması bitince Baron’a döndü, onu tepeden tırnağa, acıyan gözlerle süzdü.

“Mösyö, hırsızların soygun yapacaklarını haber vermeleri pek görülmüş iş değil,” dedi. “Özellikle Arsen Lüpen böylesi bir aptallığa kalkışmaz.”

“Ama...”

“Mösyö, en küçük bir kuşum olsaydı, emin olun sevgili Lüpen’i tekrar hapishaneye tıkmak en büyük zevkim olurdu. Ne yazık ki bu genç adam zaten kilit altında...”

“Ya kaçarsa?”

“Santé Hapishanesi’nden kimse kaçamaz.”

“Ancak o...”

“Diğerlerinden farklı değil.”

“Ama...”

“Eh tamam, olur da kaçarsa onu yine yakalarım. O zamana kadar gidip huzur içinde uyuyun, balıkları korkutuyorsunuz.”

Konuşma bitmişti. Ganimard’ın umarsızlığıyla kendisini biraz olsun rahatlatan Baron eve dönmüştü. Kilitleri kontrol etti, hizmetçilerini yokladı ve bu olay üzerinden kırk sekiz saat geçtikten sonra neredeyse tüm korkularının yersiz olduğuna kanaat getirdi. Evet, gerçekten de Ganimard’ın söylediği gibi, hırsızlar soygun yapacaklarını önceden niye bildirsindi ki?

Belirtilen tarih yaklaşıyordu. 27'sinden bir gün önce, salı sabahı da dikkat çekici hiçbir şey olmadı ancak öğleden sonra saat üçte, bir oğlan çocuğu kapıyı çalıp bir haber getirdi.

“Batignolles Garı’na herhangi bir koli gelmedi. Teslimatları yarın gece için hazırlayın. Arsen.”

Baron bu duruma çok şaşırmış ve Arsen Lüpen’e istediklerini vermezse ne olacağını merak ediyordu.

Koşarak Caudebec’e gitti. Açılır kapanır bir tabureye oturmuş olan Ganimard aynı yerde balık tutuyordu. Baron, hiçbir söz söylemeden telgrafı Ganimard’a uzattı.

“Ya sonra ne oldu?” diye sordu Ganimard.

“Sonra mı? Olursa yarın olacak!”

“Ne yarın olacak?”

“Hırsızlık! Koleksiyonlarım yağmalanacak!”

Ganimard oltasını yere bıraktı, Baron’a döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak sesini yükseltti:

“Ah! Gerçekten de böylesi aptalca bir öyküyle ilgileneneğimi mi düşünüyorsunuz?” dedi sabırsız bir ses tonuyla.

“27’sini 28’ine bağlayan gece şatoda kalmanız için size ne isterseniz ödeyebilirim!”

“Tek bir kuruşunuzu bile istemiyorum. Beni rahat bırakın yeter.”

“Ne kadar istediğinizi söyleyin yeter; zenginim, çok zenginim, karşılayabilirim.”

Bu ısrar Ganimard’ın aklını karıştırmıştı.

“Burada dinleniyorum ve herhangi bir işe karışmaya hakkım yok...” dedi daha sakin bir sesle.

“Ah, kimsenin ruhu duymayacak. Ne olursa olsun sessizliği-mi koruyacağım.”

“Ah! Bir şey de olmayacak zaten.”

“Eh öyleyse sorun yok, değil mi, üç bin frank yeterli olur mu?”

Müfettiş tütününden bir parça alıp kokladı, düşündü.

“Yeterli,” dedi boş vermiş gibi. “Ancak size söylemeliyim ki bu para çöpe atılmış olacak.”

“Bana uyar.”

“Bu durumda... Şeytani Lüpen hakkında ne biliyoruz ki tam olarak! Kendisinden emir alan bir çetesi olsa gerek... Hizmetçilerinize güveniyor musunuz?”

“Güvenim...”

“Neyse, onlara güvenmemek en iyisi; güvenliğimizi sağlayabilecek iki dostuma haber göndereceğim... Şimdi gidin, birlikte görülmesek daha iyi olur. Yarın saat dokuza doğru görüşürüz.”

Arsen Lüpen’in belirlediği tarih olan ertesi gün gelip çatınca Baron Cahorn teçhizatını kuşandı, silahlarını cilaladı ve Malaquis’in etrafında gezindi. Gözüne hiçbir şey çarpmamıştı.

Akşam saat sekiz buçukta hizmetçilerini gönderdi. Hizmetçiler kalenin yola bakan tarafında ve binanın genelinden uzak, kuytu bir kısımda kalıyorlardı. Baron tek başına kaldıktan sonra yavaşça dört kapıyı da açtı. Bir süre sonra yaklaşmakta olan ayak seslerini işitti.

Ganimard, iriyarı, sağlam, boğa gibi ve güçlü ellere sahip iki yardımcısını tanıştırdı; ardından da bazı sorular sordu. Kaledeki birtakım yerler hakkında bilgiler aldıktan sonra tehdit altındaki bu kısımlara herhangi bir kimsenin girmesini önlemek için kapılarını özenle kapatıp sürgüledi. Duvarları inceledi, duvar halılarını kaldırıp baktı; son olarak da iki adamını merkez galeriye yerleştirdi.

“Herhangi bir aptallık etmeyin, tamam mı? Buraya uyumaya gelmedik. Bir tehlike ânında koridorun penceresini açıp beni çağırın. Suyun olduğu tarafa da dikkat etmeyi ihmal etmeyin. On metrelik dik falez bu şeytanları korkutmaz.”

Adamları içeri kilitleyip anahtarları aldı.

“Artık bizim sıramız,” dedi Baron’a dönerek.

Geceyi geçirmek üzere, etrafı kalın duvarlarla çevrili, iki ana giriş kapısının arasında kalan ve bir zamanlar kalenin bekçisine

ait olan küçük bir odayı seçmişti. Bir gözetleme deliği köprüye, diğeri ise koridora bakıyordu. Köşede bir kuyu ağzı vardı.

“Sayın Baron, bu kuyunun yeraltından tek giriş olduğunu ve bir zamanlar kapatılmış olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”

“Evet.”

“O halde, sadece Arsen Lüpen’in bildiği bir başka giriş yolu yoksa artık rahatlayabiliriz.”

Üç koltuğu yan yana getirdi, rahatça üzerlerine uzandı, piposunu yaktı ve iç geçirerek:

“Gerçekten de, Sayın Baron, yapacağınız temel yardımı kabul ederek, günlerimin geri kalanını geçireceğim küçük evime bir kat daha çıkabilirim. Bu öyküyü Lüpen kardeşe de anlatacağım, onu epey güldürecektir.”

Baron gülmüyordu. Gittikçe artan bir huzursuzlukla kulaklarını dört açmış, sessizliği dinliyordu. Ara sıra kuyuya eğilerek alabildiğine derin bu deliğe kaygıyla göz atıyordu.

Saat on biri, sonra gece yarısını, derken biri vurdu.

Aniden Ganimard’ı kolundan yakaladı. Müfettiş zıplayarak uyandı.

“İşitiyor musunuz?”

“Evet.”

“Nedir bu?”

“Benim horultumdu sanırım.”

“Hayır, canım, dinleyin...”

“Ah! Harika, bir araba kornası bu...”

“Ya ne yapacağız?”

“Eh, Lüpen’in bir arabayı koçbaşı olarak kullanıp şatonuzu yıkması pek olası değil. Yerinizde olsaydım, Sayın Baron, uyurdum... Tıpkı şimdi kaldığım yerden devam edeceğim gibi. İyi geceler.”

Gece boyunca telaşa düşüren tek uyarı bu oldu. Ganimard kaldığı yerden uykusunu almaya devam etti ve Baron da onun gürültülü ve düzenli horultusundan başka bir şey işitmedi.

Şafak sökünce bu küçük hücreyi terk ettiler. Dingin bir huzur, serin suyun kıyısında sabahları hissedilen bir huzur şatoyu sarmıştı. Cahorn neşeyle gülümsüyor, Ganimard her zamanki sakinliğini takınıyor, birlikte merdivenleri çıkıyorlardı. Çıt çıkmıyordu. Kuşku yaratacak hiçbir şey yoktu.

“Size ne demiştım, Sayın Baron? Teklifinizi kabul etmemem gerekiyordu... Mahcup hissediyorum...”

Anahtarları çıkarıp galeriye girdi.

Kolları yana sarkmış iki polis memuru, sandalyelerin üzerinde iki büklüm olmuş uyuyorlardı.

“Lanet olsun!” diye homurdandı müfettiş.

Aynı anda Baron çığlığı koyuverdi:

“Tablolarım! Ayın masam!”

Kekeleyerek, nefesi kesilerek, elleriyle tablolardan geriye çivilerin ve iplerin kaldığı boş duvarları yokladı. Watteau’nun tablosu kaybolmuştu! Rubens’ler götürülmüştü! Duvar halıları yoktu! Camlı dolaplardaki takılar gitmişti!

“XVI. Louis’nin ayaklı şamdanı, Régent’in şamdanı ve on ikinci yüzyıldan kalma Meryem’im de yok olmuş!”

Dehşete düşmüş, umutsuzca bir o yana bir bu yana koştu-ruyordu. Her birine verdiği paraları hatırlıyor, zararını ekliyor, rakamları topluyordu; her şey karman çorman olmuştu; hayal meyal konuşuyor, cümlelerini tamamlayamıyordu. Hop oturup hop kalkıyor, şiddetle sarsılıyor, öfkeden deliriyor ve acı çekiyordu. Akli dışında yakacak hiçbir şeyi kalmamış, mahvolmuş bir adam denebilirdi kendisine.

Ortada avunulabilecek bir şey varsa, o da Ganimard’ın şaşkınlığıydı. Baron’un tersine müfettiş kıpırdamadan duruyordu. Dehşete düşmüş gibiydi ve belli belirsizce inceleme yapıyordu. Pencereler? Kapalıydı. Kapıların kilitleri? Zarar görmemişti. Ta-

vanda herhangi bir oyuk yoktu; yerde delik de açılmamıştı. Düzen bozulmamıştı. Her şey düzenli, amansız ve mantıklı bir plan çerçevesinde yapılmış olmalıydı.

“Arsen Lüpen... Arsen Lüpen...” diye mırıldandı çökerek.

Sonunda tüm öfkesi boşalmışçasına aniden iki memurun üzerine çullanıp onları çılgınca sarsıp onlara hakaret etmeye başladı. Ancak adamlar uyanmıyordu!

“Şeytan herif! Bu mümkün olabilir mi?”

Adamların üzerine eğildi ve tek tek dikkatle onları inceledi; uyuyorlardı, ancak doğal bir uyku değildi bu.

“Uyutulmuşlar,” dedi Baron’a dönerek.

“Ama kim uyutmuş?”

“Eh, kim olacak bizim kahrolası! Ya da onun yönlendirdiği çetesinden biri. Yöntemlerine uyuyor. Onun işi.”

“Bu durumda bittim ben, yapacak bir şey yok.”

“Evet yok.”

“Ama bu rezil bir durum, canavarca.”

“Şikâyetle bulunun.”

“Ne işe yarayacak ki?”

“Bilemezsiniz! Denemekte yarar var... Emniyetin kaynakları vardır...”

“Emniyetin mi? O halde bizzat kendiniz yapınız... Alın işte, şu anda bir ipucu arıyor olmanız, bir şeyler keşfetmeniz lazımdı, yerinizden kıpırdamadınız bile.”

“Arsen Lüpen işin içindeyken bir şeyler keşfetmek ne mümkün! Hayır, sevgili mösyö, Arsen Lüpen ardında asla bir kanıt bırakmaz. İş Arsen Lüpen olunca tesadüf diye bir şey yoktur! Kendi kendime, acaba Amerika’da onu yakalamamı kendi mi istedi diye soruyorum!”

“O halde tablolarımın, her şeyin peşini bırakmalı mıyım? Çaldığı bu parçalar koleksiyonumun en değerli parçalarıydı.

Onları tekrar bulmak için bir servet harcamam gerek. Kendisine karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yoksa en azından ne kadar istediğini söylesin!”

Ganimard dikkatle Baron’a baktı.

“İşte anlamlı bir cümle... Fikrinizi değiştirmeyeceksiniz, değil mi?”

“Hayır, hayır. Neden soruyorsunuz?”

“Aklıma bir fikir geldi.”

“Nedir?”

“Soruşturma bir sonuca ulaşmazsa yeniden konuşuruz... Sadece, size yardım etmemi istiyorsanız hakkımda tek kelime etmeyiniz.”

“Ayrıca, doğru, övüneceğim bir şey yok,” diye ekledi dişlerini sıkarak.

İki memur yavaş yavaş kendilerine gelmeye başlamış, bu hipnozu andıran uykudan çıkarak şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Hayretle gözlerini açmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Ganimard onları sorguya çekmeye başladığında hiçbir şey hatırlamadıklarını söylediler.

“Elbette birilerini görmüşsünüzdür, değil mi?”

“Hayır.”

“Hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Peki bir şey içmediniz mi?”

Biraz düşündüler.

“Ben biraz su içmiştim,” dedi içlerinden biri.

“Şu sürahideki sudan mı?”

“Evet.”

“Ben de,” diye itiraf etti öteki memur.

Ganimard suyu kokladı, tattı. Ne garip bir tadı ne de kokusu vardı.

“Haydi,” dedi. “Zaman kaybediyoruz. Arsen Lüpen’in yarat-

tiği sorunları beş dakikada çözemeyiz. Ancak andım olsun onu yeniden tutuklayacağım. İkinci bir hak kazandı. Ama ben daha iyiyim!”

Aynı gün Baron Cahorn, Santé Hapishanesi’nde kalmakta olan Arsen Lüpen hakkında hırsızlık şikâyetinde bulundu!

Bu şikâyet, yaşadığı Malaquis’ye pek çok jandarma, vekil, yargıç, gazeteci ve orada bulunması gerekmeyen daha pek çok meraklı kişiyi topladığından, Baron’u yaptığına pişman etmişti.

Dava çoktan dile düşmüştü. Arsen Lüpen adı insanların hayal güçlerini kabartıyor, halktan da ilgi gören gazeteler sütunlarını en akıl almaz öykülerle dolduruyordu.

Ancak Arsen Lüpen’in Baron Cahorn’a yazdığı ve açık, saygısız bir dille kendisini soygundan haberdar ettiği ilk mektup *Écho de France* gazetesince yayınlanınca (metni kimin gazeteye verdiği bilinmiyordu) az gürültü kopmadı. Çok geçmeden efsanevi açıklamalar yapılmaya başlandı. Birden meşhur yeraltı tünellerinin varlığı hatırlandı. Savcı da bu açıklamalardan etkilenerek araştırmaları bu yöne kaydırды.

Şatonun altı üstüne getirildi. Her bir taşın altına bakıldı. Lambriler ve şömineler, pencere çerçeveleri ve tavan kirişleri incelendi. Fener ışığı altında bir zamanlar Malaquis’in efendisi olanların cephane ve erzaklarını sakladıkları koca mahzenlere bakıldı. Kayalar içlerine dek yoklandı. Ama nafileydi. Yeraltında da tarihi kalıntılardan başka bir şey bulunamadı. Gizli geçit yoktu.

“Olmalı,” diyordu herkes. “Yoksa bütün bu tablolar ve mobilyalar bir hayalet gibi yitip gidecek değil ya.” Nesneler ancak pencerelerden ve kapılardan girip çıkabilir ve taşınmak için de insanlara ihtiyaç duyarlardı. Peki kimdi bu insanlar? Nasıl içeri girmişler, sonra da nasıl çıkıp gitmişlerdi?

Rouen savcısı çaresizliğini kabul etmiş, Parisli polislerden yardım talep etmişti. Emniyet Müdürü Mösyö Dudouis hapis-

hane biriminin en iyi hafiyelerini yollamıştı. Kendisi de bizzat kırk sekiz saat için Malaquis'e gelmişti ancak bir sonuca ulaşamamıştı.

Sonunda sıklıkla fikrine başvurdukları Müfettiş Ganimard'ı çağırttılar.

Ganimard, büyük bir sessizlik içinde üstünün dediklerini dinledi, ardından da başını sallayarak dedi ki:

“Sanıyorum ki şatoyu arayıp taramak doğru yöntem değil. Çözüm dışarıda.”

“Nerede öyleyse?”

“Arsen Lüpen'in yakınında.”

“Arsen Lüpen'in yakınında mı! Buna göre kendisinin aracılık ettiğini varsaymalıyız.”

“Ben varsayıyorum. Hatta dahası öyle olduğundan eminim.”

“Bakınız Ganimard, dediğiniz gayet saçma. Arsen Lüpen hapishanede.”

“Arsen Lüpen hapishanede olabilir. Gözlendiğini de biliyorum ancak ayaklarına pranga, bileklerine ip bağlanıp ağzına tıkaç takılmadığı sürece fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Bu inadın nedeni nedir peki?”

“Çünkü böylesine bir entrikayı oluşturup altından kalkabilecek tek kişi Arsen Lüpen'dir... Nitekim başarmış da.”

“Elimizde iddialardan başka bir şey yok, Ganimard!”

“Destekli iddialar. Ancak bakın, yeraltı tünelleri ve ekseni etrafında dönen taşlar arayıp daha ne zırvallıklarla uğraşıyoruz. Aradığımız kişi böylesine eski oyunlarla ilgilenecek biri değil. Bugünü yaşıyoruz; hatta belki de yarını.”

“Bu durumda vardığınız sonuç nedir?”

“Sonuç olarak sizden, kendisiyle bir saat geçirmek için izin istiyorum.”

“Kendi hücresinde mi?”

“Evet. Amerika'dan dönüşümüz sırasında iyi bir diyalogumuz oldu; kendisini yakalayabilmiş birine karşı sempati beslediğini

söyleyebilirim. Kendini tehlikeye atmadan beni bilgilendirebilecekse, beni yararsız bir gezi yapmaktan alıkoyacaktır.”

Ganimard, Arsen Lüpen’in hücreğine girdiğinde saat öğlen on ikiyi pek geçmemişti. Yatağında oturmakta olan adam kafasını kaldırıp sevinçle bağırdı:

“Ah, işte gerçek bir sürpriz! Sevgili Ganimard buraya gelmiş!”

“Ta kendisi.”

“Kendi kendime seçtiğim bu emeklilik hayatında istediğim pek çok şey oluyor... Ancak bunlardan hiçbirini seni burada görmek kadar mutlu edemezdi beni.”

“Çok nazıksın.”

“Hayır, hayır, sana karşı derin bir saygı duyuyorum.”

“Bunun için minnettarım.”

“Daima söylerim: Ganimard bizim en iyi müfettişimiz. Neredeyse, –ne kadar açık sözlü olduğumu görüyorsun ya– neredeyse Sherlock Holmes gibi. Ancak ne yazık ki sana bu merdiven boşluğundan başka sunabilecek bir şeyim yok. Ne soğuk bir içeceğim, ne de bir bardak biram var! Bunun için özür dilerim, burada geçici bir süreliğine kalıyorum da.”

Ganimard gülümseyerek oturdu ve tutuklu adam kaldığı yerden sevinçle konuşmaya devam etti:

“Tanrım, gözlerimi böylesine şerefli bir insanın üzerinde dindlendirmekten ne kadar da mutluyum! Bütün bu muhbir ve casusların, herhangi bir firara kalkışmadığımdan emin olmak için günde on kez ceplerimi ve mütevazı hücremi karıştırmalarından bıkmıştım. Tanrım, devlet neden beni esir aldı ki sanki!”

“Haklı sebepleri var.”

“Tabii ki de yok! Beni kendi halimde yaşamaya bırakmalarından gayet memnun olacağım!”

“Kıscacası diğer insanların paralarından kesinti yaparak yaşamaman...”

“Değil mi? Bu kadar basit! Ancak şu anda gevezelik edip ap-

talca şeyler söylüyorum; belki de acelen vardır. Öyleyse söyle bakalım, Ganimard, bu ziyaretini neye borçluyum?”

“Cahorn meselesi,” diye kestirip attı Ganimard.

“Dur bakalım! Bir dakika... Haddinden fazla işim var da! Öncelikle zihnimin derinliklerindeki Cahorn meselesi dosyasını bulmam gerekiyor... Ah! İşte, buldum. Cahorn meselesi, Malaquis Şatosu, *Seine-Inférieure* bölgesi*... İki Rubens, bir Watteau ve birkaç önemsiz nesne daha.”

“Önemsiz mi!”

“Ah, gerçekten de bunların hepsi orta derece öneme sahip şeyler. Daha iyileri var. Ancak meselenin ilgini çekmesi yeterli... Anlat bakalım, Ganimard.”

“Sana en başından beri ne yol katettiğimizi mi anlatmam gerekiyor?”

“Gereksiz. Bu sabah gazeteleri okudum. Açıkçası söylemeliyim ki, pek de hızlı yol katedemiyorsunuz.”

“İşte, senin yardımına ihtiyaç duyma sebebim de tam olarak bu.”

“Tamamen emrinize amadeyim.”

“Şu soruyla başlayalım: Bu meseleyi sen mi düzenledin?”

“Adan Z’ye kadar.”

“Ya uyarı mektubu ve telgraf işleri?”

“Hepsi bana ait. Hatta bir yerlerde faturaları olması gerek...”

Arsen, yatak ve oturma birliğinde hücrendeki eşyaların tamamını oluşturan küçük beyaz tahta bir masanın çekmecesini açıp iki kâğıt parçası çıkardı ve Ganimard’a uzattı.

“Ah! Ama şu işe bak,” diye haykırdı Ganimard. “Ben de senin yakından takip edilip arandığını sanıyordum ancak gazete okuyor, posta faturalarını biriktiriyorsun...”

“Eh! Şu insanlar çok aptal! Ceketimin astarını söküyor, botlarımdan tabanlarını arıyor, odanın duvarlarını stetoskop ile dinliyorlar ancak Arsen Lüpen’in, eşyalarını kolay bulunabilecek bir

* Günümüzde bölgenin adı Seine-Maritime olarak değişmiştir. -çn

yerlere saklayacak kadar alık olduğuna inanmıyorlar. Ben de bunun üzerine oynuyorum.”

“Ne kadar da komik bir çocuk!” dedi Ganimard eğlenerek. “Beni şaşırtıyorsun. Haydi, bana olan biteni anlat.”

“Ah! Ona da sıra gelecek! Bütün sırlarımı öğrenecek... en küçük hilelerimi açığa çıkaracaksın... Bu epey kötü bir durum...”

“Nezaketini yanlış mı yorumladım yoksa?”

“Hayır, Ganimard, sen ısrar et yeter...”

Arsen Lüpen iki üç kez odayı arşınladı.

“Baron’a yazdığım mektup hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu sonra durarak.

“Eğlenmek ve biraz da merak uyandırmak istediğini düşünüyorum.”

“Ah! İşte, merak uyandırmak! Haydi ama, Ganimard, daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Sence ben, Arsen Lüpen, böyle si çocukça davranışlara kapılacak kadar aptal mıyım? Bu mektubu Baron’a yollamadan onu soyabilseydim, bunu yazar mıydım? Senin ve diğerlerinin anlaması gereken, bu mektubun her şeyin yadsınamaz başlangıç noktası ve her şeyi harekete geçiren bir yay olduğu. İstersen Malaquis soygununa birlikte bakalım, sıraya dizip hazırlayalım.”

“Dinliyorum.”

“Baron Cahorn’un şatosu gibi, önüne engeller konmuş, tamamıyla kapatılmış bir şato olduğunu varsayalım. Bu şatoya giriş mümkün değilse, istediğim hazineleri bırakır, onları almaktan vazgeçer miyim?”

“Kesinlikle hayır.”

“Eski zamanlarda olduğu gibi maceraperest bir topluluğun başı olup şatoya saldırmaya kalkışır mıyım?”

“Epey çocukça.”

“Bir kurnazlıkla kendimi tanıtıp içeri girebilir miyim?”

“İmkânsız.”

“O halde bana göre geriye tek bir seçenek kalıyor, adı geçen şatonun sahibince içeri davet edilmem.”

“Sıradışı bir seçenek...”

“Ve aynı zamanda da gayet kolay! Farz edelim ki bir gün, bahsi geçen ev sahibi, saygın hırsız Arsen Lüpen’in kendisini tuzağa karşı uyardığı bir mektup alıyor. Ne yapar?”

“Mektubu savcıya yollar.”

“*Bahsi geçen Lüpen, demir parmaklıklar arkasında olduğundan* savcı kendisiyle dalga geçecektir. O halde, şaşkınlığa uğrayan bu zavallı adam yanına ilk gelenden yardım isteyecektir, değil mi?”

“Hiç şüphesiz.”

“Ve bir kâğıt parçasında, komşu kasabada dinlenmekte olan meşhur bir polis memuru olduğunu okursa...”

“Bu polise başvuracaktır.”

“Söylediğin gibi. Ancak öte yandan bu kaçınılmaz durumun gerçekleşebilmesi için Arsen Lüpen’in en zeki dostlarından birini Caudebec’e gönderdiğini, bu dostunun *Baron’un abone olduğu Réveil* gazetesinin yazı işleri müdürü ile bağlantı kurduğunu ve ona meşhur polis memurunun kasabada olduğunu çıtlattığını itiraf edelim; bunun sonucunda ne olur?”

“Yazı işleri müdürü, bahsi geçen polisin Caudebec’de olduğunu *Réveil* gazetesinde yazar.”

“Kesinlikle ve geriye iki seçenek kalır: Ya balık –Cahorn demek istiyorum– oltaya gelmez, böylece hiçbir şey olmaz ya da daha olası bir şey gerçekleşir ve balık hızla yeme gelir. Böylece, sevgili Cahorn, bana karşı bir dostumdan yardım ister.”

“Giderek daha da ilginç oluyor.”

“Elbette, bu sözde polis önce yardım etmek istemez. Bunun üzerine Arsen Lüpen’in telgrafı gelir. Bununla hepten dehşete düşen Baron, tekrar dostumdan yardım ister ve kendisine göz kulak olması için ne isterse vereceğini söyler. Bahsi geçen dostum teklifi kabul eder, çetemizden iki kişiyi de yanına alır ve geceleyin Cahorn, koruyucusunca gözetilirken bu ikisi birtakım

nesneleri pencereden, halatlar yardımıyla, *bu özel amaç için* kiralınmış bir şalupaya indirirler.”

“Tek kelimeyle harika,” diye bağırdı Ganimard. “Bu plana cüret etmek ve ayrıntılardaki kurnazlıklar hakkında bir şey diyemeyeceğim ancak bu noktada Baron’u kendine çekebilecek kadar ünlü bir polis tanımıyorum.”

“Sadece ama sadece tek bir isim var.”

“Kim?”

“En meşhur olanı, Arsen Lüpen’in azılı düşmanı, tabii ki Müfettiş Ganimard.”

“Ben mi?”

“Ta kendiniz, Ganimard. Ve işin en tatlı yanı ne biliyor musun? Olur da şatoya döner ve Baron’la konuşursan, tıpkı beni Amerika’da yakaladığın gibi, görevinin kendi kendini yakalamak olduğunu öğreneceksin. Ah! İntikam komik şey: Ganimard’ı, Ganimard’a yakalatıyorum!”

Arsen Lüpen iştahla güldü. Epey öfkelenmiş olan Müfettiş dudaklarını ısıırıyordu. Ona göre bu şaka böylesi bir sevinci hak etmiyordu.

İçeri giren bir gardiyan, Ganimard’a toparlanma fırsatı verdi. Adam, özel istekle yakındaki lokantadan Arsen Lüpen için istenen yemeği getirmişti. Tepsiyi masanın üzerine bıraktıktan sonra çıktı. Arsen masaya oturdu, ekmeğinden kopardı, iki üç lokma yuttu ve yeniden konuşmaya başladı:

“Ancak merak etme, sevgili Ganimard, oraya gitmeyeceksin. Şimdi açıklayacağım şey seni hayrete düşürecek: Cahorn olayı rafa kalkacak.”

“Anlamadım?”

“Rafa kalacak dedim.”

“Nasıl olacakmış o, daha şimdi emniyet müdürünün yanından geliyorum.”

“Ne işe yarayacak? Mösyö Dudouis, beni endişelendiren şey-

leri benden daha uzun zamandır mı biliyor? Ganimard'ın –çok affedersin– sözde Ganimard'ın Baron'la iyi bir anlaşma yaptığını öğreneceksin. Hiçbir şey itiraf etmemesinin temel sebebi olan bu durumda sözde Ganimard benimle çok hassas bir iş anlaşması ayarlamakta ve şu anda ortalama bir ücret karşılığında, Baron'un pek sevgili biblolarına kavuşması olası. Eşyalarının dönmesi halinde de suçlamayı geri çekecek. Kısacası, ortada hırsızlık diye bir şey yok. Savcılık da işin peşini bırakacak...”

Ganimard, şaşkınlıkla tutukluya baktı.

“Ya sen bunların hepsini nereden biliyorsun?”

“Beklediğim telgrafı henüz aldım da.”

“Bir telgraf mı aldın?”

“Şu anda almış bulunuyorum, sevgili dostum. Ancak nezaket gereği sen buradayken okumak istemedim. Ancak izin verirsen...”

“Benimle dalga geçiyorsun, Lüpen.”

“Sevgili dostum, şu yumurtayı kırmaya lütfedersen, seninle dalga geçmediğimi kendin de anlayacaksın.”

Ganimard düşünmeksizin itaat etti ve bir bıçak yardımıyla yumurtayı kırdı. Ağzı hayretten açık kalıverdi. Yumurtanın içinde sadece mavi bir kâğıt vardı. Arsen'in isteği üzerine kâğıdı açtı. Bu bir telgraftı, ya da daha çok postane bilgilerinin yırtılıp atıldığı bir telgrafın parçasıydı. Okumaya başladı:

“Anlaşma sağlandı. Yüz bin tomar alındı. Her şey yolunda.”

“Yüz bin tomar mı?” diye sordu.

“Evet, yüz bin frank! Az ama ne yapalım, zor zamanlar bunlar... Ayrıca yüklü ödemelerim var! Bütçemi bilseydin... Büyük şehirde yaşamanın bütçesini!”

Ganimard ayağa kalktı. Öfkesi geçmişti. Birkaç saniye düşündü, zayıf bir nokta bulmaya çalışarak tüm anlaşmaya göz gezdirdi. Ardından bir uzmana duyduğu hayranlığı açıkça belli eden bir ses tonuyla dedi ki:

“Neyse ki senin gibi bir düzinesiyle daha uğraşmıyoruz, yoksa dükkânı kapatmak zorunda kalacaktık.”

“Ah! İnsanın boş zamanlarını eğlenerek geçirmesi gerek...” dedi Arsen Lüpen mütevazı bir havaya bürünerek. “Hapishanede olmasaydım bu kadar başarılı bir darbe olmazdı,” dedi.

“Nasıl!” diye bağırdı Ganimard. “Duruşman, savunman, soruşturmalar, bütün bunlar yeterince zamanını almıyor mu?”

“Hayır, çünkü duruşmama katılmamanın yolunu buldum.”

“Tabii, tabii!”

Arsen Lüpen sakince tekrar etti:

“Duruşmaya katılmayacağım.”

“Gerçekten mi!”

“Ah elbette, sevgili dostum, ıslak samanların üzerinde çürüyüp gideceğimi düşünmüyorsun ya? Beni incitiyorsun. Arsen Lüpen sadece istediği sürece hapishanede kalır, daha fazla değil.”

“Belki içeri girmemesi daha akıllıca olurdu,” diye belirtti Müfettiş kinayeli bir sesle.

“Ah, mösyö şaka mı yapıyor? Acaba mösyö, yakalanmamı başlatma şerefine sahip olduğunu hatırlamıyor mu? Saygıdeğer dostum, o önemli dakikada çok daha önemli bir şey karşıma çıkmaydı, hiç kimsenin, senin bile ellerini bana süremeyeceğini bil.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

“Bir kadın bana bakıyordu, Ganimard ve onu sevmiştim. Sevdiğin bir kadının sana bakmasının ne olduğunu anlayabiliyor musun? Gerisi benim için pek de önemli değildi, seni temin ederim. İşte bu yüzden buradayım.”

“Epey uzun bir zaman için olduğunu söylememe müsaade et lütfen.”

“Önce unutmak istedim. Gülme. Macera çekiciydi ve hâlâ duygulu anıları saklıyorum... Hem sonra ben nevrasteniden* mustaribim! Günümüzde hayat öylesine ateşli ki! Bazen inziva tedavisi dediğimiz şeyi yapmayı bilmek gerek. Burası da bu tür tedavilerin hâkim olduğu bir yer. Bütün ciddiyeti içinde Santé'nin tedavisini uyguluyoruz.”

* Heyecandan doğan sinir zayıflığı. -çn

“Arsen Lüpen,” dedi Ganimard, Lüpen’i süzerek. “Benimle kafa buluyorsun.”

“Ganimard,” dedi Lüpen “Bugün günlerden cuma. Gelecek çarşamba günü, öğleden sonra saat dörtte, Pergolèse Sokağı’nda-ki evinde sigaramı tütürüyor olacağım.”

“Beklerim, Arsen Lüpen.”

Birbirlerine gereken değeri veren iki iyi dost gibi el sıkıştılar ve yaşlı müfettiş kapıya yöneldi.

“Ganimard!”

Müfettiş döndü.

“Ne oldu?”

“Ganimard, saatini unuttun.”

“Saatimi mi?”

“Evet, yanlışlıkla cebime düşmüş.”

Özür dileyerek saati geri verdi.

“Affedersin... Kötü alışkanlıklar işte... Benimkine el koydukları için seninkini almama gerek yok. Ayrıca, beni pek memnun etmese de burada bir cep saatim var ve ihtiyacımı karşılıyor.”

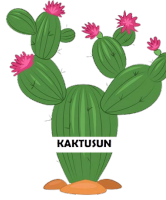
Çekmeceden kalın, rahat ve altından ağır bir zincirle süslenmiş büyükçe bir cep saati çıkardı.

“Ya bu kimin cebinden geliyor?” diye sordu Ganimard.

Arsen Lüpen, pek de aldırış etmeden baş harflerine baktı.

“J. B. ... Kim olabilir ki acaba? Ah! Evet, hatırladım, Jules Bovier, sorgu yargıcım, cana yakın bir adam...”

ARSEN LÜPEN'İN FİRARI

Yemeğini bitirmiş olan Arsen Lüpen, hücresinin kapısı açıldığı sırada, cebinden çıkardığı etiketi altın yaldızlı purosunu sevecenlikle incelemekteydi. Puroyu çekmeceye atıp, masadan uzaklaşacak zamanı zor buldu. Gardiyan içeri girdi, dolaşma vaktiydi.

“Ben de seni bekliyordum, sevgili dostum,” diye haykırdı Arsen Lüpen neşeli sesiyle.

Dışarı çıktılar. Tam koridorun köşesini dönüp gözden kaybolduklarında iki adam, titiz bir arama yapmak üzere hücreye girdi. Biri Müfettiş Dieuzy, öteki Müfettiş Folenfant idi.

İşi bitirmek istiyorlardı. Arsen Lüpen'in dışarıdaki bağlantılarını koruduğuna ve üyeleriyle iletişim halinde olduğuna şüphe yoktu. Daha iki gün önce *Grand Journal* gazetesi, işbirlikçisine yönelik şu satırları yayımlamıştı:

“Mösyö,

“Bugünlerde yayımlanan bir makalede, hakkımda doğrulanması mümkün olmayan ifadeler kullandınız. Davamın başlamasına birkaç gün kala sizden bunun hesabını soracağım.

“Saygılarımla,

“Arsen Lüpen.”

Yazı Arsen Lüpen'den geliyordu. Demek ki bir mektup yazmıştı. Öyleyse kendi de mektup alıyordu. Bu durumda, kibirle ilan etmekte olduğu firarına hazırlanıyordu.

Durum kabul edilemez bir hal almıştı. Yargıçla anlaşılan Emniyet Müdürü Mösyö Dudouis, alınacak tedbirleri görüşmek üzere bizzat kendisi Santé'nin müdürüne gitmişti. Ve gelir gelmez de tutuklunun bulunduğu hücreye iki adam yollamıştı.

Her bir taşın altını kaldırıyor, yatağı didikliyor, benzer bir durumda yapılması gereken ne varsa onu yapıyorlardı ancak sonunda bir şey bulamadılar. Gardiyan koşarak geldiğinde incelemelerini sonlandırmak üzereydiler.

“Çekmece...” dedi adam büyük bir hınçla onlara. “Masanın çekmecesine bakın. İçeri girdiğimde sanki çekmeceyi kapatıyordu.”

Çekmeceye baktılar, Dieuzy haykırdı:

“Tanrım, bu sefer yakaladık.”

Folenfant onu durdurdu.

“Bekle bakalım, müdür sayım yapacak.”

“Epey pahalı bir puro bu...”

“Puroyu yerine bırak, müdüre haber verelim.”

İki dakika sonra Mösyö Dudouis çekmeceyi incelemekteydi. Önce, *Argus de la Presse*'den kesilmiş, Arsen Lüpen hakkında bir tomar makaleye ulaştı; ardından bir tütün kesesi, pipo, pelür kâğıdı ve iki kitap buldu.

Kitapların başlıklarına baktı. Biri, Carlyle'in *Kahramanlara Tapma* kitabının İngiltere baskısı, öteki ise dikkat çekici elzevir harflerle yazılmış, ciltlenmiş, 1634'de Almanca çevirisi Leiden'de yayımlanmış *Enchiridion* idi. Kitapları incelerken bütün sayfaların çizildiğini ve üzerine notlar alındığını fark etti. Bunlar, bir çeşit haberleşme için miydi yoksa bir kitaba duyulan coşkuyu mu gösteriyordu?

“Ayrıntılı inceleyeceğiz,” dedi Mösyö Dudouis.

Tütün kesesi ve pipoyu inceledi. Derken meşhur, etiketi altın yaldızlı puroyu fark etti:

“Vay canına!” diye bağırdı. “Dostumuz ağzının tadını biliyor, bu bir *Henry Clay*!”

Bir sigara tiryakisinin alışkanlığıyla puroyu kulağına doğru götürüp çıkırdattı. Ağzı hayretle açılıverdi. Puro, parmakları arasında ezilivermişti. Daha da dikkatlice incelemeye başladı ve tütün yaprakları arasındaki beyazlığı fark etmesi uzun sürmedi. Bir iğne yardımıyla, özen göstererek, neredeyse bir kürdan inceliğindeki bu kâğıt parçasını purodan çıkardı. Bu bir nottu. Kâğıdı açıp, bir kadının ince el yazısıyla yazılmış şu satırları okudu:

“Sepet diğerlerinin yanındaki yerini aldı. Onda sekizi hazırlandı. Ayağı dışarı bastırınca levha aşağıya doğru oynayacak. Her gün on ikiden on altıya kadar, H-P bekleyecek. Ama nerede? Acil yanıt. Sakin olunuz, eski dostunuz sizinle.”

Mösyö Dudouis bir an düşündü ve şöyle dedi:

“Yeterince açık... Sepet... Sekiz bölüm... On ikiden on altıya kadar, demek ki öğlenden saat dörde kadar...”

“Peki ya H-P, şu bekleyecek olan?”

“H-P bir arabayı belirtiyor olmalı; H-P, *horse power*, spor dilinde araba motorunun gücünü belirtiyor, değil mi? Yirmi dört H-P’lik, yirmi dört beygirlik bir araba.”

“Tutuklu yemeğini bitirdi mi?” diye sordu ayağa kalkarak.

“Evet.”

“Puronun durumundan anlaşıldığı üzere henüz mesajı okumamış, demek ki eline yeni geçti.”

“Nasıl olur?”

“Yemeğin içinde gelmiş olmalı; ekmeğinin ya da patatesinin arasında.”

“İmkânsız; herhangi bir tuzak ihtimaline karşı kendi yemeğini getirtmesine izin vermiyoruz ve herhangi bir şey bulamadık.”

“Bu akşam Lüpen’den yanıtı isteyeceğiz. Şimdilik kendisini hücresinin dışında tutun. Sorgu yargıcını bulup getireceğim. Kendisi de benimle aynı fikirdeyse, hemen mektubunun bir fotoğrafını çekeceğiz ve bir saat içinde bu nesnelerin yanı sıra, asıl notu içinde barındıran benzer bir puroyu da çekmeceye yerleştireceksiniz. Tutuklunun hiçbir şeyden şüphe etmemesi gerek.”

Mösyö Dudouis akşam, belirgin bir merakla, yanına Müfettiş Dieuzy'yi alarak Santé Hapishanesi'ne geri döndü. Bir köşedeki sobanın üzerinde üç tabak durmaktaydı.

“Yedi mi?”

“Evet,” diye yanıtladı müdür.

“Dieuzy, birkaç makarna tanesini incecik açıp şu yuvarlak ekmeği keser miydiniz?.. Bir şey yok mu?”

“Hayır, müdürüm.”

Mösyö Dudouis tabakları, çatalı, kaşığı ve son olarak da yönetmeliğe uygun olarak ucu keskin olmayan bıçağı inceledi. Sonunda bıçağın sapını önce sola, sonra da sağa çevirdi. Sağa doğru çevrilen sap dönmeye başladı ve ayrıştı. Bıçağın içi oyuktu; içindeki nota kılıf görevi görüyordu.

“Peh!” dedi. “Arsen gibi bir adam için pek de kurnazca değil. Ancak vakit kaybetmeyelim. Siz Dieuzy, şu lokantaya gidip bir soruşturun bakalım.”

Sonra da notu okumaya başladı:

“Size güveniyorum, H-P her gün uzaktan izleyecek. Önceden gideceğim. Görüşmek üzere sevgili ve şahane dost.”

“Sonunda!” diye haykırdı Mösyö Dudouis ellerini ovuşturarak. “Buluşma yolunda gidiyor görünüyor. Biraz da biz itersek, bakmışız firar etmiş... Böylece suç ortaklarını yakalamak için de bir fırsat verecek bize.”

“Peki ya Arsen Lüpen parmaklarınızın arasından kayıp giderse ne olacak?” diye itiraz etti müdür.

“Gereği kadar insan bu konu hakkında çalışıyor. Bununla birlikte fazlasıyla ustalık gösterirse... Onun zararına! Bir çetede elebaşı konuşmayı reddetse bile diğerleri konuşacaktır.”

Sonuç olarak Arsen Lüpen pek de bir şey söylemedi. Sorgu Yargıcı Mösyö Jules Bouvier, aylardan beri nafîle bir çabayla kendisini konuşturmaya çalışıyordu. Sorgulamalar baronun önemli isimlerinden, neredeyse ilk geldiği zamandan beri tutukluyu bi-

len Avukat Danval ile yargıç arasında, pek de ilgi çekici olmayan birkaç konuya indirgenmişti.

Ara sıra Arsen Lüpen, nezaket gereği boş vererek şöyle diyordu:

“Evet tabii ki, sayın yargıç, tamamıyla uyuşuyoruz. *Crédit Lyonnais* soygunu, *Babylone* Sokağı soygunu, sahte para basma konusu, sigorta poliçeleri işi, *Armesnil*, *Gouret*, *Imblevain*, *Grosselliers*, *Malaquis* şatolarındaki hırsızlıklar, hepsi bu aciz kulu-nuzun marifeti.”

“O halde bana açıklayabilir...”

“Yararsız; tamamını, hepsini ve hatta tahmin edebileceğiniz-den on kat daha fazlasını kabul ediyorum.”

Tartışmaktan yorgun düşen yargıç, bütün bu sıkıcı inatlaşma-ya bir ara vermişti. Ancak iki notun varlığını öğrendikten sonra görüşmeleri yeniden başlattı. Arsen Lüpen her öğlen düzenli olarak Santé'den, yanında belirli sayıda tutukluyla birlikte, bir nakil aracıyla nezarethaneye getiriliyordu. Saat üç dört gibi geri dönülüyordu.

Yine böyle bir öğleden sonra, dönüş yolculuğu özel şartlarda gerçekleşti. Santé'nin diğer tutukluları henüz sorgulanmamıştı, öncelikle Arsen Lüpen'in hapishaneye geri götürülmesine karar verildi. Lüpen tek başına araca bindirildi.

Bu nakil aracı ya da kabaca “sepet” olarak adlandırılan araç-lar, ortada bir koridor kalacak şekilde, boyuna on bölmeye ayrılmıştı. Bunların beşi sağda, beşi soldadır. Bu bölmeler öyle bir yerleştirilmiştir ki oturur pozisyonda olmak zorunludur ve her biri epey dar bir alanda bulunan beş tutukludan her biri paralel bölmelerle birbirinden ayrılmıştır. En uçta oturan bir görevli de koridoru gözler.

Böylece Arsen sağdan üçüncü bölmeye yerleştirildi ve ağır araç sarsılarak çalıştı. Horloge İskeleyi'ni terk edip Adalet

Saray'ın önünden geçtiklerini idrak eden Lüpen, Saint-Michel Köprüsü'nün ortasına doğru, bölmesini kapatmakta olan metal plakaya, her seferinde yaptığı gibi, sağ ayağıyla bastırdı. Ânında bir şey yerinden oynadı ve metal plaka belli belirsiz yerinden kalktı. Tam da iki tekerlek arasında olduğunu fark etti.

Gözleri tetikte, bekledi. Araç, Saint-Michel Bulvarı'na doğru çıktı. Saint-Germain Kavşağı'nda durdu. Bir yük atı düşmüş, trafik durmuş, hemen at arabaları toplaşvermişti.

Arsen Lüpen başını uzattı. Kendisinin bulunduğu aracın biraz uzağında bir başka nakil aracı durmaktaydı. Plakayı biraz daha kaldırdı, ayağını çamurluğa koydu ve yere atladı.

Bir arabacı kendisini gördü, kahkahayı bastı, sonra da görevlilere haber vermek istedi ancak yeniden âkmaya başlayan araç gürültüsünde yitip gitti sesi. Zaten Arsen Lüpen de çoktan uzaklaşmıştı.

Bir süre koşar adım gitti ancak sol kaldırıma gelince geriye döndü, çevresine baktı; henüz hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmediği için havayı koklayan birine benziyordu. Sonunda ellerini cebine soktu ve amaçsızca dolaşan umursamaz bir yaya gibi, bulvarı tırmanmaya devam etti.

Hava yumuşaktı; mutluluk veren sakin bir sonbahar havası hâkimdi. Kafeler doluydu. İçerinden birinin verandasına oturdu.

Bir bardak bira ve bir paket sigara sipariş etti. Azar azar bira-sını yudumlayarak bitirdi, sakince bir sigara tütürüp, bir ikincisini yaktı. Sonunda ayağa kalktı ve garsondan kafenin sahibini çağırmasını rica etti.

Haber verilen adam geldi. Arsen Lüpen, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle dedi ki:

“Çok özür dilerim, efendim. Cüzdanımı unutmuşum. Belki adım size tanıdık gelir ve ödemeyi yapmam için birkaç gün süre tanırırsınız; adım Arsen Lüpen.”

Kafenin sahibi Lüpen'in suratına baktı; şaka yaptığını düşünüyordu. Ancak Arsen tekrar etti:

“Lüpen Santé’de tutuklu idi; ancak şu anda firar halinde. Bu adın bana güvenmenizi sağlayacağına inanarak bu harekete cüret ediyorum.”

Ardından da gülüşmeler arasında, adam hesabı istemeyi düşünemedi, yürüyüp gitti. Soufflot Sokağı’ndan geçip Saint-Jacques Sokağı’na saptı. Sakince, vitrinlere bakarak ve sigara tütürerek bu sokakta yürüdü. Port-Royal Bulvarı’na gelince nerede olduğunu sordu ve Santé Sokağı’na doğru dümdüz devam etti. Çok geçmeden hapishanenin somurtkan yüksek duvarları yanı başında yükseldi. Duvarları geçip nöbet beklemekte olan hapishane görevlisinin yanına geldi ve şapkasıyla selam vererek sordu:

“Burası Santé Hapishanesi mi?”

“Evet.”

“Hücreme geri dönmek istiyorum. Araba beni yolda bıraktı ve durumu kötüye kullanmak istemiyorum...”

Görevli homurdandı...

“Öyle mi? Basıp gidin, anca gidersiniz!”

“Özür dilerim ancak yolum bu kapıdan geçiyor; üstelik Arsen Lüpen’in buradan geçmesini önlerseniz bu size pahalıya patlar, sevgili dostum.”

“Arsen Lüpen mi? Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Kimliğimin yanımda olmaması ne üzücü,” dedi Arsen ceplerini karıştırır gibi yaparak.

Görevli, baştan ayağa kadar kendisini süzdü, kafası karışmıştı. İnanmamasına rağmen tek bir kelime etmeksizin zili çaldı. Demir kapı aralandı.

Birkaç dakika sonra müdür el kol hareketleri yapıp korkunç bir öfkeye kapılmışçasına koşar adım girişe geldi.

“Haydi ama, sayın müdür, benimle oynamayın,” dedi Arsen gülerek. “Nasıl olur! Nakil aracına tek başıma bindirilmem önceden ayarlanmış, böylece küçük de bir destek hazırlanmıştı ve dostlarıma katılmak üzere tabana kuvvet kaçacağımı mı düşündünüz? Eh! Yirmi tane emniyet görevlisi yayan, atlı arabalar ya

da bisikletle nakil aracını takip etmiyor muydu? Hayır, bu düzenlemeden hoşnut kalmadım, oradan sağ çıkamazdım. Öyleyse, sayın müdür, söyleyin, belki de bunun üzerine oynamışlardı?”

Omuzlarını silkip ekledi:

“Benim için endişelenmemenizi dilerim, sayın müdür. Kaçmaya karar verdiğim gün, kimseye ihtiyacım olmayacak.”

Ertesi gün, Arsen Lüpen’in kahramanlıklarını bildiren resmi bir kaynak haline gelen *Écho de France* –en önemli destekçilerinden biri olduğu söyleniyordu– bu firar girişimi hakkında en ayrıntılı bilgileri yayımladı. Metinde, tutuklu ve gizemli dostu arasındaki notlar, bu yazışmalar için kullanılan yöntemler, polislin suç ortaklığı, Saint-Michel Bulvarı’ndaki gezinti, Kafe Soufflot’daki olay, hepsi anlatılıyordu. Müfettiş Dieuzy’nin lokantadaki garsonlarla yaptığı görüşmenin hiçbir sonuç vermediği biliniyordu. Ayrıca bu olay sayesinde bu adamın sahip olduğu kaynakların çeşitliliği de tüm şaşırtıcılığıyla gözler önüne serilmişti: Lüpen’in taşındığı nakil aracı tamamıyla şikeliydi; çetesi, hapishanenin elinde bulunan altı araçtan birini gerektiği gibi düzenlemişti.

Arsen Lüpen’in bir kez daha firara kalkışacağı konusunda kimsenin şüphesi yoktu. Bir defa kendisi, olayın ertesi günü Mösyö Bouvier’nin sorularını yanıtlarken üzerine basa basa ilan etmişti. Yargıç, yaptığı hata ile alay edince ona bakıp soğukça:

“Şimdi beni iyi dinleyin, efendim,” demişti. “Söyleyeceklerime tamamen inanabilirsiniz; bu firar girişimi, asıl firar planımın bir parçasıydı.”

“Anlamıyorum,” diyerek kıkırdamıştı yargıç.

“Anlamanız da bir işe yaramaz.”

Bu konuşmanın tüm içeriği *Écho de France*’ın sütunlarında yer bulup, yargıç sorgu için geri geldiğinde bıkkın bir edayla bağırıyordu:

“Tanrım, Tanrım, ne gereği var! Tüm bu sorguların hiçbir önemi yok.”

“Nasıl hiçbir önemi yok?”

“Elbette bir önemi yok çünkü duruşmama katılmayacağım.”

“Katılmayacaksınız...”

“Evet, katılmayacağım; kararım kesin, geri dönmem mümkün değil. Hiçbir şey uzlaşmamı sağlamayacak.”

Böylesi bir güven, her gün yaptığı, açıklanması güç işgüzarlıklar, yargıcı sinirlendiriyor ve aklını karıştırıyordu. Sadece Arsen Lüpen’in bilebileceği ve bunun sonucu olarak sadece kendisinin açığa çıkarabileceği sırlar vardı. Ancak nasıl ve hangi amaç doğrultusunda bunları açıklardı?

Arsen Lüpen’in hücresi değiştirildi. Bir gece, alt kata indirildi. Yargıç soruşturmayı kapattı.

Bu sessizlik iki ay sürdü. Arsen, günlerini yatağa uzanıp neredeyse her gün suratını duvara çevirip uyuyarak geçirdi. Bu hücre değişimi onu yıkmışa benziyordu. Avukatını görmeyi reddediyordu. Gardiyanlarla zoraki bir iki kelime ediyordu.

Davasına on beş gün kala yeniden hareketlenmeye başlamış gibiydi. Sanki havasız kalmışçasına durmadan konuşuyordu. Sabahları çok erken saatlerde, yanında iki adamla birlikte avluya çıkarılıyordu.

Her şeye rağmen halkın ilgisi zayıflamamıştı. Her gün bir firar haberi bekliyorlardı. Canlılığı, neşesi, farklılığı, yaratıcı zekâsı ve gizemli yaşamıyla halkı etkileyen bir kişi olmuştu. Bu kaçınılmaz, ölümcül bir durumdu. Böylesine uzun sürmesi şaşkınlık yaratıyordu.

“Eh, hâlâ kaçmadı mı?” diye soruyordu emniyet müdürü her sabah sekreterine.

“Hayır, efendim.”

“O zaman yarın kaçacak demektir.”

Duruşmadan bir gün önce bir adam *Grand Journal*’in bürosuna geldi, yazı işleri müdürünü çağırttı, adamın suratına bir kart atarak oradan hızla uzaklaştı. Kartın üzerinde şöyle yazmaktaydı:

“Arsen Lüpen sözünü daima tutar.”

Bu şartlar altında duruşma başladı.

Kalabalık muazzamdı. Herkes meşhur Lüpen'i görmek istiyor, yargıçla oynayacakları oyuna tanık olmak üzere zevkle bekliyorlardı. Avukatlar ve yargıçlar, gazeteciler ve sosyetenin renkli simaları, sanatçılar ve dünyanın her yerinden kadınlar, tüm Paris duruşmanın yapılacağı salona doluşmuştu.

Yağmur yağıyordu, dışarıda hava kapalıydı, görevliler Arsen Lüpen'i tanıttığında kendisini görebilmek pek mümkün değildi. Fakat ağır, savruk yürüyüşü, koltuğa otururkenki tavrı ve edilgen, alık görünüşü hiç de çekici değildi. Avukatı –indirgendiği role layık olmamakla eleştirilen, Avukat Danval'ın yardımcılardan biri– pek çok kez kendisine sözü yöneltti ancak Lüpen başını sallayıp susmaktan başka bir şey yapmadı.

Kâtip iddianameyi okuduktan sonra yargıç konuştu:

“Tutuklu, ayağa kalkınız. Adınız, soyadınız, yaşınız ve mesleğiniz nedir?”

Hiçbir karşılık alamayınca tekrarladı:

“Adınız nedir? Size adınızı soruyorum.”

Kalın ve yorgun bir ses tane tane konuştu:

“Désiré Baudru.”

Salonda fısıldaşmalar oldu. Ancak yargıç insanları susturdu:

“Désiré Baudru mu? Ah! Ne güzel, yeni bir takma ad! Sanıyorum bu şimdiye kadar önerdiğiniz sekizinci ad ve hiç şüphesiz diğerleri gibi uydurma; sizin için de uygunsa biz, çok daha tanıtır olduğunuz Arsen Lüpen'i kullanmaya devam edeceğiz.”

Yargıç notlarına baktı ve devam etti:

“Bütün araştırmalarımıza rağmen gerçek kimliğinizi oluşturmak imkânsızdı. Bu durumda, geçmişli olmayan biri için modern toplumumuzda gayet özgün kalıyorsunuz. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi, çocukluğunuzun nerede geçtiğini kısacası hiçbir şeyi bilmiyoruz. Üç yıl önce, kimsenin nereden geldiğinizi bilmediği bir anda çıkıverip kendinizi zekâ ve çapkınlığın, ah-

laksızlık ve cömertliğin garip bir karışımı olan Arsen Lüpen olarak tanıttınız. Bu dönem öncesine dair elimizde olan sizinle ilgili veriler daha çok varsayımlara dayanıyor. Sekiz yıl önce sihirbaz Dickson'ının yanında çalışan Rostat adlı kişi, büyük ihtimalle Arsen Lüpen'den başkası değildi. Ayrıca altı yıl önce, Saint-Louis Hastanesi'nde Doktor Altier'in laboratuvarını sık sık ziyaret eden ve çoğunlukla bakteriyoloji ve cilt hastalıkları hakkındaki deneylerdeki sorunlar üzerine yaratıcı varsayımlarıyla doktoru etkileyen Rus öğrenci de Arsen Lüpen'den başkası değildi. Arsen Lüpen ayrıca Paris'e yerleşmiş bir Japon jiu jitsu savaş sanatı hocasıydı. Kendisinin *Exposition* yarışını kazanan, eline on bin frank geçtikten sonra bir daha ortaya çıkmamış bir bisikletçi olduğunu da sanıyoruz. Arsen Lüpen belki de *Bazar de la Charité* Yangını'nda* pek çok kişinin hayatını kurtaran ama aynı zamanda ceplerini de boşaltan kişiydi.”

Kısa bir aradan sonra yargıç sözlerini şöyle sonlandırdı:

“Bu dönem, topluma karşı giriştiğiniz çatışmanın dikkatli bir hazırlığı, gücünüzü, enerjinizi ve hünerinizi en üst seviyeye çıkardığınız sistemli bir öğrenim gibi durmakta. Bahsi geçen yargıların doğruluğunu onaylıyor musunuz?”

Bütün bu konuşma boyunca tutuklu önce bir, sonra diğer ayağı üzerinde dengede, sırtını kamburlaştırıp kolları hareketsiz kalarak durmuştu. En parlak ışıktaki aşırı zayıfladığı, yanaklarının çöktüğü, garip elmacık kemiklerinin belirginleştiği, suratının toprak rengi ama küçük kızarıklıklarla döşeli ve düzensiz, seyrek bir sakalla çevrelendiği görülüyordu. Hapishane kendisini belirgin bir şekilde yaşlandırmış ve soldurmuştu. Gazetelerin sık sık yayımladıkları sempatik fotoğrafındaki şık duruşu ve genç yüzünden eser yoktu.

* *Bazar de la Charité*, Fransız Katolik aristokratların 1885'den beri Paris'te düzenledikleri yıllık yardım etkinliği idi. 1897 yılında çıkan yangında, aralarında genellikle aristokrat kadınların bulunduğu yüz yirmi altı kişi hayatını kaybetmiş, iki yüz üzerinde kişi de yaralanmıştır. Olay uluslararası basında da yer bulmuştur. -çn

Kendisine yöneltilen soruyu duymadığına kanaat getirilerek soru ikinci kez tekrar edildi. O zaman gözlerini kaldırdı, bir süre düşünür göründü, sonra da korkunç bir çaba sarf ederek mırıldandı:

“Désiré Baudru.”

Yargıç gülmeye başladı.

“Seçtiğiniz savunma yöntemi anlayabildiğimi sanmıyorum, Arsen Lüpen. Olay, aptalı ve sorumsuzu oynamaksa, buyurunuz. Bana gelince, fantezilerinizin umurumda olmadığını açıkça ifade edeceğim.”

Ardından, Lüpen'e yöneltilen hırsızlık, dolandırıcılık ve sahtecilik suçlarının ayrıntılarına girdi. Ara sıra tutukluya sorular soruyor, tutuklu ise ya homurdanıyor ya da yanıt vermiyordu.

Tanıklar kürsüye çıkmaya başladı. İfadelerden pek çoğu önemsiz, diğerleri biraz daha ciddiydi ama hepsi birbiriyle çelişiyordu. Tartışmaları kaygı verici bir bilinmezlik sarmıştı ancak Müfettiş Ganimard kürsüye çağrıldığında ilgi de arttı.

Yaşlı polis memuru en başından beri bir çeşit düş kırıklığına sebep oluyordu. Mahcup değil ama –başkalarını da görmüştü– endişeli, rahatsız bir havası vardı. Pek çok kez bakışlarını tutukluya çevirip belirgin bir huzursuzlukla baktı. Öte yandan iki eliyle kürsüye yaslanmış başına gelen talihsizlikleri, Avrupa boyunca iz sürüşünü, Amerika'ya varışını anlatıyordu. Herkes hevesle, tıpkı büyüleyici bir macera dinler gibi kendisini dinliyordu. Ancak sona doğru Arsen Lüpen ile yaptığı görüşmeleri ima ettiği sırada dalgınlık ve tereddüt içinde iki kez konuşmayı kesti.

Başka bir düşüncenin zihnini meşgul ettiği belliydi.

“Kendinizi kötü hissediyorsanız, tanıklığı kesmeniz iyi olabilir,” dedi yargıç kendisine.

“Hayır, hayır, sadece...”

Susup, uzun ve derin bakışlarla tutukluyu süzdü.

“Tutukluyu yakından incelemeyi talep ediyorum, burada aydınlatmam gereken bir sır gizli gibi,” dedi sonra.

Yaklaşp uzun uzun, bütün dikkatiyle baktı; sonra kürsüye dönüp biraz heybetli bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Sayın yargıç, burada, karşımda bulunan adam Arsen Lüpen değil.”

Bu sözleri, büyük bir sessizlik izledi. Şaşırان yargıç haykırdı:

“Ama ne diyorsunuz! Delirdiniz mi!”

Müfettiş sükunetle kendini savundu:

“İlk kez bakıldığında benzerliğe aldanabiliriz, ki gerçekten bir benzerlik olduğunu kabul ediyorum ancak ikinci kez, daha dikkatli bakmak yeterli. Burun, dudaklar, saç, ten rengi... Sonuç olarak bu şahıs Arsen Lüpen değil. Ya gözlere ne demeli! Lüpen’in asla böyle sarhoş bakışları yoktur.”

“O halde bakalım, açıklayınız. Ne ima etmeye çalışıyorsunuz, tanık bey?”

“Bilemiyorum! Kendi yerine, cezalandırmamız için bu zavalılı şeytanı koymuş olsa gerek. Bu adam Lüpen’in suç ortağı bile olamaz.”

Bu beklenmedik sürprizle çalkalanan salonun her köşesinden bağrışlar, gülüşmeler, haykırışlar geliyordu. Yargıç, sorgu yargıcını, Santé’nin müdürünü ve gardiyanları çağırıp duruşmaya ara verdi.

Duruşma yeniden başladığında sanığın huzurunda bulunan Mösyö Bouvier ve müdür, Arsen Lüpen ve tutuklu bulunan adam arasında çok hafif bir benzerlik olduğunu belirttiler.

“E peki o zaman,” dedi yargıç. “Bu adam kim? Nereden geliyor? Nasıl oldu da emniyetin elleri arasına düştü?”

Santé’nin iki gardiyanı sorgulandı. Dönüşümlü olarak kendisini izleyen gardiyanlar şaşırtıcı bir çelişkiyle tutukluyu Lüpen olarak tanıdıklarını söylediler!

Yargıç iç çekti.

Gardiyanlardan biri söz aldı:

“Evet, evet, Lüpen olduğuna eminim.”

“Nasıl eminsiniz?”

“Efendim, kendisini pek görmedim. Bana getirildiğinde geceydi ve iki aydan beri sürekli olarak duvara bakarak yatıyor.”

“Peki ya iki aydan önce?”

“Ah, öncesinde 24 numaralı hücrede tutulmuyordu.”

Hapishane müdürü konuya açıklık getirdi:

“Fırar girişiminden sonra tutuklunun hücreğini değiştirdik.”

“Peki ya siz, mösyö, kendisini iki aydır görmediniz mi?”

“Görmeye fırsatım olmadı... Sakindi.”

“Peki, burada durmakta olan adam, içeri koyduğunuz tutuklu değil mi?”

“Hayır değil.”

“O halde kim bu adam?”

“Bilemiyorum.”

“Bu durumda huzurumuzda iki aydır farklı bir tutuklu bulunuyor. Bu durumu nasıl açıklayacaksınız?”

“İmkânsız.”

“Ya nasıl?”

Tartışmanın umutsuzluğu karşısında yargıç, tutukluya döndü ve hoşgörölü bir ses tonuyla sordu:

“Durumu görüyorsunuz, sayın tutuklu, bana nasıl ve ne zamandan beri demir parmaklıklar arkasında olduğunuzu açıklayabilir misiniz?”

Bu yumuşak ses tonu ya adamın güvensizliğini ortadan kaldırdı ya da kavrayışını uyandırdı. Yanıt vermeye çalıştı. Sonunda, ustalıkla ve sakince sorgulanınca, birkaç cümleyi bir araya getirmeyi başardı; sonuç olarak ortaya şu durum çıktı: İki ay önce nezarethaneye getirilmişti. Orada bir gece ve bir sabah tutulmuştu. Cebinde yetmiş beş kuruşla salıverilmişti ancak avluyu geçerken iki görevli yanına gelmiş, kolundan tutup kendisini bir nakil aracına bindirmişti. O zamandan beri 24 numaralı hücredeydi ama mutsuz değildi... İyi yemek veriyorlardı... Fena uyumuyordu... Bu yüzden de şikâyetçi değildi...

Hepsi olası görünüyordu. Gülüşmeler ve büyük bir huzursuz-

luğun hâkim olduğu salonda başkan, soruşturmanın genişletilmesi üzere duruşmayı başka bir zamana erteledi.

Soruşturma hemen, tutuklama kayıtlarına başvurularak başlatıldı: Sekiz hafta önce, Désiré Baudru adlı bir kişi nezarethaneye alınmıştı. Ertesi gün salıverilmiş, öğleden sonra saat ikide nezarethaneyi terk etmişti. Demek ki aynı gün, saat ikide, Arsen Lüpen son bir kez sorgulanarak oradan çıkmış ve bir nakil aracıyla uzaklaşmıştı.

Gardiyanlar bir yanlış mı yapmıştı? Benzerliğe kanarak, bir anlık dikkatsizlik sonucu, bu adamın kendi tutukluları olduğunu mu sanmışlardı? Görevlerinin gereğinin aksine bir kayıtsızlık içinde davranmış olmalıydı.

Yerine geçireceği kişi önceden ayarlanmış mıydı? Bulunulan yerler dolayısıyla tam tersi bir durumda uygunlaması mümkün olmayacağından, Baudru'nun bir suç ortağı olması ve Arsen Lüpen'in yerine geçme gayesiyle kendini yakalatması gerekiyordu. Peki ya hangi mucize sayesinde, bir dizi olanaksız şansın, tesadüfi karşılaşmanın ve efsanevi hatanın bir araya gelmesi üzerine kurulu bir plan gerçekleşebilirdi?

Désiré Baudru, antropometri* bölümüne götürüldü. Kendisine uygun bir kayıt yoktu. Yine de geçmişine kolayca ulaştılar. Courbevoie'da, Asnières'de, Levallois'da tanınıyordu. Sadakalarla yaşıyor, Ternes yakınlarına çakılmış bez barakalardan birinde uyuyordu. Bununla birlikte bir yıldır kayıptı.

Arsen Lüpen kendisini kiralamış mıydı? Buna işaret eden hiçbir şey yoktu. Ayrıca olsa bile tutuklunun firarı hakkında bir şey öğrenilemeyecekti. O kısmı hâlâ bir mucizeydi. Durumu açıklamak için ortaya yirmi çeşit varsayım atıldı, ancak hiçbiri tatmin edici olmadı. Kuşku uyandıran sadece firar değildi; açıklanamayan, hayrete düşüren, halkın ve hatta yargıcın bile uzun bir hazırlık çabasını hissettiği, bir yığın olayın ustalıkla birbiri

* İnsan vücudunu ölçmeye ve karşılaştırmalar yapmaya dayalı bir bilim dalı. -çn

içine geçirildiği ve sonuç olarak Arsen Lüpen'in kibirle iddia ettiği, "Duruşmaya katılmayacağım," cümlesini doğrulayan bir firardı.

Bir aylık dikkatli incelemelere rağmen gizem bilinmezliğini koruyordu. Ayrıca bu zavallı şeytan Baudru da sonsuza kadar hapishanede tutulamazdı. Duruşması gülünç olurdu; hangi suçtan yargılanacaktı? Sorgu yargıcı kendisini özgürlüğe ulaştıracak kâğıtları imzaladı ancak emniyet müdürü, adamın çevresinde gözlem yapacak bir ekip kurdu.

Ganimard ortaya bir fikir attı. Ona göre işin içinde ne bir suç ortaklığı ne de bir tesadüf vardı. Baudru, Arsen Lüpen'in olağanüstü becerisi sayesinde oynayıp attığı bir oyuncaktan başka bir şey değildi. Baudru serbest kalınca kendilerini Arsen Lüpen'e ya da en azından çetesinden birilerine yönlendirebilirdi.

Ganimard'a iki müfettişin, Folenfant ve Dieuzy'nin eşlik etmesine karar verildi ve ocak ayının sisli bir sabahı hapishanenin kapıları Désiré Baudru'ya açıldı.

En başta biraz şaşırmış görünüyordu; zamanını nasıl değerlendireceğini bilemeyen bir adamın kararsızlığı içinde yürüdü. Santé Sokağı'ndan geçip, Saint-Jacques Sokağı'nı takip etti. Bir eskici dükkânının önüne gelince ceketini ve yeleğini çıkardı; yeleğini birkaç meteliğe sattı ve ceketini tekrar giyip yoluna devam etti.

Seine Nehri'ni geride bıraktı. Châtelet'deyken yanından bir atlı araba geçti. Arabaya binmek istedi ancak yer yoktu. Kondüktör kendisine bir numara alıp bekleme salonuna gitmesini önerdi.

Bu sırada Ganimard iki adamını yanına çağırdı ve durağa bakmayı sürdürerek aceleyle:

"Bir araba durdurunuz... Yok hayır, daha temkinli olsun, iki tane durdurunuz," dedi. "İkinizden biri benimle gelsin, arabayla takip edeceğiz."

Adamlar söyleneni yaptı ancak Baudru dışarı çıkmamıştı. Ganimard bekleme salonuna yaklaştı, içeride kimse yoktu.

“Ne kadar da aptalım,” diye mırıldandı. “Diğer çıkışı unuttum.”

Sonuç olarak bilet gişesi, içerideki bir koridor vasıtasıyla Saint-Martin Sokağı’na bağlanıyordu. Ganimard acele etti ve tam zamanında Baudru’yu, Rivoli Sokağı’nın köşesinden dönmekte olan Batignolles-Jardin des Plantes arabasına binerken gördü. Koşarak arabanın arkasına atladı ancak diğer müfettişleri kaybetmişti. Takibe tek başına devam etmesi gerekiyordu.

Öfkelenerek, fazla resmiyete gerek olmaksızın adamın yakasına yapışmayı düşündü. Sözde aptal gibi hareket eden bu adam, kendisini yardımcılarından ayırarak kasıtlı ve şeytanca bir iş yapmamış mıydı?

Baudru’ya baktı. Yerinde uyukluyordu ve başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Aralanmış dudaklarıyla, inanılması güç bir budala gibi görünüyordu. Hayır, yaşlı Ganimard’ı yanılığa sürükleyebilecek bir kişi değildi. Tesadüfün işiydi, hepsi bu.

Galleries Lafayette Kavşağı’na gelince adam arabadan atlayıp Muette tramvayına geçti. Haussmann Bulvarı’ndan, Victor-Hugo Caddesi’nden geçildi. Baudru, son durağa kadar tramvaydan inmedi ve sonra da kayıtsız adımlarla Boulogne Korusu’na girdi.

Bir köşeden diğerine gidiyor, bazen tekrar tekrar geçtiği yerlerden geçiyor, uzaklaşıyordu. Ne arıyordu? Bir amacı mı vardı?

Bir saat böyle dönüp durduktan sonra, yorgunluktan bitkin düşmüş gibiydi. Nitekim bir bankı fark ederek oturdu. Auteuil’den çok da uzak olmayan, ağaçlar arasına gizlenmiş küçük bir gölün kıyısındaki bu yerde kesinlikle kimse yoktu. Yarım saat geçti. Artık sabırsızlanan Ganimard çözümü konuşmakta buldu.

Baudru’ya yaklaşip yanına oturdu. Bir sigara yaktı, bastonunun ucuyla kuma daireler çizdi.

“Bugün hava sıcak değil,” dedi.

Sessizlik oldu. Aniden, bu sessizliği bölen bir kahkaha işitildi ancak neşeli, mutlu, gülmekten katılmış ve kendini durdura-

mayan bir çocuğun kahkahası gibiydi. Ganimard gerçekten de, saçlarının kafa derisinin üzerinde tam anlamıyla dikildiklerini hissetti. Bu kahkaha... Bu şeytani kahkahayı çok iyi biliyordu!

Kaba bir hareketle adamı ceketinin işlemeli yakalarından tuttu ve derin derin, şiddetle, otururken baktığından daha da iyi, adamı inceledi. Açıkçası, artık gördüğünü sandığı adam değildi. Aynı adamdı ancak aynı zaman da diğer, asıl adamdı.

İstekli bir suç ortağının yardımıyla, gözlerindeki ateşli yaşama sevinci geri dönmüştü; onu bir deri bir kemik gösteren ifadeyi atmış, yaralı derisinin yerini asıl et almıştı; çarpıtılmış açık ağız normale dönmüştü. Bunlar Lüpen'in gözleri ve ağzı idi; özellikle de keskin, canlı, alaycı, zeki tavrı öylesine açık ve gençti ki.

"Arsen Lüpen... Arsen Lüpen..." diye kekeledi.

Ve aniden öfkeyle boğazına sarıldı, onu devirmek istiyordu. Elli yaşında olmasına rağmen beklenmedik bir kuvvetle dolmuştu, zaten rakibi de epey kötü bir durumda görünüyordu. Ayrıca kim onu elinden alabilirdi!

Mücadele kısa sürdü. Arsen Lüpen'in kendisini savunmasına pek gerek kalmadı; aynı hızla saldırıya karşılık verdiğiinden Ganimard pes etti. Sağ kolu hareketsiz ve hissizce sarkıyordu.

"Seine Nehri kıyısındaki Orfèvres'de jiu jitsu derslerine katılsaydın, bu vuruşun Japonca *udi-shi-ghi* diye adlandırıldığını bilirdin," diye belirtti Lüpen.

Kayıtsızca ekledi:

"Bir saniye daha sürse kolunu kırmıştım; hak etmediğinden değil. Nasıl olur da senin gibi değer verdiğim, gizli kişiliğimi karşısında kendiliğimden gözler önüne serdiğim eski bir dost güvenimi kötüye kullanır! Çok kötü... Eh, neyin var senin?"

Ganimard susuyordu. Bu firar konusunda kendini suçluyordu; muhteşem tanıklığıyla yargıyı yanıltan kendisi değil miydi? Bu firar meslek hayatının yüz karasıydı. Gözyaşı gri bıyıklarına doğru aktı.

"Ah Tanrım, Ganimard! Kaygılanma; sen konuşmasaydın,

konusacak başka birini ayarlamıştım. Désiré Baudru'yu tutukla-
manıza göz yumabilir miydim?”

“O halde,” diye mırıldandı Ganimard, “duruşmadaki de sen-
din? Şimdi karşımdaki de sensin!”

“Evet benim, hep bendim.”

“Nasıl olur?”

“Ah, sihirbaz olmaya gerek yok. Şu cesur yargıcın da dediği
gibi, on yıllar boyunca kendini her türlü olasılığa hazırlamak ye-
terli.”

“Peki ya yüzüne, gözlerine ne demeli?”

“On sekiz ay boyunca Saint-Louis'de Doktor Altier ile çalış-
mamın iş aşkından olmadığını anlıyorsunuzdur. Günün birinde
Arsen Lüpen diye adlandırılma şerefine ulaşabileceğini düşün-
düğüm bu kişi, görünüş ve kimlik hakkındaki sıradan yasalardan
kaçınmaya çalışıyordu. Görünüş mü? Onu arzu ettiğimiz gibi
düzenleyebiliriz. Parafinin deri altına enjekte edilmesiyle deri
istenen noktalardan şişirilebilir. Pirogallik asit sizi bir Mohikan'a
dönüştürür. Kırlangıçotunun özsuyu sizi en güzel kızarıklık ve
kabartılarla bezer. Bazı kimyasallar sakalınızı ve saçınızı uzatır,
diğerleri sesinizin tınısına etki eder. Üzerine bir de 24 numaralı
hücredeki yemek düzenimi, ağzımı böyle çarpıtmak, başımı ve
sırtımı şöyle eğik tutmak için yaptığım binlerce alıştırma'yı ekle.
Son olarak gözlere beş damla atropin damlatmak bakışları bit-
kinleştirip kaypaklaştırır ve oyun başlasın.”

“Gardiyanları aklım almıyor...”

“Başkalaşım yavaş yavaş oldu. Haftalar boyunca gelişen bir
değişimi fark edemezlerdi.”

“Peki ya Désiré Baudru işi nedir?”

“Baudru gerçekten var. Geçen yıl tanıştığım masum bir zaval-
lık ve gerçekten de benimle birkaç benzerliği var. Yakalanmam
olası olduğundan Baudru ile ilgilenmeye başladım ve aramızdaki
farklılıkları kendime geçirmeye çalıştım. Dostlarım, Baudru'nun
nezarethanede bir gece geçirmesini sağladı, neredeyse benim-

le aynı saatlerde çıktı ve rastlantıyı kestirmek kolay oldu. Çünkü –bunu bir köşeye yazın– kim olduğumu belgelemek için Baudru’nun nezarethanedен geçtiğini belirten kayıtlar sunmak gerekiyordu. Bu muhteşem Baudru örneğini önüne koyduktan sonra gerisi kaçınılmazdı, anlıyorsun ya, bu değişimin aşılamaz güçlüklerine rağmen yargının, bir fikri olmadığını itiraf etmesinden bir değiştirilme olduğuna inanmayı tercih etmesi kaçınılmazdı.”

“Evet evet, gerçekten de,” diye mırıldandı Ganimard.

“Ayrıca,” diye haykırdı Arsen Lüpen, “elimde şahane bir koz vardı, daha oyunun başından elime düşen bir koz: Herkesin firarımı beklemesi. İşte, adalet ve benim birlikte hazırladığımız ve ortadaki paranın benim özgürlüğüm olduğu bu sürükleyici elde senin ve diğerlerinin içine düştüğü büyük hata: Bir kez daha kendimi överek hareket ettiğimi, başarılarıyla şımaran bir acemi olduğumu varsaydınız. Ben, Arsen Lüpen, nasıl olur da böyle bir güçsüzlük gösterebilirim! Ve Cahorn olayından çok da önce değildi, kendi kendine: ‘Arsen Lüpen, çatılara çıkıp kaçacağını haykırırken, bunu haykırmak için haklı bir sebebi olacaktır,’ diyen siz değil miydiniz? Ancak, artık anlıyor musunuz kaçmam için... firardan önce, mutlak bir inançla, güneş gibi parlayan bir gerçek gibi firarıma inanılmasaydı, kaçamazdım ve bunu kendi arzumla yaptım. Arsen Lüpen firar edecek, Arsen Lüpen kendi duruşmasına katılmayacak. Ve sen ayağa kalkıp, ‘Bu adam Arsen Lüpen değil,’ dediğinde herkesin benim Arsen Lüpen olmadığıma ânında inanmaması tuhaf olurdu. Tek bir tanesi tereddütte kalsa, bir tanesi çıkıp da, ‘Peki ya Arsen Lüpen’se?’ diye sorsa, o anda kaybederdim. Senin ve diğerlerinin yaptığı gibi Arsen Lüpen olmadığım fikriyle değil de tam tersine Arsen Lüpen olabileceğim fikriyle üzerime eğilseydiniz, tüm önemlerime rağmen, tanınırdım. Ancak sakindim. Mantıken, psikolojik olarak hiç kimse bu basit küçük fikre kapılamazdı.”

Aniden Ganimard’ın elini tuttu.

“Haydi Ganimard, Santé Hapishanesi’ndeki görüşmemizden bir hafta sonra, saat dörtte beni evinde bulmayı beklediğini itiraf et rica ediyorum.”

“Ya nakil aracına ne oldu?” diye sordu Ganimard, soruya yanıt vermeyi es geçerek.

“Blöf! Dostlarım, artık kullanımda olmayan eski bir aracı onarıp değiştirmiş ve bir teşebbüste bulunmak istemişler ancak birtakım tesadüfi olaylar gerçekleşmeden bu teşebbüsün başarıya ulaşamayacağını biliyordum. Sadece, bu firara teşebbüs olayını geliştirmenin yararlı ve iyi bir reklam olabileceğine kanaat getirdim. Cesurca gerçekleştirilmiş bir firar, ikincisine önceden zemin hazırlıyordu.”

“Peki, puro işi...”

“Ben oymuştum, bıçakta olduğu gibi.”

“Ya notlar?”

“Ben yazdım.”

“Peki ya gizemli kadın arkadaş?”

“İkimiz bir bütünü. Bütün el yazılarını ben oluşturdum.”

Ganimard bir an düşündü.

“Nasıl olur da antropometri bölümü, Baudru’nun dosyası oluşturulurken, Arsen Lüpen ile olan benzerliği fark etmez?”

“Arsen Lüpen’in dosyası yok ki.”

“Doğru ya!”

“Ya da en azından gerçek değil. Uzun uzun incelediğim bir soru oldu bu. Bertillon Sistemi öncelikle görsel işaretlemeye başvuruyor –ki pek başarılı olmadığını görüyorsun– ; sonra da orantısal işaretlemeye başvuruyor: başın, parmakların, kulakların ölçüsü vesaire. Ancak bu durumdan kaçmak için yapabilecek pek bir şey yok.”

“O halde?”

“O halde ödeme yapmak gerekiyor. Daha Amerika’dan dönmeyen, bölümde çalışanlardan biri, ölçümlerden önce yanlış veri girmeyi kabul etti. Bütün sistemin altüst olması için bu ka-

darı ve bir verinin, olması gerektiği değerde çıkmaması yeterli. Bu durumda Baudru'nun dosyası Arsen Lüpen'inkiyle benzerlik gösteremezdi."

"Ya şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Ganimard bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Şimdi," diye gürledi Lüpen, "dinleneceğim, çok fazla yemek yiyeceğim ve yavaş yavaş eski halime döneceğim. Baudru ya da başka biri olmak, gömlek değiştirir gibi kişilik değiştirmek, görünüşünü, sesini, bakışlarını, el yazını değiştirmek güzeldi. Ancak bir noktadan sonra artık tanınmaz olunuyor ki bu da epey acı. Şu anda, gölgesini kaybetmiş bir adam ne hissederse, ben de öyle hissediyorum. Kendimi arayacağım... ve bulacağım."

Bir o yana bir bu yana yürüdü. Az biraz karanlık, gün ışığına karışıyordu. Ganimard'ın önünde durdu.

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı sanıyorum?"

"Aslında kaldı," diye yanıtladı müfettiş. "Fırarının ardında yatan gerçeği açıklayıp açıklamayacağını öğrenmek isterdim... İşlediğim hatayı..."

"Ah! Kimse, serbest kalanın Arsen Lüpen olduğunu asla öğrenemeyecek. Neredeyse mucizevi duran bu firarın iç yüzünü açığa çıkarmamak, etrafımda olabildiğince çok gizemli karanlık bırakmak benim yararına olur. Kısacası, korkmana gerek yok, dostum, elveda. Bu akşam dışarıda yemek yiyeceğim ve üstümü değiştirecek vaktim ancak var."

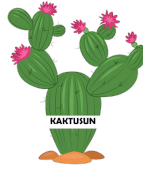
"Ben de dinlenmek istediğini sanıyordum!"

"Nerede! Sosyete de olmanın getirdiği karşı koyamayacağımız zorunluluklar var. Dinlenmeye yarın başlayacağım."

"Peki ya yemeğe nereye gideceksin?"

"İngiltere Elçiliği'ne."

ESRARENGİZ YOLCU

Bir gün önce arabamı kara yoluyla Rouen'e yollamıştım. Tren istasyonunda arabaya binip oradan Seine Nehri kıyısında oturan dostlarımı ziyarete gidecektim.

Yalnız Paris'te, kalkıştan birkaç dakika önce yedi beyefendi kompartımanımı istila etti. İçlerinden beşi sigara içiyordu. Yolculuk her ne kadar kısa süreceksen de böylesi insanların varlığı keyfimi kaçırmıştı; üstelik eski tip vagona koridor da yoktu. Böylece pardösümü, gazetelerimi ve tren tarifesini yanıma alıp kendimi yan kompartımana attım.

Bu kompartımanda bir hanımefendi bulunmaktaydı. Bana sıkıntılı bir bakış attığı gözümünden kaçmadı; gara kadar kendisine eşlik etmiş ve basamakta duran, hiç şüphesiz eşi olan adama doğru eğildi. Adam beni incelemeye başladı ve büyük ihtimalle lehime karar vermiş olacak ki eşine alçak sesle, gülerek ve sanki korkmuş bir çocuğu teselli edercesine bir şeyler söyledi. Kadın da gülümsedi ve sanki bir anda, bir kadının iki saat boyunca yarım metre karelik, küçük bir kutuda kapalı kalsa da hiçbir şeyden korkmasını gerektirmeyecek efendi adamlardan biri olduğumu anlamışçasına arkadaş canlısı gözlerle baktı.

"Kalmamı istediğini biliyorum hayatım ancak önemli bir randevum var; daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi kocası.

Kadını sevgiyle öpüp gitti. Kadın, pencereden adama bakarak küçük, dikkat çekmeyen öpücükler yollayıp mendilini salladı.

Düdük öttü. Tren sarsılarak hareket etti.

İşte tam bu sırada çalışanların karşı çıkmasına rağmen kapı açıldı ve bir adam kompartımanımıza dalıverdi. O sırada ayakta durmuş, yukarıdaki eşyalarını düzenlemekle meşgul olan kompartıman arkadaşım dehşet içinde bir çığlık koparıp kendini koltuğa atıverdi. Ödlek biri değilim ancak itiraf etmeliyim ki son dakikada yaşanan ani hareketler daima sinir bozucu olmuştur. Bu hareketlerde bir belirsizlik, doğal olmayan bir yan vardır. Altında yatan bir neden olmalıdır, artık bu neden her neyse...

Bununla birlikte yeni gelenin hal ve hareketleri, yaptığı hareketin yarattığı kötü izlenimi hafifletiyordu. İyi seçilmiş bir kravat, düzgün eldivenler ve cesur bir yüzle kusursuz, neredeyse şık görünüyordu... Ancak, Tanrım, nerede görmüştüm bu yüzü? Bu adamı daha önce gördüğüme şüphe yoktu. Açıkçası zihnimde pek çok kez karşılaşılan bir portrenin hatırası vardı ancak nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. Aynı zamanda, bu tutarsız ve belirsiz anı için belleğimi yormanın yararsız olduğunu hissediyordum.

Ancak dikkatim hanımefendiye kayınca, beyaza kesmiş ve alalak bullak olmuş yüzüyle şaşırıp kaldım. Korku içerisinde, yanındaki -aynı tarafa oturmuşlardı- adama bakmaktaydı ve titremekte olan ellerinden birinin, dizinden yaklaşık yirmi santimetre uzakta, koltuğun üzerindeki küçük çantasına doğru kaymakta olduğunu fark ettim. Sonunda çantayı yakalayıp sinirle kendine çekti.

Bakışlarımız karşılaştı. Gözlerinde öylesine büyük bir rahatsızlık ve endişe gördüm ki, kendisine sormadan duramadım:

“İyi misiniz, madam? Pencereyi açmamı ister misiniz?”

Bana yanıt vermeden, sadece ürkek bir hareketle adamı işaret etti. Eşinin gülümsediği gibi gülümsedim, omuzlarımı silktim ve göz kaş işaretiyle, ben oradayken korkmasına gerek olmadığını açıkladım. Hem ayrıca bu mösyö pek zararsız görünüyordu.

Bu sırada adam bize döndü ve bir bana bir ötekine baktı; baştan ayağa kadar bizi süzdü, sonra da köşesine çekilip kıpırdamadan durdu.

Sessizlik hâkimdi ancak kadın, sanki umutsuz bir eylemde bulunmak için bütün kuvvetini toplamışçasına, zar zor anlaşılır bir sesle bana sordu:

“Trenimizde kimin olduğunun farkında mısınız?”

“Kim?”

“Ta kendisi... o... eminim.”

“O dediğiniz kim?”

“Arsen Lüpen!”

Gözlerini diğer yolcudan ayırmamıştı. Bu endişe verici adı, benden çok, diğer yolcuya hitaben hecelemişti.

Adam şapkasını burnuna kadar çekti. Kim olduğunu gizlemek için mi yoksa sadece uyumaya hazırlanmak için mi yapmıştı bu hareketi?

“Arsen Lüpen dün gıyabında yirmi yıl kürek cezasına mahkûm edildi,” dedim kadına. “O yüzden bugün halkın karşısına çıkabilme umursamazlığına kalkışması pek olası değil. Ayrıca gazeteler kışın gerçekleştirdiği meşhur Santé firarından beri kendisinin Türkiye’de olduğunu söylemiyorlar mı?”

“Kendisi bu trende,” diye tekrar etti kadın, adamın kendisini fark etmesini daha çok istercesine. “Eşim hapishane hizmetleri müdür yardımcısıdır ve gar amirliğinin bizzat kendisi bize Arsen Lüpen’i aradıklarını söylediler.”

“Bu hiç de mantıklı değil...”

“Rouen için birinci sınıftan bir bilet satın alırken giriş salonunda görülmüş.”

“Kolayca yakalanabilirdi.”

“Ortadan kaybolmuş. Bekleme salonunun girişindeki biletçi kendisini görmemiş ancak banliyö trenleri kısmından geçmiş olduğu ve bizimkinden on dakika sonra kalkacak hızlı trene bineceği düşünülüyor.”

“Bu durumda orada enselenecek demektir.”

“Öyle, sadece son dakikada bizim trenimize atlamaya karar vermediyse... Gayet mümkün... Hatta kesin, değil mi?”

“O halde burada enselenecek demektir çünkü görevlilerin ve polislerin böylesine bir trenden diğerine geçişi fark etmemeleri gibi bir durum olamaz. Rouen’e vardığımızda kendisi yakalanacaktır.

“Arsen Lüpen mi? Asla! Kaçmak için bir yöntem bulacaktır.”

“O zaman kendisine iyi yolculuklar diliyorum.”

“Ancak varana kadar, neler yapabilir...”

“Neler?”

“Bilemiyorum... Her şeyi beklemek gerek.”

Epey sıkıntılıydı; içinde bulunulan durum bir noktaya kadar bu sinirli heyecanlı açıklıyordu.

“Birtakım tuhaf tesadüfler yaşandığı kesin...” dedim neredeyse zorla kendisine. “Ancak sakın olunuz. Arsen Lüpen’in bu vagonlardan birinde olduğunu varsaysak bile akıllılık edecek ve özellikle yeni sıkıntılar yaratmaktan, kendisini tehlikeye atmaya kaçınmaktan başka bir fikri olmayacaktır.”

Söylediklerim kendisine güven vermemişti. Yine de, hiç şüphesiz boşboğazlık ettiğini düşünerek sustu.

Bense gazetemi açıp Arsen Lüpen davası hakkında yazılanları okudum. Önceden bilinenler dışında yeni bir şeyler yazmadığından pek ilgimi çekmemişlerdi. Ayrıca iyi uyuyamadığım için yorgun düşmüştüm; gözkapaklarımın ağırlaştığını, başımın düşüğünü hissediyordum.

“Hayır ama, mösyö, uyuyamazsınız.”

Gazetemi tutmuş, öfkeyle bana bakıyordu.

“Tabii ki hayır,” diye yanıtladım. “Öyle bir hevesim yok zaten.”

“Bu yapılabilecek en büyük dikkatsizlik olur,” dedi bana.

“En büyük,” diye tekrarladım.

Böylece uyanık kalmak için çabalayarak manzaraya, gökyüzünde çizgiler çizen bulutlara bakmaya başladım. Çok geçmeden bütün bunlar boşlukta bulanıklaşmaya başladı; endişeli kadının yüzü ve uyuklamakta olan adam zihnimden silindi ve uykunun o büyük, derin sessizliğine gömüldüm.

Tutarsız ve hafif rüyalar, çok geçmeden süslenmeye başladı; Arsen Lüpen'in adını kullanıp onun rolünü oynayan biri bu rüyalarda belirli bir yere sahipti. Sırtında bir dolu değerli eşya, ufka doğru ilerliyor, duvarlardan geçiyor, şatoları soyuyordu.

Ancak bu varlığın görünüşü, giderek Arsen Lüpen'den ayrılıp belirginleşti. Bana doğru geliyor, gittikçe büyüyordu; inanılması güç bir çeviklikle vagona atladı ve karnımın üzerine düştü.

Gerçekten acı hissediyordum... Delici bir çığlık duyuldu. Uyandım. Erkek yolcu bir dizini karnıma dayamış, boğazımı sıkıyordu.

Bütün kan gözlerime hücum ettiğinden olup biteni puslu görüyordum. Kadının sinirleri boşalmış halde, tıpkı avlanan bir hayvan gibi köşeye sindiğini gördüm. Karşı koymaya bile kalkışmadım. Bir kez kuvvetim yoktu; şakaklarım uğulduyor, nefesim kesiliyordu... Hırıldıyordum... Bir dakika daha sürse boğulacaktım.

Adam hissetmiş olmalıydı. Kavramayı kesti. Üzerimden kalkmaksızın sağ eliyle, önceden hazırlamış olduğu ilmeğin ipini aldı ve kuru bir hareketle ellerimi birbirine bağladı. Bir anda bağlı, ağzı tıkalı, hareketsiz kalıverdim.

Bu hareketi, dünyanın en doğal yöntemiymiş gibi kolaylıkla, bir ustadan, hırsızlık ve suç mesleğinden gelen birinden öğrendiğini göstererek yapmıştı. Ne tek bir söz söylemiş ne de heyecanlı bir hareket yapmıştı. Soğukkanlılık ve küstahlıkla hareket etmişti. Ve ben orada, o koltuğun üzerinde, bir mumya gibi kalıvermiştim: *Ben, Arsen Lüpen!*

Açıkçası gülünç bir durumdu ve durumun ciddiyetine rağmen, durumun getirdiği ironi ve lezzetten hoşlanmamış değildim. Arsen Lüpen, bir acemi gibi sarmalanmıştı! Buralara yeni gelmiş biri gibi soyulmuştum çünkü elbette bu soyguncu çantamı ve cüzdanımı hafifletmişti! Arsen Lüpen, kurban olma sırası ona geldi, aldatıldı, yenildi... Ne macera ama!

Kadın yerinde kalakalmıştı. Adam farkına bile varmamıştı.

Kadının yere düşmüş küçük çantasını kurcalamak ve kadına ait olan mücevherleri, cüzdanı, altın ve gümüş takıları almaktan epey memnundu. Kadın bir gözünü açtı, korkuyla titredi, yüzüklerini çıkardı, sanki adamın gereksiz yere çaba harcamasını önlemek istermiş gibi ona verdi. Yüzükleri alıp kadına baktı; bunun üzerine kadın bayıldı.

Sessiz ve sakin bir hava içerisinde, pek de bizimle ilgilenmeyecek yerine oturdu; bir sigara yaktı ve ele geçirdiği hazinesini derinlemesine incelemeye başladı, tamamıyla tatmin edici görünüyordu.

Ben pek de tatmin olmuş değildim. Haksız yere elimden alınan on iki bin franktan bahsetmiyorum; sadece bir an için kabul edeceğim bir zarardı bu; on iki bin frankın ve ayrıca cüzdanımda bulunan fazlasıyla önemli olan projeler, fiyat çizelgeleri, adresler, yazışma listeleri, suçlayıcı mektuplar gibi belgelerin en kısa sürede cebime geri döneceğine emindim. Ancak şimdilik daha acil ve önemli bir endişe beni rahatsız ediyordu: Ne olacaktı?

Tahmin edilebileceği üzere, Saint-Lazare Garı'ndan geçmemin yarattığı etki dikkatimden kaçmamıştı. Beni Guillaume Berlat adıyla tanıyan dostlarıma davet edildiğimden ve bu dostlar için Arsen Lüpen'e olan benzerliğim şaka konusu olduğundan, istediğim kişinin görünüşüne bürünemezdim ve sonuçta varlığım fark edildi. Bunun yanı sıra koşarak trene atlayan bir adam görülmüştü. Arsen Lüpen değilse, bu adam kim olabilirdi ki? O halde kaçınılmaz olarak Rouen polisine telgrafla haber verilecek ve tren vardığında, hatırı sayılır polis memuru hazır bulunacak, şüpheli gördükleri yolcuları sorgulayacak ve vagonlarda dikkatli bir inceleme gerçekleştirecekti.

Bütün bunları öngörebiliyordum ve Rouen polisinin Paris'tekilerden daha kurnaz olması mümkün olmadığından bu durum bana pek de dokunmuyordu. Vekil kartımı şöyle bir göstererek çıkıştan fark edilmeden geçmiş, Saint-Lazare'daki biletinin bütün güvenini kazanmıştım, bu yeterli değil midir? Ancak ne ka-

dar çok şey değişmişti! Artık özgür değildim. Alışılmış vuruşlarımdan birini yapmam imkânsızdı. Araştırma yapacak olan polis memurları, vagonlarından birinde şans eseri elleri ve ayakları bağlanmış, kuzu kadar uysal, sarıp sarmalanıp hazır edilmiş Mösyö Arsen Lüpen'i bulacaklardı. Yapmaları gereken tek şey, tıpkı adınıza gönderilmiş bir koliyi, av eti ya da sebze meyve sepetini gardan almak gibi, bu teslimatı almak olacaktı.

Peki, bu yersiz sonuçtan kaçınmak için sargılar içinde kıvrılıp kalmış ben ne yapabiliyordum?

Hızlı tren, Vernon, Saint-Pierre'i dumana boğarken, duracağı tek ve son yer olan Rouen'e doğru ilerliyordu.

Beni doğrudan ilgilendirmeyen ancak iş merakından doğan bir başka soru aklımı kurcalamaya başladı. Bu arkadaşın amacı neydi?

Tek başıma olsaydım Rouen'de sakince trenden inecek zamanı olacaktı. Peki ya kadın? Şu anda gayet uslu ve önemsiz görünen bu hanımefendi, kapı açılır açılmaz bağırarak, mücadele edecek, yardım çağıracaktı!

Şaşkınlığım da bu noktada başlıyordu! İşlediği çifte suç açığa çıkarılmadan kaçıp gitme şansını ona verebilmesi için neden kadını da beni bağladığı gibi bağlamıyordu?

Gözlerini, kararsız yağmurun camda çarpık çizgiler çizerek çiselediği boşluğa doğru dikmiş, sigarasını tüttürmeye devam ediyordu. Bu sırada başını çevirdi, tren tarifemi aldı ve incelemeye başladı.

Kadın ise, düşmanını rahatlatmak için baygınmış gibi kalmaya devam ediyordu ancak sigara dumanının yarattığı öksürükler bu baygınlığın gerçek olmadığını gösteriyordu.

Bana gelince epey rahatsızdım ve bağlarım çok sıkıydı. Düşünüyor, tasarlıyordum...

Pont-de-l'Arche, Oissel... Tren, hızdan sarhoş olmuşçasına mutlulukla öne atıldı.

Saint-Étienne... Bu sırada adam ayağa kalktı ve bize doğru

iki adım attı; bu durum kadının yeniden çığlık atması ve bu sefer gerçekten bayılmasıyla sonuçlandı.

Peki ya amacı neydi bu adamın? Bizim tarafımızdaki camı indirdi. Yağmur şiddetini arttırmıştı; ne bir şemsiyesi de ne bir pardösüsü olan birinin sıkkınlığını belirten bir el hareketi yaptı. Eşya rafına bir göz attı; kadının şemsiyesi orada duruyordu. Şemsiyeyi aldı. Ayrıca benim pardösümü de alıp giydi.

Seine Nehri'ni geçiyorduk. Pantolonunun paçalarını kıvrırdı; sonra sarkarak, dış mandalı açtı.

Raylara mı atlayacaktı? Bu hızla giderken kesin ölürdü. Sainte-Catherine yönünden tünele girdik. Adam kapıyı araladı ve bir ayağıyla basamağa doğru kararsız bir adım attı. Ne delilik! Karanlık, duman, gürültü, hepsi bu girişime olağanüstü bir hava katıyordu. Ancak birdenbire tren yavaşladı, fren sistemi tekerlekleri durmaya zorluyordu. Bir dakika içinde hız normale indi ve azalmaya devam etti. Hiç şüphesiz tünelin bu bölümündeki sağlamlaştırma çalışmaları trenlerin yavaşlamasını gerektiriyordu; belki de birkaç gündür devam eden bu durumdan adamın haberi vardı.

Geriye kalan tek şey diğer ayağını da basamağa koymasındı; sonra ikinci basamağa geçti ve arkasından kapıyı kapatmayı unutmayarak inip gitti.

Tam gözden kaybolmuştu ki gün ışığı trenin beyaz buharını aydınlattı. Vadiye çıkmıştık. Bir tünele daha girdikten sonra Rouen'e varacaktık.

Kadın kendine gelir gelmez ilk yaptığı, kaybettiği mücevherleri için sızlanmak oldu. Bense gözlerinin içine bakıyordum. Durumu anladı ve ağzımı tıkayan tıkaçı çıkardı. Bağlarımı da çözmek istiyordu ancak onu alıkoydum.

“Hayır, hayır; polisin her şeyi yerinde görmesi daha iyi. Bu dalavereci hakkında her şeyi öğrenmelerini istiyorum.”

“Peki ya imdat frenine bassam?”

“Artık çok geç, bunu adam bana saldırırken düşünmek gerekiyordu.”

“Ama beni öldürebilirdi! Ah mösyö! Size bu trende yolculuk ettiğini söylemiştim! Eşkâlinde hemen tanıyıverdim. İşte, mücevherlerim gidiyordu.”

“Merak etmeyin, adamı bulacağız.”

“Arsen Lüpen’i bulmak mı! İmkânsız.”

“Bu size bağlı, madam. Dinleyin. Varır varmaz kapıya gidin, bağırın, gürültü çıkarın. Polisler ve görevliler gelecek. Benim de canıma kast edildiğinden ve Arsen Lüpen’in kaçtığından birkaç kelimeyle bahsederek neler gördüğünüzü anlatınız. Lüpen’in üzerindeki söyleyiniz, fötr şapka, şemsiye –sizinki–, uzun gri bir pardösü.”

“Sizinki,” diye karşılık verdi kadın.

“Nasıl benimki? Hayır, onundu. Benim pardösüm yoktu.”

“Trene atlarken onun da pardösüsü yoktu diye hatırlıyorum.”

“Vardı, vardı... Tabii önceden biri rafta unutmadıysa... Sonuç olarak inerken üzerindeydi; önemli olan da bu... Uzun, gri bir pardösü, unutmayın. Ah! Az kalsın atlıyordum... Önce adınızı söyleyin. Eşinizin görevi memurları daha da teşvik edecektir.”

Rouen’e vardığımızda kadın çoktan kapıya yaslanmıştı bile. Sözcüklerimin zihnine işlemesi için biraz daha kuvvetle, neredeyse zorlayıcı bir ses tonuyla yeniden konuştum:

“Benim adımları da söyleyin: Guillaume Berlat. Gerekirse beni tanıdığınızı söyleyin... Bu bize vakit kazandıracaktır... Ön soruşturmayı hızlandırmak gerek... Önemli olan Arsen Lüpen’in ve sizin mücevherlerinizin peşine düşülmesi... Sorun yok, değil mi? Guillaume Berlat, eşinizin bir ahabası.”

“Anlaşıldı... Guillaume Berlat.”

Bağrıya ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Tren henüz durmamışken bir mösyö, arkasında pek çok adamla trene bindi. Önemli an gelip çatmıştı.

Kadın nefes nefese çıkırıyordu:

“Arsen Lüpen... Bize saldırdı... Mücevherlerimi çaldı... Ben

Madam Renaud... Eşim hapishane hizmetleri müdür yardımcısıdır... Ah, işte! Bu da kardeşim Georges Ardelle, Crédit Rouennais Bankası'nın müdürü... Tanıyor olmalısınız..."

Yanımıza henüz gelmiş olan genç bir adamı kucakladı; komiser kendisini selamladı ve kadın gözyaşları içinde devam etti:

"Evet, Arsen Lüpen... Bu mösyö uyurken boğazına sarıldı... Mösyö Berlat eşimin bir ahabıdır."

"Peki ya Arsen Lüpen nerede?" diye sordu komiser.

"Seine Nehri'ni geçtikten sonra tünele girince trenden atladı."

"Arsen Lüpen olduğundan emin misiniz?"

"Evet eminim! Onu hemen tanıyiverdim. Saint-Lazare Garı'nda da görülmüştü. Fötr bir şapkası vardı..."

"Hayır yoktu... Buradaki gibi silindir bir şapkası vardı." Müfettiş benim şapkamı işaret ediyordu.

"Ben fötr şapka olduğunu söylüyorum," diye tekrar etti Madam Renaud. "Ayrıca uzun gri bir pardösüsü vardı."

"Aslında," diye mırıldandı komiser, "telgraf siyah kadife yakalı, uzun, gri bir pardösüden bahsediyordu."

"Kesinlikle, siyah kadife yakalı," diye bağırды Madam Renaud zaferle.

Derin bir nefes aldım. Ah! Ne kadar da mükemmel, başarılı bir dostum vardı!

Bu sırada memurlar beni çözüyorlardı. Sertçe dudaklarımı ısırdım, kan akmaya başladı. Uzun süre rahatsız bir durumda kalmış biri gibi iki büklüm durup mendille ağzımı kapattım.

"Efendim, kendisi Arsen Lüpen'di buna şüphe yok," dedim komisere suratımda tıkaç izi, güçsüz bir ses tonuyla. "Biraz çayla kendisini yakalayabiliriz... Sanıyorum size yardımım dokunabilir."

Olay mahalli olan vagon diğerlerinden ayrıldı ve tren Le Havre'a devam etti. İstasyonu doldurmuş meraklı kalabalığın arasından geçerek gar şefinin çalışma odasına götürüldük.

Bu sırada tereddüt ettim. Birtakım bahanelerle oradan uzak-

laşabilir, beni bekleyen arabamı bulabilir ve gidebilirdim. Beklemek tehlikeliydi. Bir kaza meydana gelse, Paris'ten bir haber gelse, mahvolmuştum.

Öyle ama ya beni soyan adama ne olacaktı? Pek de bilmediğim bir bölgede kaynak belgelerimi bırakırsam, onları bir daha bulma umudum olmazdı.

“Peh! Bu darbeyi karşılamalıyım,” dedim kendi kendime. “Kalıyorum. Kazanması zor bir el ancak oynaması eğlenceli! Ayrıca ortadaki para bu zorluğa değer.”

İfadelerimizi tekrarlamamız rica edildiğinde; yüksek sesle şöyle dedim:

“Sayın komiser, Arsen Lüpen bizden önde, arabam dışarıda bekliyor. Benimle birlikte gelmeye lütfederseniz, kendisini takip edebiliriz...”

Komiser sinsice gülümsedi:

“Fena fikir değil... Hatta öyle iyi ki uygulamaya koyduk bile.”

“Ah!”

“Evet, mösyö, adamlarımdan ikisi bisikletle yola çıktılar... Bayağı da oluyor.”

“Peki, nereye doğru gittiler?”

“Bahsettiğiniz tünelin çıkışına gittiler. Orada ipuçlarını toplayacak, tanıklarla konuşacak ve Arsen Lüpen'in izlediğı yolu takip edecekler.”

Kendimi, omuzlarımı silkmekten alıkoyamadım.

“İki adamınız ne bir ipucu ne de bir tanık bulabilecek.”

“Gerçekten mi?”

“Arsen Lüpen, kimsenin kendisini tünelden çıkarken görmeyeceğı şekilde kaçışını ayarlamış olmalı; tünelden çıkacak, oradan ilk yola sapacak ve oradan da...”

“Oradan da kendisini enseleyeceğimiz Rouen'e gelecek.”

“Rouen'e gelmeyecek.”

“O halde yakalamanın daha da kolay olacağı çevredeki yerlerden birinde kalacak...”

“Yakınlarda da kalamayacak.”

“Ah! Ah! Ya nerede gizlenecek?”

Saatime baktım.

“Arsen Lüpen şu anda Darnétal Garı civarında sinsice dolaşıyor olmalı. Saat on ellide, kısaca yirmi iki dakika sonra, Rouen’den Amiens’deki Kuzey Garı’na giden trene binecek.”

“Böyle mi düşünüyorsunuz? Peki ya nereden biliyorsunuz?”

“Ah, çok basit! Kompartımandayken Arsen Lüpen tren tarife-mi inceledi. Ne amaçla incelemiş olabilir? Ortadan kaybolduğu noktanın yakınından bir başka hat geçiyor, bu hattın üzerinde bir gar var ve bu garda da duran bir tren var, değil mi? Tarifeye bakınca böyle olduğunu düşündüm.”

“Açıkçası, mösyö,” dedi komiser, “harika bir çıkarım yapmış-sınız. Nasıl bir yetenek!”

Görüşümü açığa çıkarıp böylesine iyi bir yetenek göstererek yanlış yapmıştım. Komiser bana şaşkınlıkla bakıyordu; birta-kım şüpheleri olduğunu hissettim. Ah, Arsen Lüpen’in her yere yollanan fotoğrafı, şu anda karşısında durandan çok daha farklı olduğundan beni tanıması güçtü ancak her ne olursa olsun aklı karışmış, belli belirsiz huzursuzlanmıştı.

Bir an sessizlik oldu. İkilemde bırakan belirsiz bir şey konuş-mamızı kesmişti. Kendi adıma huzursuzca ürperdim. Talih bana küsecek miydi? Kendime hâkim olup gülmeye başladım.

“Tanrım, çalınmış bir cüzdan ve onu yeniden bulma hevesi ka-dar ufku genişleten başka bir şey olamaz. Bana öyle geliyor ki po-lislerinizden ikisini yanıma verseniz, ben ve o ikisi belki birlikte...”

“Ah! Rica ediyorum, sayın komiser,” diye haykırdı Madam Renaud. “Lütfen Mösyö Berlat’yı dinleyiniz.”

Harika dostumun müdahalesi karar verilmesini sağlamıştı. Nüfuzlu bir kadınca telaffuz edilen Berlat adı gerçekten bana ait görünmüştü ve üzerinde tereddüt edilmesi gereken bir durum kalmamıştı. Komiser ayağa kalktı.

“Başardığınızı görmekten gerçekten mutluluk duyardım,

Mösyö Berlat, buna inanın. Ben de sizin kadar Arsen Lüpen'in yakalanmasıyla ilgileniyorum.”

Bana arabaya kadar eşlik etti. Hazırda beklemekte olan iki polis memurunu bana tanıttı, Honoré Massol ve Gaston Delivet. Direksiyon başına geçtim. Sürücüm krank kolunu kaldırdı. Birkaç saniye sonra garı terk etmiştik. Kurtulmuştum.

Ah, eski Normandiya şehrini çevreleyen caddelerde otuz iki beygir gücündeki Moreau-Lepton'unumu sürerken biraz böbürlendiğimi itiraf etmeliyim. Motor uyumla vınlıyordu. Sağdan ve soldan ağaçlar akıp gidiyordu. Özgürce, hiçbir tehlikeye maruz kalmaksızın artık kolluk kuvvetlerini temsil eden bu iki dürüst adamla, bir yarış içerisinde ufak tefek kişisel işlerimi halledebildim. Arsen Lüpen, Arsen Lüpen'i arıyordu!

Toplumsal düzenin mütevazı destekleri olan Gaston Delivet ve Honoré Massol, sizin yardımlarınız benim için ne kadar da değerli! Siz olmasaydınız ne yapardım ben? Sizsiz kaç kez yol ağızlarında yanlış yollara sapmıştım! Sizsiz Arsen Lüpen yolunu şaşırır, diğeri de kaçıp giderdi!

Ancak henüz sona gelinmemişti. Dahası vardı. Öncelikle bu adamı yakalamalı, ardından da benden çaldığı belgeleri tek başıma ele geçirmeliydim. Hiçbir şekilde bu iki güvenilir yardımcım o belgelere burunlarını sokmamalı, hatta varlıklarını bile hissetmemeliydi. Bana hizmet edecekleri veya karışmayacakları konular vardı; işte, tek istediğim buydu ve hiç de kolay olmayacaktı.

Darnétale vardığımızda tren kalkalı üç dakika oluyordu. Gerçekten de, yaptığım sorgular sonucu uzun, gri ve siyah kadife yakalı mantosuyla bir adamın, Amiens'e gitmek üzere aldığı biletle ikinci sınıfa bindiğini öğrendik. Polis olarak kesinlikle gelecek vadediyordum.

“Tren ekspres ve gelecek durağı Montérolier-Buchy'a on dokuz dakika içinde varacak,” dedi Delivet bana dönerek. “Arsen Lüpen'den önce oraya varamazsak Amiens'e kadar devam edebilir ya da Clères'de trenden inip Dieppe veya Paris'e gidebilir.”

“Mont rolier buradan ne kadar uzakta?”

“Yirmi üç kilometre.”

“On dokuz dakikada yirmi üç kilometre yapmak... Lüpen’den önce varacağız.”

Ne kadar da heyecan verici bir durumdu! Sadık Moreau-Lepton’um sabırsızlığıma hiç böylesine arzuyla ve sağlamlıkla yanıt vermemişti. Direksiyonu ve vitesi kullanmadan doğrudan irade yoluyla kendisiyle iletişim kuruyor gibiydim. Benim isteklerimi paylaşıyordu. Azmimi destekliyordu.  u düzenbaz Arsen Lüpen’e karşı hissettiğim nefreti anlıyordu. Hilek r! Hain!

“Sağa!” diye bağırdı Delivet. “ imdi sola! Dümdüz devam!”

Yolun üzerinde  deta kayıyorduk. Biz yaklaşırken kilometre taşları ürkek hayvanlar gibi kendinden geçiyordu.

Dönüşte, birdenbire karşımıza bir buhar bulutu  ıktı, Kuzey Ekspresi geliyordu.

Bir kilometre boyunca başa baş  eki tik, elbette sonucu belli bir çekişmeyi bu.  eki meyi yirmi boy   nde bitirdik.

Kısa sürede ikinci sınıfın durduğu perona varmıştık. Kapılar açıldı. Birkaç kişi indi; ancak beni soyan adam aralarında değildi. Kompartımanları inceledik. Arsen Lüpen yoktu.

“Kahretsin!” diye bağırdım. “Trenle başa baş giderken arabayı ve beni fark edip atlamış olmalı.”

Tren  efi bu tahminimi doğruladı. Bir adamın, gara iki yüz metre kala yerde yuvarlandığını görmüştü.

“  te orada... Rayları geçmekte olan adam.”

Pe ime iki yardımcımı takarak, ya da daha çok birini takarak demeliyim, koşmaya başladım çünkü diğerinin, Massol’ n epey sıradışı bir ko ucu olduğu, hemen hızlanabildiği ortaya çıkmıştı. Kısa sürede ka akla arasındaki mesafe, kayda değer derecede azalmıştı. Adam Massol’  fark etti, bir çitin üzerinden a ıp hızlıca, üzerine tırmanmak için bir bende doğru koştu. Biz daha uzaktan takip ediyorduk; k  k bir koruya girdi.

Sonunda biz de koruya girdiğimizde Massol beklemekteydi. Bizi kaybedeceği korkusuyla daha ileri gitmenin gereksiz olacağını düşünmüştü.

“Sizi tebrik ederim, sevgili dostum,” dedim kendisine. “Böyle koşmaya devam etmişse, nefes nefese kalmış olmalı. Onu yakalayacağız.”

Hiç şüphesiz geri almak istediğim belgeler hakkında fazlasıyla sorgulanacağımdan, kaçağı tek başıma yakalamanın bir yolunu düşünerek çevreyi inceledim. Sonra da diğerlerinin yanına döndüm.

“İşte, gayet basit. Siz Massol, soldan gidiniz; Delivet siz ise sağdan. Oradan çalıların arkasını bile göreceksiniz, siz fark etmeden çıkıp gitmesi imkânsız. Sadece şu vadiden çıkabilir ki orada da ben konuşlanacağım. Dışarı çıkmazsa ben içeri girip onu ikinizden birine yönlendireceğim. Kısacası beklemekten başka yapacağınız bir şey yok. Ah, az kalsın unuttuyordum; yardım gerekirse ateş edeceğim.”

İkisi de yerlerini almak üzere uzaklaştı, çok geçmeden gözden kayboldular. Bense olabilecek en dikkatli şekilde, saklanıp sessizce koruya girdim. ‘Sık fundalıklar av için düzenlenmiş ve yeraltı tünellerindeymiş gibi ancak eğilerek yürümeyi olanaklı kılan dar yollar gibi kesilmişti.

Yollardan biri, üzerindeki ıslak otlarda ayak izleri olan bir açıklıkla sonlanıyordu. Fundalıkların arasında kayar gibi gitmeye özen göstererek ilerledim. Ayak izleri beni üzerinde yarısı yıkılmış, harap bir kulübenin bulunduğu bir tümseğin eteğine kadar götürdü.

“Orada olmalı,” diye düşündüm. “İyi seçilmiş bir sığınak.”

Kulübenin yakınına kadar tırmandım. Hafif bir ses bana adamın orada olduğunu hissettirdi ve hemen ardından bir açıklıktan, sırtı bana dönük, ayakta durmakta olan adamı gördüm.

İki sıçrayışta adamın üzerine atladım. Elinde tutmakta ol-

duğu revolverini doğrultmaya çalıştı. Kendisine bunu yapacak zaman bırakmadım ve iki bileğini büküp üzerinde kavuşturarak yere yatırdım ve dizimle karnına bastırdım.

“Dinle, küçüğüm,” dedim kulağına “Ben Arsen Lüpen. Bana hemen benden ve hanımefendiden aldıkları geri vereceksin... Karşılığında seni polisin pençesinden kurtaracağım ve dostlarımla arasına alacağım. şimdi, evet mi hayır mı?”

“Evet,” diye mırıldandı.

“Gayet iyi. Bu sabah gerekleştirdiğin iş iyi tasarlanmıştı. Ünlenenecektir.”

Ayağa kalktım. Ceplerini karıştırdır gibi yapıp uzun bir bıçak çıkardı ve bana vurmak istedi.

“Aptal!” diye bağırdım.

Bir elimle hamleyi savuşturdum, ötekiyle şahdamarına, “şahdamarına kanca” adı verilen kuvvetli bir darbe indirdim. Bilinci kapalı yere serildi.

Cüzdanımı aldım, içerisinde kâğıtlarım ve paralarım duruyordu. Merakla kendi cüzdanını da aldım. Kendisine hitaben yazılmış bir mektubun üzerinde adı vardı: Pierre Onfrey.

Korkuyla titredim. Auteuil’deki Lafontaine Sokağı katili Pierre Onfrey mi yoksa! Madam Delbois ve iki kızını boğazlayan Pierre Onfrey. Üzerine eğildim. Evet, ona benziyordu. Kompartımda üzerime geldiğinde tanıdık yüz hatları bir şeyler anımsatmıştı. Ancak zaman geçiyordu. Bir zarfın içerisine iki adet yüz franklık banknot ve üzerinde şu sözcükler yazılı bir kart koydum:

“Yaptıklarına karşılık olarak Arsen Lüpen’den saygıdeğer Honoré Massol ve Gaston Delivet’e.”

Zarfı odanın ortasına, göze çarpacak şekilde yerleştirdim. Yanına da Madam Renaud’un çantasını koydum. Bana yardım eden bu mükemmel dostu çantasını teslim edemeyecek miydim?

Bununla birlikte, itiraf etmeliyim ki çantada değerli ne varsa almış, sadece pul pul olmuş bir tarak ve boş bir cüzdan bırakmış-

tım. Ne şeytanlık! Ama iş iştir. Ayrıca, gerçekten de hanımefendinin eşi gayet haysiyetsiz bir meslek icra etmekteydi!

Adama gelince, kıpırdamaya başlamıştı. Ne yapmalıydım? Ne onu kurtaracak, ne de yargılayacak vasıftaydım. Silahlarını uzaklaştırdım ve havaya bir el ateş ettim.

“Şimdi diğer ikisi gelip bu adamın işine bakacaktır,” diye düşündüm. “Her şey olacağına varır.”

Koşar adımlarla vadi yolundan uzaklaştım.

Yirmi dakika sonra, kovalamacamız sırasında fark ettiğim ve beni arabama götüren kestirme bir yoldaydım.

Saat dörtte, Rouen'deki dostlarıma, beklenmedik bir olayın ziyaretimi zoraki olarak ertelediğini haber veren bir telgraf çektim. Korkarım şimdilik bilmeleri gereken, ziyaretimin belirsiz bir süre boyunca ertelenmiş olduğu. Onlar için ne kadar da büyük bir düş kırıklığı olacak!

Saat altıda, Isle-Adam, Enghien ve Bineau üzerinden Paris'e geri döndüm.

Akşam gazeteleri Pierre Onfrey'nin sonunda yakalandığını haber veriyordu.

Ertesi gün –akıllıca yapılan bir reklamın faydalarını küçümsememek gerek– *Écho de France* şu merak uyandırıcı duyuruyu yayımladı:

“Arsen Lüpen dün, pek çok olaydan sonra Buchy yakınlarında, Pierre Onfrey'nin tutuklanmasını sağladı. Lafontaine Sokağı katili, Paris – Le Havre treninde hapisane hizmetleri müdür yardımcısının eşi Madam Renaud'u soydu. Arsen Lüpen, Madam Renaud'ya içerisinde mücevherlerinin bulunduğu çantasını teslim etti ve bu etkileyici tutuklama sırasında kendisine yardımcı olan iki polis memurunu cömertçe ödüllendirdi.”

KRALİÇENİN GERDANLIĞI

Kontes Dreux-Soubise yılda iki üç kez, Avusturya Büyükelçiliği'nin balosu ya da Leydi Billingsstone'un düzenlediği akşamlar gibi resmi olarak da önem arz eden etkinliklerde beyaz göğsüne "Kraliçenin Gerdanlığı"nı takardı.

Bu gerdanlık kesinlikle meşhurdu. Öyle ki, bu efsanevi gerdanlığı kraliyetin kuyumcuları olan Bohmer ve Bassenge, Madam du Barry için tasarlamışlar; Rohan-Soubise Kardinali, Fransa Kraliçesi Marie Antoinette'e teklif etmeyi düşünmüş ve La Motte Kontesi maceraperest Jeanne de Valois, 1785'in bir şubat akşamı, eşi ve suç ortakları olan Rétaux de Villette ile birlikte gerdanlığı parçalara ayırmıştır.

İşin aslını söylemek gerekirse sadece taş yuvası hakikiydi. La Motte Kontu ve eşi, Bohmer'in özenle seçtiği bu şahane taşları sağa sola saçarken, Rétaux de Villette taş yuvasını kendine saklamıştı. Çok geçmeden yuvayı, İtalya'da Kardinal'in yeğeni ve mirasçısı olan ve gerdanlığı Rohan-Guéménée'yi borç batağından kurtaran Gaston de Dreux-Soubise'e sattı. O da amcasının hatırası için İngiliz kuyumcu Jefferys'in elinde kalan birkaç elması satın alıp bunları değer olarak çok daha düşük ama büyüklük olarak aynı başka taşlarla tamamladı ve "esaretteki şahane gerdanlığı", Bohmer ve Bassenge'in elinden çıkmış gibi yeniden oluşturdu.

Dreux-Soubise'ler neredeyse bir asır boyunca bu tarihi mücevherle övünüyordu. Her ne kadar çeşitli olaylar değerini kayda

değer derecede düşürmüş olsa da değerli, tarihi ve kraliyete ait olan yerine, evde oluşturdıklarını daha çok seviyorlardı. Özellikle mücevhere sahip olan şimdiki kont, sanki atalarından kalmış bir malikâne gibi elinde tutmaktaydı gerdanlığı. Hatta ihtiyatlı davranıp gerdanlığı koymak üzere *Crédit Lyonnais*'den bir kasa kiralamıştı. Eşinin gerdanlığı takmak istediği günler, öğleden sonra bizzat kendisi gidip alıyor ve ertesi gün de yine kendisi kasaya bırakıyordu.

Kontes o akşam da, Palais de Castille'de düzenlenen resepsiyonda –yüzyılın başında macera yeniden değer kazanıyordu– gerdanlığı takarak tüm bakışları üzerine çekmişti ve resepsiyonun onur konuğu Kral Christian bu muhteşem güzelliğini fark edivermişti. Mücevherler zarif boynunun çevresinde akıp gidiyordu. Elmasların bin bir yüzü ışık altında alev gibi parlıyor ve ışıldıyordu. Kendisinden başka kimse, bu derece soylu ve doğal bir edayla böylesi bir süsün getirdiği yükü taşıyamaz gibiydi.

Bu durum Kont Dreux için derinlemesine tattığı çifte zafer demekti ve Saint-Germain'in banliyösündeki eski malikânelerinin odasına geri döndüklerinde gayet neşeliydi. Karısıyla ve dört nesildir hanesini temsil eden mücevherle –belki de neredeyse aynı derecede– gurur duyuyordu. Karısının yüz hatlarında çocuksu bir gösteriş merakı vardı; ancak kibirli kişiliğine uygun bir izdi bu.

Pişmanlık hissederek gerdanlığı çıkardı ve sanki ilk kez görmüş gibi hayranlıkla inceleyen eşine verdi. Ardından, üzerinde Kardinal'in arması bulunan kırmızı deri mücevher kutusuna yerleştirerek, daha çok bir oyuğu andıran ancak ana odadan tamamıyla ayrı olan ve tek girişi, yattıkları yatağın ayakucunda bulunan yan odaya geçti. Mücevheri her zaman yaptığı gibi şapka kutuları ve çarşaf yığınlarının bulunduğu bir rafa gizledi. Kapıyı kapatıp soyundu.

Sabahleyin, bir şeyler yemeden *Crédit Lyonnais*'e gitme gayesiyle saat dokuza doğru uyandı. Üzerini giyindi, bir fincan kah-

ve içti ve ahıra indi. Burada gerekli emirleri verdi. Atlardan biri kendisini endişelendirdi. Avluya çıkarıp yürüttürdü ve tırıs götürterek atı izledi. Ardından eşinin yanına döndü.

Eşi odadan çıkmamıştı; hizmetçisinin yardımıyla saçını yapmakla meşguldü.

“Çıkıyor musunuz?” diye sordu Kont’a dönerek.

“Evet... Şu iş için...”

“Ah! Doğru... Çok akıllıca.”

Yan odaya geçti ancak birkaç saniye sonra, herhangi bir şüphe hissetmeden eşine seslendi:

“Siz mi aldınız, hayatım?”

Kadın yanıtladı:

“Nasıl? Elbette hayır, hiçbir şey almadım.”

“O halde yerini değiştirmiş olmalısınız.”

“İmkânsız... Kapıyı bile açmadım.”

Adam, mahvolmuşçasına kapıda belirdi ve pek de açık seçik olmayan bir sesle kekeleydi:

“Almadınız mı?.. Siz değilseniz ya kim?.. O zaman...”

Kadın koşarak yanına gitti ve kutuları yere atıp çarşafı karıştırarak hararetle birlikte mücevheri aradılar.

“Faydasız,” dedi Kont yeniden. “Yaptığımız her şey yararsız... Buraya, tam bu rafın üzerine koymuştum.”

“Yanılıyor olabilirsiniz.”

“Hayır burası, bu raftı; başka bir yer değil.”

Oda epey karanlık olduğundan bir mum yaktılar ve odadaki tüm çarşafı ve nesneleri kaldırdılar. Sonunda artık odada hiçbir şey kalmayınca umutsuzluk içerisinde meşhur gerdanlığın, “Kraliçenin Esaretteki Gerdanlığı”nın kaybolduğunu kabul ettiler.

Kontes, azimli doğası sayesinde, boşuna gözyaşı akıtarak vakit kaybetmektense hemen Komiser Valorbe’un yanına gitti; komiserin zekâsı ve ileri görüşlülüğüne daha öncede tanık olmuşlardı. Ayrıntılarıyla olan biten anlatıldıktan sonra Komiser Valorbe hemen şöyle soruverdi:

“Sayın Kont, geceleyin odanızdan kimsenin geçemeyeceğine emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim. Uykum epey hafiftir. Dahası odanın kapısı sürgülüydü. Sabahleyin eşim hizmetçisini çağırına kadar da sürgüyü kaldırmam gerekmedi.”

“Yan odaya girmeyi sağlayan başka herhangi bir geçiş yok mu?”

“Yok.”

“Ya pencere yok mu?”

“Var, ancak açılmıyor.”

“Bir de kendim bakmak isterim...”

Mumlar yakıldı ve çok geçmeden Mösyö Valorbe, pencerenin yarı boyuna kadar bir dolapla engellendiğini ancak pencere kadını tam olarak örtmediğini fark etti.

“Yeterince dokunuyor,” diye karışık verdi Mösyö de Dreux. “Ancak fazlasıyla gürültü çıkarmadan dolabı itirmek mümkün değil.”

“Peki, pencere nereye açılıyor?”

“Küçük bir iç avluya açılıyor.”

“Üzerinizde bir kat daha mı vardı?”

“İki kat var ancak hizmetçilerin bulunduğu katta avluyu tamamen kapatan küçük delikli bir ızgara var. Bu yüzden gün ışığı epey az geliyor.”

Dolabı camın önünden çektiklerinde pencerenin sıkıca kapalı olduğunu gördüler; biri dışarıdan girmeye kalkışmış olsa bu durumda kalamazdı.

“En azından oda kapısından çıkıp gitmiş olmalı,” diye tahmin yürüttü Kont. “Bu durumda odanızın kapısı sürgülü olmazdı.”

Komisere bir süre düşündükten sonra Konteşe dönerek sordu:

“Çevrenizdeki insanlar dün gece bu gerdanlılığı takacağınızı biliyor muydu, madam?”

“Tabii ki, bu durumu saklamıyorum ancak kimse yan odaya koyduğumuzu bilmiyordu.”

“Hiç kimse mi?”

“Hiç kimse... Sadece...”

“Lütfen madam, kim olduğunu söyleyiniz. Bu epey önemli bir nokta.”

“Henriette’i düşünüyordum,” dedi Kontes eşine dönerek.

“Henriette’i mi? O da diğerleri gibi bu ayrıntıdan habersizdi.”

“Emin misin?”

“Henriette de kim?” diye sorarak araya girdi Komiser Valorbe.

“Okul arkadaşım; bir işçiyle evlenince ailesince dışlandı. Eşi öldükten sonra oğluyla kendisini himayem altına aldım ve onlara bu malikânede bir daire ayarladım.”

Utanç içerisinde ekledi:

“Karşılığında bana arada bir hizmet ediyor. Çok maharetlidir.”

“Hangi katta oturuyor?”

“Bizim katımızda, çok uzak değil... Şu koridorun ucunda... Ayrıca düşündüm ki... Onun mutfağında da bir pencere var...”

“Ve bu avluya açılıyor, değil mi?”

“Evet, tam bizim penceremizin karşısında.”

Bu açıklamanın devamında hafif bir sessizlik oldu.

Sonra Komiser Valorbe, kendisini Henriette’e götürmelerini istedi.

Kadını dikiş dikerken, altı yedi yaşlarındaki oğlu Raoul’ü de yanında kitap okurken buldular. Komiser, kadın için düzenlenmiş, sobasız tek bir odadan ve yarım bir mutfaktan ibaret olan dairenin içler acısı halini görünce hayrete düştü. Kadını sorgulamaya başladı. Gerçekleştirilen hırsızlığı öğrenmek kendisini şaşırtmış görünüyordu. Önceki akşam Kontes’i kendisi giydirmiş, gerdanlığı da boynuna o takmıştı.

“Ah Tanrım!” diye bağırdı kadın. “Nasıl böyle bir şey olabilir?”

“Herhangi bir fikriniz ya da en azından bir şüpheniz var mı? Suçlunun sizin odanızdan geçmiş olma ihtimali var.”

Kendisinden şüphelenileceğini hayal bile edemeyerek içtenlikle güldü:

“Ama odamı terk etmedim ki! Ben asla dışarı çıkmam. Ayrıca sanıyorum şunu görmediniz...”

Mutfağın penceresini açtı.

“Bakınız, karşı tarafa kadar en az üç metre var.”

“Hırsızlığın böyle işlediği konusundaki varsayımımızı size kim söyledi?”

“Ama... Gerdanlık ara odada değil miydi?”

“Nasıl oluyor da bu ayrıntıyı biliyorsunuz?”

“Eh! Geceleri gerdanlığın o odaya koyulduğunu hep biliyordum... Yanımda konuşuldu.”

Hâlâ genç olmasına rağmen üzüntüden solmuş yüzüne tevekkül ve olgunluk oturmuştu. Derken birdenbire sessizlik içerisinde, sanki bir tehlikedeymişçesine kaygılanarak oğlunu kendine doğru çekti. Çocuk elini tuttu, kadın da onu sevgiyle öptü.

“Yalnız olduklarını söylüyorsa bundan şüphe etmem,” dedi Mösyö de Dreux, komiser. “Umarım kendilerinden şüphelenmiyorsunuzdur? Kendisini savunurum, gayet şerefli bir insandır.”

“Ah! Ben de tamamen sizinle aynı görüşteyim,” diyerek onayladı Komiser Valorbe. “En fazla bilinçsiz olarak birini savunduğunu söyleyebilirdim ancak bu varsayımı da es geçmek gerek, şu anda bize sorunu çözmemizde yardımcı olmuyor.”

Komiser soruşturmaya daha fazla devam etmedi ve sorgu yargıcı kaldığı yerden soruşturmayı sürdürüp birkaç günde tamamladı. Hizmetçiler sorgulandı, sürgünün durumu kontrol edildi, odanın penceresinin açılıp kapatılmasıyla ilgili bir dizi deneme gerçekleştirildi, avlu tepeden tırnağa arandı... Hiçbirinin yararı olmadı. Sürgü zarar görmemişti. Pencereyi de dışarıdan açmak ya da kapatmak mümkün değildi.

Her şeye rağmen tüm araştırmalar Henriette’i işaret ediyordu çünkü konu sürekli ona bağlanıyordu. Bunun üzerine ka-

dının hayatı dikkatlice, didik didik araştırıldı ve son üç yılda malikâneyi sadece dört kez terk ettiği ve dördünde de alışveriş için dışarı çıktığı ve nereye gittiği de bilindiği tespit edildi. Gerçekten de Madam de Dreux'nün oda hizmetçisi ve terzi olarak hizmet ediyordu ve tüm hizmetçiler, ona sert davrandığına şahitti.

“Ayrıca,” dedi bir hafta sonunda komiser ile aynı sonuca ulaşmış olan sorgu yargıcı, “suçluyu bulmuş olsak bile, ki henüz o aşamaya gelemedik, hırsızlığın nasıl işlendiği tam bir muamma. Kapalı kapı ve pencere gibi iki bilinmez üzerinde bir o yana bir bu yana gidip duruyoruz. Çifte gizem söz konusu! Hırsız içeriye nasıl girmiş ve daha da zor olanı arkasında sürgülü bir kapı ve kapalı bir pencere bırakarak nasıl dışarı çıkmış?”

Dört aylık soruşturmanın sonunda yargıç sekreterinin vardığı sonuç şuydu: “Mösyö ve Madam de Dreux, maddi olarak zor durumda olduklarından Kraliçenin Gerdanlığı'nı satmışlardır.” Dava kapatıldı.

Bu değerli mücevhere sahip olan Dreux-Soubise'lere indirilen darbenin izi uzun süre geçmeyecekti. Borçlarını böylesine önemli bir hazine olmaksızın artık destekleyemezlerdi. Böylece parasını bir an evvel almak isteyen alacaklıları ve zar zor borç veren tefecileri karşılarında buldular. Ellerindekileri satmak, devretmek, ipotek etmek zorunda kaldılar. Kısacası, uzaktan akrabaları olan iki kişi onları kurtarmaya yeltenmeseydi, bu durum sonları olacaktı.

Gururları da zarar görmüştü, sanki aile armalarının bir çeyreğini kaybetmişlerdi. İşin ilginç kısmı ise Kontes'in, yanına aldığı eski okul arkadaşına yaptığıydı. Henriette'e karşı büyük bir kin besliyor ve onu açıkça suçluyordu. Kadın önce hizmetçiler katına yollandı, ertesi gün de işten atıldı.

Kayda değer bir gelişme olmaksızın hayat akıp gidiyordu. Çokça geziyorlardı.

Bu dönemde dikkat çekici sadece tek bir olay yaşandı.

Henriette'in ayrılışından birkaç ay sonra Kontes, kadından hayret uyandırıcı şu mektubu aldı:

"Madam,

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bana yollayan sizdiniz, değil mi? Sizden başkası olamaz. Emekliliğimi geçirdiğim bu küçük köyün adresini sizden başka bilen yok. Yanılıyorum lütfen beni bağışlayın ve geçmişte bana yaptığınız iyilikler için bunu bir teşekkür olarak kabul edin ..."

Ne demek istiyordu? Kontes'in geçmişte ya da şimdi yaptığı iyilikler, kadına karşı pek çok haksızlık içeriyordu. Bu minnet ne anlama geliyordu?

Kendisinden bir açıklama bekleyen Kontes'e, iadeli taahhütlü olmayan, ücreti ödenmiş ve içerisinde iki adet bin franklık banknotun bulunduğu bir mektup aldığını yazdı. Yanıtına ek olarak, aldığı zarfı da yollamıştı. Zarf Paris'te damgalanmıştı ve üzerine, kasıtlı olarak değiştirildiği belli olan bir el yazısıyla, sadece Henriette'in adresi yazılmıştı.

Bu iki bin frank da nereden çıkmıştı? Kim yollamıştı? Yetkililere haber verildi ancak bu bilinmezlikte hangi yöntem izlenmeliydi?

Aynı olay on iki ay sonra tekrar etti. Derken üçüncü kez, hatta dördüncü kez yaşandı. Bu durum altı yıl boyunca her yıl tekrarlandı. Tek fark, beşinci ve altıncı yıllarda aniden rahatsızlanan Henriette'e gerekli bakımın yapılabilmesi için miktarın iki katına çıkarılmasıydı.

Mektuplar arasında bir fark daha vardı: Postane yönetimi mektuplardan birinin kaydedilmediğini, son ikisinin ise yönetmeliğe uygun ancak Paris yerine birinin Saint-Germain, diğerinin de Suresnes'den yollandığını fark etti. Gönderici önce Anquety diye imzalarken sonra Péchard olarak değiştirmişti ve verdiği adresler sahteydi.

Altıncı yılın sonunda Henriette öldü. Bilmecce ise olduğu gibi kalmıştı.

Bütün bu olayları halk da takip ediyordu. Üzerine en çok konuşulan olaylardan biriydi ve XVIII. yüzyılın sonunda Fransa'yı karıştıran gerdanlığın ilginç kaderi yüz yirmi yıl sonra da aynı heyecana yol açıyordu. Ancak şimdi söyleyeceğimi, konuyla yakından ilgilenenler ve Kont'un kesin sır olarak saklamasını istediği birkaç kişi dışında kimse bilmiyor. Bu kişiler bugün ya da yarın tuttukları sözü unutacaklarından, bu olayın üzerindeki sır perdesini kaldırmaktan ve iki gün önce sabah gazetelerinde yayımlanan mektubu açıklayarak bilmecenin anahtarını vermekten herhangi bir endişe duymuyorum. Yayımlanan mektup bu dramın üzerine –artık ne kadar mümkünse– biraz daha gizem ve bilinmezlik eklemişti.

Bu olaydan beş gün önceydi. Pek çok kişi yemek daveti için Mösyö de Dreux-Soubise'in evinde toplanmıştı; davetliler arasında iki yeğeni ve bir kuzeni ve önemli isimler vardı. Bunlar; Essaville Başkanı, Vekil Bochas, Kont'un Sicilya'da tanıştığı Şövalye Floriani ve çevreden tanıdığı eski dostu Marki General Rouzières idi.

Yemekten sonra hanımlar kahve servisi yaptı ve beyler de salonu boş bırakmayarak sigaralarını tüttürdü. Sohbet edildi. Genç kadınlardan biri kart falı bakarak eğleniyordu. Derken konu ünlü suçlara geldi ve Kont'a takılma fırsatını asla kaçırmayan Mösyö Rouzières, Mösyö de Dreux'nün korkulu rüyası olan gerdanlık olayından konu açtı.

Çok geçmeden her biri kendi görüşünü ortaya attı. Herkes kendi yöntemiyle bir sorgulamaya başladı. Elbette bütün yargılara karşı çıkıldı ve hepsi aynı düzeyde yakışsız bulundu.

“Ya siz, mösyö,” dedi Kontes, Şövalye Floriani'ye dönerek. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Ah! Hiçbir fikrim yok, madam.”

Herkes karşı çıktı. Şövalye az önce Palermo yargıcı olan babasıyla ilgili çeşitli maceralarını büyük bir canlılıkla anlatmıştı; bu da yargılamalar ve bu tür sorunlar hakkında merakı olduğunu gösteriyordu.

“İtiraf etmeliyim ki,” dedi, “en yeteneklilerin bile vazgeçtiği durumlarda başarılı olabiliyorum ancak beni bir Sherlock Holmes olarak görmemeli... Ayrıca bahsi geçen konu hakkında pek bilgim yok.”

Herkes ev sahibine baktı; adam da isteksizce tüm olayları özetlemek durumunda kaldı. Şövalye dinledi, düşündü, birkaç soru sordu, sonra da mırıldandı:

“Gülünç... İlk bakışta bana pek de tahmin etmesi zor görünmedi.”

Kont omuzlarını silkti ancak diğerleri Şövalye Floriani’nin çevresinde toplandı; o da biraz inatçı bir ses tonuyla devam etti:

“Genel olarak, bir suçu ya da bir hırsızlığı yeniden kurmak için öncelikle suçun ya da hırsızlığın nasıl işlendiğini belirlemek gereklidir. Bahsi geçen olayda bu durum bence epey açık çünkü karşımızda çokça varsayım değil, tek ve kesin bir hakikat var, o da kişinin odaya sadece kapı ya da pencereden girmiş olabileceği. Sürgülü bir kapı dışarıdan açılamayacağına göre pencereden girmiş demektir.”

“Pencere kapalıydı ve olaydan sonra da kapalı bulduk,” diye belirtti Mösyö de Dreux.

“Bu durumda,” diyerek devam etti Floriani yaptığı sorguya ara vermeksizin, “bir tahtayı ya da bir merdiveni pencereden pencereye köprü olarak kullanmış olmalı ve mücevher kutusunu...”

“Ancak size pencerenin kapalı olduğunu söylüyorum!” diyerek sabırsızca bağırdı Kont.

Floriani bu kez yanıt vermek durumundaydı. Karşı çıkan adamın itirazı herhangi bir şey ifade etmiyormuş gibi büyük bir sükûnetle yanıt verdi:

“Kapalı olduğuna inanmak isterdim ancak vasistas* yok muydu?”

“Nereden biliyorsunuz?”

* Pencere veya kapının üst yanında bulunan ve oda havasının değiştirilmesine yarayan, açılır kapanır bölüm. -çn

“Öncelikle, bu dönem inşa edilen malikânelere vasistas koymak bir zorunluluktur; ikinci olarak, bu pencere olmaksızın hırsızlığı açıklamak imkânsız olurdu.”

“Açıkcası evet, bir vasistas vardı ancak pencere gibi o da kapalıydı. Fark etmedik bile.”

“Hata edilmiş çünkü incelenseydi açık olduğu kesinlikle görülürdü.”

“Nasıl?”

“Diğer tüm vasistaslarda olduğu gibi telden bir iple açılıp alt ucundaki bir halkaya bağlandığını varsayıyorum, değil mi?”

“Evet.”

“Ve bu halka pencere kanadı ve dolap arasında sarkıyordu, değil mi?”

“Evet ancak anlayamıyorum...”

“İşte. Uygun bir aletle pencere camına açılan bir delikten, ucunda kanca olan bir çubuk geçirerek halkaya takıp çekebilir ve vasistası açabiliriz.”

Kont bıyık altından güldü:

“Harika! Harika! Bütün bunları büyük bir başarıyla oluşturduğunuz ancak bir şeyi unuttunuz, mösyö, pencere camında bir delik yoktu.”

“Vardı.”

“Olsaydı görürdük.”

“Görmek için bakmak gerekir ve bu cama bakılmamış. O delik orada; olmaması imkânsız olur, pencere camının hizasında, macunun karşısında... Elbette dikey olarak.”

Kont ayağa kalktı. Epey telaşlı görünüyordu. İki üç kez sinirli adımlarla salonu turladı; sonra Floriani'ye yaklaşarak şöyle dedi:

“O günden beri malikânede hiçbir şey değişmedi... Kimse o odaya adımını atmadı.”

“O halde, mösyö, size yaptığım açıklamayla uyumlu olarak gidip gerçeği kendi gözlerinizle görebilirsiniz.”

“Söyledikleriniz, görevlilerin gözlemlediği hiçbir şeye uyumu-

yor. Hiçbir şey görmediniz, hiçbir şey bilmiyordunuz bile ve üstelik bütün gördüklerimize ve bildiklerimize karşı çıkıyorsunuz.”

Floriani, Kont’un öfkesini fark etmemiş görünüyordu.

“Tanrım, mösyö, sadece her şeye açıkça bakmaya çalışıyorum hepsi bu,” dedi gülerek. “Yanılıyorsam da hata ettiğimi kanıtlamış olacaksınız.”

“Tabii ki, derhal... Kendinize bu kadar güvenmeyin...”

Mösyö de Dreux birkaç kelime daha geveledi; sonra da aniden kapıya yönelip çıkıp gitti.

Kimse tek kelime etmedi. Sanki gerçekten de gerçeğin bir parçası aydınlanacakmış gibi herkes endişeyle bekliyordu. Sessizlikte büyük bir ağırlık vardı.

Sonunda Kont eşikte belirdi. Beti benzi atmıştı, tek kelimeyle huzursuzdu. Titrek bir ses tonuyla dostlarına döndü:

“Sizden özür diliyorum... Mösyönün iddiası hiç beklenmedik bir iddiaydı... Asla tahmin edemezdim...”

Eşi arzuyla sözünü kesti:

“Konuş... Yalvarırım... Delik var mıydı?”

Adam kekeledi:

“Delik vardı... Tam da söylenen yerde... Pencere camının hizasında...”

Aniden Şövalye Floriani’nin kolundan tuttu ve buyurgan bir sesle:

“Evet, mösyö, devam ediniz... Şimdiye kadar söylediklerinizde haklı olduğunuzu görüyorum; ya sonra, henüz bitmedi... Yanıtlayınız... Sizce ne oldu?”

Floriani hafifçe kolunu çekerek kurtardı ve bir süre sonra konuşmaya başladı:

“Eh, bence şöyle oldu: Hırsız, Madam de Dreux’nün baloya gerdanlıkla katılacağını bildiğinden siz evde değilken bu köprüyü kurdu. Pencereden sizi izledi ve mücevheri nereye koyduğunu gördü. Siz yan odaya geçtikten sonra camı kesti ve halkayı çekti.”

“Olabilir ancak pencerenin tokmağı, vasistastan ulaşarak açmak için çok uzak.”

“Açamadıysa, o zaman kendisi vasistastan girmiştir.”

“İmkânsız; o küçük pencereden geçebilecek kadar ince bir adam olamaz.”

“O halde geçen bir adam değildi.”

“Nasıl olur!”

“Geçilecek yer bir adam için darsa, bir çocuk pekâlâ geçebilir.”

“Çocuk mu?”

“Dostunuz Henriette’in bir çocuğu olduğundan bahsetmediniz mi?”

“Öyle... Raoul adlı bir oğlandı.”

“Hırsızlığı bu Raoul’ün yapmış olması kesinlikle olası.”

“Kanıtınız var mı?”

“Ne kanıtı? Kanıtı gerek yok... Ayrıca örneğin...”

Durup birkaç saniye sustu, sonra kaldığı yerden devam etti:

“Ayrıca bakınız, karşıya geçmekte kullandığı köprü; çocuğun bunu dışarıdan getirip sonra görünmeden geri götürmesine olanak yok. Elindekileri kullanmış olmalı. Henriette’in mutfak olarak kullandığı kısımda tencereleri dizmek için duvarda asılı tahtalar vardı, değil mi?”

“Yanlış hatırlamıyorsam iki taneydi.”

“Bu tahtaların, altlarındaki desteklere gerçekten sabitlenmediğinden emin olmak gerek. Sabitlenmişlerse bile çocuğun bunlarını ayırdığını, sonra da birleştirdiğini varsaymak gerek. Ayrıca odada bir de soba olduğundan, çocuğun vasistası açmak için kullandığı kancalı soba demirini de belki bulurduk.”

Kont tek bir kelime etmeden dışarı çıktığında, bu kez içridekiler, tek seferde kendini kanıtlamış olan bu adamın söylediklerinden en ufak bir şüphe duymuyorlardı. Biliyorlardı; Floriani’nin söylediklerinin doğruluğundan eminlerdi. Bu adam öylesine titiz bir kesinlik aşıliyordu ki onu olaylardan çıkarsama

yapan biri gibi değil de sanki doğruluğunu kontrol etmenin kolay olduğu olayları anlatıyormuş gibi dinliyorlardı.

Bu yüzden Kont geri dönüp konuşmaya başladığında kimse şaşırمامıştı:

“Gerçekten de o, çocuk çalmış. Her şey buna işaret ediyor.”

“Tahtaları, demiri gördünüz mü?”

“Gördüm. Tahtalar sökülmüştü... Demir hâlâ oradaydı.”

Madam de Dreux-Soubise haykırdı:

“O yaptı derken... Annesini kastetmek istediniz herhalde. Buradaki tek suçlu Henriette. Çocuğu zorlamış olmalı...”

“Hayır,” dedi Şövalye. “Kadının bununla hiçbir ilgisi yok.”

“Nasıl olur! Aynı odada kalıyorlardı, çocuğun annesinden habersiz bir şekilde başarmasına imkân yok.”

“Aynı odada kalıyorlardı ancak olan bitenler mutfak kısmında, anne uyurken gerçekleşiyor.”

“Ya gerdanlık?” diye sordu Kont. “Çocuğun eşyaları arasında bulmamız gerekirdi.”

“Affedersiniz ama çocuk dışarı çıkmış. Yanlarına gittiğiniz sabah çocuk okuldan dönmüş, ders çalışmaktaydı; belki de polis memurları zavallı anne ile uğraşacaklarına çocuğun masasına, çalışma kitaplarının arasına baksalardı orada bulunması olasıydı.”

“Öyle ancak Henriette’in her yıl iki yüz frank alması, onun suç ortaklığını en iyi kanıtlayan şey değil mi?”

“Suç ortaklığı mı? Bu para için size teşekkür etmemiş miydi? Ayrıca yakından izlenmiyor muydu? Bu sırada özgür olan çocuk, bir koşu komşu şehre gidip herhangi bir satıcıyla görüşüp ona duruma göre bir ya da iki elması dilediği fiyata satmıştır... Tek şart olarak da paranın gelecek yıldan itibaren ve Paris’ten annesine gönderilmesini şart koşmuştur.”

Dreux-Soubise’ler ve konuklarının üzerine garip bir huzursuzluk çömmüştü. Gerçekten de Floriani’nin ses tonunda, davranışlarında başından beri Kont’u sinirlendiren bir kesinlik vardı.

Alay ediyor gibiydi; üstelik bu alay sempatik ve dostane değil, düşmanca duruyordu.

“Bütün bu zekâ beni neşelendirdi!” dedi Kont yapmacık bir şekilde gülerek. “Tebrikler! Ne kadar da parlak bir hayal gücü!”

“Ah hayır, hayır,” diye sesini yükseltti Floriani daha da ciddi-yetle. “Hayal kurmuyorum, belirttiğim gibi kaçınılmaz olayları kafamda canlandırıyorum.”

“Bu olaylar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Sizin söyledikleriniz kadarını biliyorum. Kendimi orada, köyde yaşayan anne ve çocuğun yerine koyuyorum. Anne orada hastalanıyor, küçük çocuk mücevherleri satıp annesini kurtarmak ya da en azından son zamanlarını iyi geçirmesini sağlamak için kurnazlık ediyor, bir şeyler düşünüyor. Ancak hastalık başkın çıkıyor, kadın ölüyor. Yıllar geçiyor. Çocuk büyüyor, koca adam oluyor. O zaman –bu sefer hayal gücüme serbestlik tanıyacağım– bu adamın çocukluğunu geçirdiği yerlere dönme, oraları yeniden görme, annesini suçlayanları, ondan kuşkulananları bulma ihtiyacıyla yaşadığını düşünebiliriz... Böylesine bir dramın yaşandığı eski evle karşılaşınca doğabilecekleri tahmin edebiliyor musunuz?”

Söyledikleri birkaç saniye endişeli sessizlikte asılı kaldı. Mösyö ve Madam de Dreux’nün yüzünde, neler olup bittiğini anmanın ya da anlayacak olmanın ve aynı zamanda korkunun getirdiği perişan bir çaba okunuyordu.

“Siz kimsiniz, mösyö?” diye mırıldandı Kont.

“Ben mi? Palermo’da tanıştığınız ve şimdiye kadar pek çok kez evinize davet etme iyiliğini gösterdiğiniz Şövalye Floriani’yim.”

“O zaman bu öykü de neyin nesi?”

“Ah! Hiçbir şey değil! Yaptığım basit bir oyun sadece. Hâlâ yaşıyorsa, Henriette’in oğlunun size tek suçlu olduğunu ve bütün bunları annesinin hizmetçi olarak konumunu kaybedecek kadar mutsuz olduğu ve annesini mutsuz görmekten acı çektiği için yaptığını söyleyeceğini anlatmaya çalışıyorum yalnızca.”

Sözlerinin devamında hafifçe kalkıp Konteşe doğru eğildi. Tereddüde gerek yoktu. Şövalye Floriani, Henriette'in oğlunun ta kendisiydi. Davranışları, söyledikleri, işaret ettikleri, hepsi bunu gösteriyordu. O halde Henriette'in oğlu olarak tanınma arzusu bariz değil miydi?

Kont tereddüt etti. Bu cüretkâr adama karşı nasıl bir tavır takınmalıydı? Zili çalıp birilerini mi çağırmalıydı? Rezalet mi çıkarmalıydı? Zamanında onu soyan adamın maskesini mi düşürmeliydi? Ama üzerinden o kadar zaman geçmişti ki! Hem kim bu suçlu çocuk masalına inanmak isterdi? Hayır, en iyisi durumu kabullenmek, altında yatan gerçek anlamı hissetmemiş görünmektir.

“Öykünüz çok eğlenceli, çok ilgi çekiciydi,” dedi Kont, Floriani'nin yanına yaklaşp şen şakrak bir sesle. “Beni büyülediğine emin olabilirsiniz ancak sizce bu genç adama, bu çocuğa ne oldu? Böylesine başarıyla ilerlediği yoldan gitmeyi bırakmamıştır umarım.”

“Ah! Kesinlikle bırakmamıştır.”

“Değil mi? Böylesine bir başlangıçtan sonra! Marie Antoinette'i bile kıskandıran, meşhur bir gerdanlığı, Kraliçenin Gerdanlığı'nı altı yaşında çaldıktan sonra!”

“Hem de hiç kimsenin aklına fayansları ya da epey açık seçik olmasına rağmen pencerenin kenarını incelemek gelmediği için ona en ufak bir sorun çıkarmadan,” diyerek Kont'un oyununa katıldı Floriani. “Oysa pencerenin kenarındaki kalın toz üzerinde oluşan izleri silmek için nasıl da uğraşmıştı... Onun yaşındaki bir çocuğun başını döndürmek için yeterli olduğunu itiraf etmeli. Ondan sonrası basit, değil mi? İstemesi ve elini uzatması yeterli değil mi? Ama nasıl da istedi...”

“Ve elini uzattı.”

“İki elini de,” diye düzeltti Şövalye Floriani gülerek.

Odada tüyler ürpertici bir hava vardı. Bu, adı güya Floriani olan adamın hayatında nasıl bir sır gizliydi? Daha altı yaşında

dahi bir hırsız olan ve şimdi heyecan peşinde bir amatörün ki-
barlığıyla ya da daha çok bir kindarlıkla, kurbanına kendi evinde
cesurca, delice ve aynı zamanda ziyarete gelmiş bir şövalyenin
dürüstlüğüyle meydan okuyan bu maceraperestinin varlığı ne ka-
dar sıradışıydı!

Ayağa kalktı ve veda etmek üzere Kontes'in yanına yaklaştı.
Kadın, ürker gibi olunca gülümsedi.

"Ah madam! Korktunuz mu yoksa! O zaman gecenin büyücü-
sü temalı küçük oyunumu biraz fazla uzattım demek, değil mi?"

Kadın kendine hâkim olarak alaya aynı laubalilikle yanıt verdi:

"Kesinlikle hayır, mösyö. Aksine bu çocuğun öyküsü beni
derinden etkiledi ve gerdanlığımın böylesine yetenekli biri-
ne gitmesinden memnuniyet duydum. Ancak bu kadının...
Henriette'in, oğlunun yaptığına boyun eğmiş olduğunu düşün-
müyor musunuz?"

Söylenmek isteneni anlayarak ürperdi ve yanıt verdi:

"Bilmediğine eminim ve çocuk bunu kafasından atamadığına
göre bu iş epey ciddi olmalıydı."

"Tam olarak nasıl?"

"Haydi ama, mücevherlerin çoğunun sahte olduğunu biliyor-
sunuz. İngiliz kuyumcudan alınan birkaç elmas dışında diğerleri
sert hayat koşulları nedeniyle tek tek satılmıştı."

"Kendisi daima 'Kraliçenin Gerdanlığı' idi, mösyö," dedi
Kontes yüksek sesle. "İşte, bana göre Henriette'in oğlu bunu an-
layamazdı."

"Sahte ya da gerçek olsun, madam, gerdanlığın her şeyden
önce bir gösteriş, bir rütbe işareti olduğunu anlamıştı."

Mösyö de Dreux bir hareket yaptı ancak karısı onu engelledi.

"Mösyö," dedi, "ima ettiğiniz adam biraz namuslu olsaydı..."

Floriani'nin sakın bakışları karşısında mahcuplaşarak durak-
sadı.

"Bu adamda biraz namus olsaydı, evet?" diye sordu adam ka-
dının dediğini tekrar ederek.

Kadın, bu konuda konuşarak ona karşı herhangi bir şey kazanamayacağını hissetti ve kendisine, hiddetine ve aşağılanan gururunun yarattığı öfkeye rağmen, neredeyse nezaketle konuştu:

“Mösyö, efsaneye göre Rétaux de Villette, Kraliçenin Gerdanlığı’nı eline aldığı anda, tüm elmasları Jeanne de Valois’e vermesine karşın taş yuvasına dokunmamıştır denir. Elmasların sadece birer süsleme, birer tamamlayıcı olduğunu, ancak asıl eserin, sanatçının yarattığı asıl parçanın taş yuvası olduğunu anlayarak ona saygı göstermiştir. Gerdanlığı alan bu adamın da bunu böyle gördüğünü düşünüyor musunuz?”

“Taş yuvasının hâlâ var olduğundan şüphem yok. Çocuk ona saygı göstermiştir.”

“Eh, o zaman, mösyö, bu çocuğa rast gelerseniz, bazı ailelerin malı ve zaferi olan bu yadigârlardan birine haksızca el koyduğunu ve Kraliçe’nin Gerdanlığı’nın taşlarını, Dreux-Soubise evine ait olduğu anlaşılmadan sökemeceğini ona söyleyiniz. O gerdanlık da adımız gibi, şerefimiz gibi bize ait.”

“Kendisine iletceğim, madam,” diye yanıt verdi Şövalye basitçe.

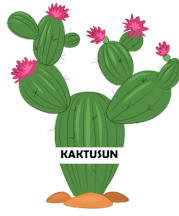
Kadının önünde eğildi, Kont’u ve diğer tüm konukları tek tek selamladı ve çıkıp gitti.

Dört gün sonra Madam de Dreux odasındaki masada, üzerinde Kardinal’in arması olan mücevher kutusunu buldu. Kutuyu açtı. Kraliçenin Esaretteki Gerdanlığı önünde duruyordu.

Ancak tutarlı ve mantıklı bir adamın hayatında her şeyin aynı amaca hizmete etmesi gerektiği için– ayrıca biraz reklam yapmanın zararı yok– ertesi gün *Écho de France* gazetesinde şu merak uyandırıcı satırlar yayımlandı:

“Arsen Lüpén, Kraliçenin Gerdanlığı’nı, zamanında Dreux-Soubise Ailesi’nden çalınan meşhur mücevheri buldu ve vakit kaybetmeden yasal sahiplerine teslim etti. Bu hoş düşünce ve şövalyece tavır karşısında kendisini alkışlamaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

KUPA YEDİLİSİ

Bana sık sık Arsen Lüpen'i nasıl tanıdığım soruluyor.

Herkes onu tanıdığımdan emin. Bu şaşırtıcı adam hakkında topladığım ayrıntılar, gözler önüne serdiğim çürütülemez gerçekler, sunduğum yeni kanıtlar, gizli sebeplerine ya da görünmez iç mekanizmasına girmeden dışarıdan anlaşılamayacak bazı olaylara getirdiğim açıklamalar, bütün bunlar, kendisiyle olan dostane ilişkimi ve devam eden güveni gösteriyor ancak Lüpen'in karakterine ters düşeceğinden buna büyük bir samimiyet denilemez.

Peki kendisiyle nasıl tanıştım? Nasıl oldu da vakanüvisi olmamı onayladı? Neden ben, neden bir başkası değil?

Yanıt basit. Benim marifetimden kaynaklanmayan, sadece rastlantının yönettiği bir seçim oldu bu. Tesadüfen yollarımız kesişti. Onun en ilginç ve en gizemli maceralarından birine kendiliğinden karıştım ve sonuç olarak onun mükemmel bir yönetmen olduğu, benim de belirsiz ve karmaşık, anlatımını üstlendiğim anda bir çeşit utanca kapıldığım, tüylerimi diken diken eden olayların olduğu bir dramda, kendimi oyuncu olarak bulduğum bir tesadüftü bu.

İlk olay, üzerine çokça konuşulan 22 Haziran'ı 23 Haziran'a bağlayan meşhur gece yaşanmıştı. Hemen söylemeliyim ki kendi açımdan, eve döndüğüm sırada kendimi epey özel bir ruh hali içerisinde, neredeyse tuhaf hissediyordum. Arkadaşlarla Cascade Lokantası'nda yemek yemiş ve bütün gece bir yandan si-

garalarımızı t         bir yandan   ingene orkestrasının çaldığı melankolik valsleri dinlerken, sadece korkunç ve karanlık entrikalardan, su   ve hırsızlıklardan konuşmuştuk. Böylesi konuşmalar uykuya iyi bir hazırlık değildir.

Saint-Martin'ler arabayla ayrıldılar. Jean Daspry –altı ay sonra trajik bir sonla Fas sınırında öldürülecek olan o büyüleyici ve kaygısız Daspry– ve ben, sıcak ve karanlık gecede yürüyerek eve dönüyorduk. Tam da Neuilly'de, bir yıldır oturmakta olduğum Maillot Bulvarı'ndaki k       malik  nemin önüne geldiğimizde bana dönerek sordu:

“Hiç korkmuyor musunuz?”

“Bu fikir de nereden   ıktı!”

“Bu malikâne epey tenhada kalıyor! Kom     ev yok... Her tarafı boş arazi...   dle   değilim ama yine de...”

“Eh! Ne  eniz yerinde!”

“Ah!   ylesine konu  mu   bulundum. Saint-Martin'ler anlatıkları hırsızlık       leriyle beni epey etkiledi.”

Ardından da elimi sıkarak oradan uzaklaştı. Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtım.

“Hay aksi!” diye söylendim. “Antoine benim için mum yakmayı unutmuş.”

Sonra birdenbire Antoine'nın evde olmadığını, ona izin verdiğimi hatırladım.

Aniden bütün bu karanlık ve sessizlikten dolayı huzursuzluğa kapıldım. Sendeleyerek, olabildiğince hızlı odama kadar çıktım ve normalde yaptığımın aksine, hemen kapıyı kilitleyip arkadan s  rg  ledim ve sonra da bir mum yaktım.

Mum ışığı soğukkanlılığımı geri kazandırmıştı. Bununla birlikte revolverimi kuburluğundan çıkardım –uzun namlulu iri bir revolverdi bu– ve silahı yatağımın yanına koydum. Bu   nlem kendimi güvende hissetmemi sağladı. Yatağa yattım ve her zaman olduğu gibi, her gece beni bekleyen, komodininin üzerindeki kitabıma uzandım.

Şaşırtıp kaldım. Dün gece koyduğum kitap ayracının yerinde beş kez kırmızı balmumuyla mühürlenmiş bir zarf duruyordu. Heyecanla zarfı kavradım. Adres yerinde adım ve soyadım, hemen yanında ise, “Önemli,” yazıyordu.

Mektup mu! Benim adıma bir mektup! Kim buraya koyabilirdi ki? Gergin zarfı yırtıp mektubu okumaya başladım:

“Bu mektubu açtığınız andan itibaren ne olursa olsun, ne duyarsanız duyun sakın kıpırdamayın, herhangi bir hareket yapmayın ve bağırmayın. Yoksa kaybedersiniz.”

Ben de ödleğ biri değildim, ayrıca gerçeg bir tehlike ânında kendimi tutmasını ya da zihnimizi korkutan hayali tehlikelere gülmesini bilirim. Ancak, tekrar ediyorum, o gece gayet hassas, anormal bir durum içerisindeydim, sinirlerim zaten gergindi. Dahası bütün bu olup bitende en korkusuz zihni bile sarsacak açıklanması güç, şaşırtıcı bir şeyler yok muydu?

Parmaklarım hararetle mektubu sıkıyor, gözlerim durmaksızın, “Herhangi bir hareket yapmayın... Bağırmayın... Yoksa kaybedersiniz...” cümlesini okuyup duruyordu. “Haydi bakalım!” diye düşündüm, bu bir şaka, aptalca bir eşek şakası olmalı.

Gülmek üzereydim, hatta kahkaha atmak istiyordum. Beni kim engelleyecekti? Hangi belirsiz korku boğazıma sarılacaktı?

En azından mumu söndürseydim. Hayır, söndüremezdim. “Herhangi bir hareket yapmayın yoksa kaybedersiniz,” yazılmıştı.

Bu kendi kendine telkinler neden genellikle en belirgin olaylardan bile daha buyurucu olurlar? Gözlerimi kapatmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ben de kapattım.

O anda sessizlikte hafif bir şey ve ardından çatırtılar işitildi. Bütün bu sesler bana, çalışma masamı koyduğum ve yatak odamın sadece bir holle ayrıldığı bitişikteki büyük salondan geliyor-muş gibi geldi.

Gerçek bir tehlikenin yaklaşmasıyla uyarılmıştım; ayağa kal-

kıp revolverimi almalı ve yan salona gitmeliymişim gibi hissettim. Ancak yataktan kalkmadım çünkü hemen karşımda, soldaki pencerenin perdelerinden biri kıvıldamıştı.

Kıvıldadığına emindim. Hatta bir daha kıvıldadı! Gördüm! Ah, bu sefer kesinlikle görmüştüm. Perdeler ve cam arasındaki küçük aralıkta, kumaşa düşen kalınlığın ele verdiği bir insan silueti vardı.

O da beni görüyordu; perdenin geniş deliklerinden beni gördüğü kesindi. O zaman her şeyi anladım. Diğerleri ganimeti götürürken, bu adamın görevi de burada durup beni kontrol etmekte. Ayağa kalkmak mı? Revolverime uzanmak mı? İmkânsızdı. .. Oradaydı! En ufak bir harekette, en küçük çığlıkta, kaybederdim.

Sert bir darbe tüm evi salladı; ardından bunu, iki ya da üçlü gruplar halinde, sanki köşelere bir çekiçe vurulup geri dönen sesler gibi küçük darbeler izledi. Ya da en azından zihnimin karışıklığında ben öyle hayal ettim. Buna diğer sesler de karışmaya başladı, yaşanan karmaşa içeridekilerin sadece cesur değil, aynı zamanda güvenle hareket ettiklerini gösteriyordu.

Haklılardı da, kıpırdamıyordum ki. Bu korkaklık mıydı? Hayır, daha çok bitkinlikti, uzuvlarından birini bile hareket ettirememenin yarattığı çaresizlikti. Ayrıca bilgeceydi; sonuçta, neden mücadele edecektim ki? Karşımdaki adamın çağırmasıyla yanıma gelecek on kişi daha vardı. Birkaç duvar halısı ve biblo için hayatımı tehlikeye mi atacaktım?

Bu eziyet bütün gece sürdü. Bu dayanılmaz sıkıntı, bu korkunç kaygı! Ses kesilmişti ancak her an yeniden başlayabileceğini hissediyordum. Ve adam! Elinde silahıyla beni izliyordu! Ürkümüş bakışlarımı bir an olsun ondan ayırmıyordum. Kalbim çarpıyor; alnım ve bütün bedenimden soğuk terler dökülüyordu!

Birdenbire, tarifi imkânsız bir huzur beni ele geçirdi. Sesini çok iyi bildiğim sütçünün arabası bulvardan geçti; aynı anda güneşin kapalı kepenklerin arasından içeri sızdığını ve az biraz gün ışığının gölgelerle karıştığını gördüm.

Işık odaya nüfuz etmeye, başka arabalar da sokaktan geçmeye başladı. Gecenin bütün hayaletleri kayıplara karışmıştı.

O zaman bir kolumu yavaş ve kurnazca komodine doğru uzattım. Karşımdaki kıpırdamadı. Bakışlarımla perdenin üzerinde nişan alacağım yeri işaretledim, yapmam gereken hareketleri hesapladım ve hızlıca revolverimi kavrayıp ateş ettim.

Kurtuluş sevinciyle bağırarak kendimi yataktan dışarı attım ve perdeye doğru fırladım. Kumaş ve cam delinmişti. Ancak kurşun adama dokunmamıştı bile... Bunun da gayet mantıklı bir sebebi vardı çünkü perdenin arkasında kimse yoktu.

Kimse! Bütün geceyi, bir perde kıvrımına bakarak geçirmiştim! Ve bu süre boyunca suçlular ne yapmıştı... Hiçbir şeyin durduramayacağı bir öfkeyle anahtarı çevirip odadan çıktım, holü geçtim ve diğer kapıyı da açarak salona daldım.

Ancak şaşkınlıkla, nefes nefese ve sersemlemişçesine, odadaki adamın yokluğundan daha fazla hayrete düşerek kapı eşiğinde kalıverdim. Hiçbir şey kaybolmamıştı. Götürüldüğünü düşündüğüm her şey, mobilyalar, tablolar, eski kadife ve ipekler, hepsi yerli yerindeydi!

Hayret vericiydi! Gözlerime inanamıyordum! Peki ya evin içindeki kargaşa, taşınma sesleri neydi? Odanın içinde dolaştım, duvarları inceledim, gayet iyi bildiğim bütün bu nesnelerin bir listesini kafamda oluşturdum. Eksik yoktu! Kafamı daha karıştırsam, suçluların buradan geçtiğini belirten en küçük bir işaretin olmayışydı, ne yeri değişmiş bir sandalye ne de bir ayak izi vardı.

“Dur bakalım,” dedim kendi kedime başımı ellerim arasına alarak. “Delirmedim ya! Sesleri işittiğime eminim!”

Yavaş yavaş, dikkatli bir soruşturmadaki yöntemlerle, salonu inceledim. Nafileydi. Ya da... Şu bulduğumu kanıt sayabilir miydim acaba? Parkenin üzerine serili İran işi küçük bir halının altında bir oyun kartı bulmuştum. Bir kupa yedilisiydi; tüm Fransız oyun kartlarında bulunan kupa yedililerinden farklı değildi ancak gayet garip bir ayrıntı dikkatimi çekti. Kalp şeklindeki

kırmızı yedilerin her bir ucuna birer delik açılmıştı; bir delgiyle açılmış gibi duran yuvarlak, nizami deliklerdi.

İşte, bir oyun kartı ve kitabın içerisindeki mektup, hepsi bu. Bu ikisi dışında elimde hiçbir şey yoktu. Bunlar, bir düşün oyun-cağı olmadığımı kanıtlamak için yeterli midir?

Bütün gün salondaki incelemelerime devam ettim. Bu büyüklükteki bir malikâne için fazlasıyla orantısız, geniş ve içeri-sindeki süslemelerin tasarımcısının garip zevkini ortaya koyan bir odaydı. Zemin, renkli küçük mozaik taşlarından yapılmış ge-niş, muntazam şekillerle süslenmişti. Aynı mozaikler duvarda da devam ediyordu; aralara Pompei alegorileri, Bizans derlemeleri, ortaçağ fresklerinin olduğu duvar panoları girmişti. Baküs* bir fiçinin üzerinde oturuyordu. Başında altın taç olan, ak sakallı bir imparator**, sağ elinde bir kılıç tutuyordu.

En üstte ise atölye tarzında tek ve geniş bir pencere vardı. Bu pencere geceleri açık dururdu, adamlar büyük ihtimalle bir mer-diven yardımıyla oradan girmişlerdi. Ancak bu bile kesin değil-di. Merdivenin ayaklarının yerde iz bırakması gerekirdi, ancak herhangi bir iz yoktu. Malikânenin çevresini saran boş arazideki otların üzerinde bir dolu iz olması gerekirdi ancak o da yoktu.

İtiraf etmeliyim ki anlatacaklarımı tutarsız ve saçma bulacak-larından emin olduğum için polise gidemezdim. Bana gülerler-di. Ancak yarından sonra *Gil Blas*'da köşe yazım çıkacaktı, orada yazacaktım. Bu olay zihnimi meşgul ettiğinden, uzun uzadıya anlattım.

Yazı biraz ilgi çekmişti ancak pek kale alınmamıştı. Gerçek bir olaydan çok, bir hayal ürünü muamelesi yapılmıştı. Saint-

* Şarap tanrısı, Dionysos. -çn

** Bahsedilen imparator, yaklaşık olarak 742-814 yılları arasında yaşamış Frank Kralı Charlemagne'dır. Kendisine "Roi à barbe florie" denmekteydi. Buradaki 'florie' sözcüğü süslü/çiçekli gibi bir anlama sahip olmakla birlikte, aslında eski Fransızca 'flori' sözcüğünün yanlış çevrimiyle böy-le bir hal almıştır. Eski Fransızcada 'flori' beyaz/ak demektir. Aslında Charlemagne'ın, yaşıyla birlikte artan deneyimlerinin çokluğuna gön-derme yapılmaktadır. -çn

Martin'ler benimle alay etmişti. Buna karşılık Daspry konuyla ilgilenmiş, beni görmeye gelmiş, hatta olay hakkında birkaç araştırma yapmıştı ancak yine de bir sonuca ulaşamamıştık.

Birkaç gün sonra bir sabah zil çaldı ve Antoine bana, bir beyefendinin benimle konuşmak için geldiğini bildirdi. Adını vermek istememişti. Adamı yukarı göndermesini rica ettim.

Kırklarında, epey koyu tenli, cesur bakışlı, düzgün ancak kullanılmış ve bu yüzden zarif değil, tam tersi kendisini kaba gösteren kıyafetler içinde bir adamdı bu.

Herhangi bir giriş yapmadan, tahmin ettiğim üzere sosyal statüsünü açığa çıkaran bir aksan ve boğuk bir sesle bana şöyle dedi:

“Mösyö, yolculuğum sırasında bir kafede *Gil Blas* gazetesine denk geldim. Makalenizi okudum. İlğimi çekti... Fazlasıyla.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve işte geldim.”

“Ah!”

“Evet, sizinle konuşmak için geldim. Anlattığınız her şey doğru mu?”

“Kesinlikle doğru.”

“Ekleme yaptığınız tek bir nokta bile yok mu?”

“Hayır, yok.”

“O halde belki de işinize yarayabilecek bilgilere sahibimdir.”

“Sizi dinliyorum.”

“Hayır.”

“Nasıl, hayır?”

“Konuşmaya başlamadan önce her şeyin doğru olduğundan emin olmam gerek.”

“Peki emin olmak için ne yapacaksınız?”

“Odada tek başıma kalmalıyım.”

Adama şaşkınlıkla baktım.

“Tam olarak anlayamadım...”

“Bu fikir makalenizi okurken aklıma geldi. Bazı ayrıntılar, tesadüfen karşıma çıkan bir başka olayla fazlasıyla benzerlik gösteriyor. Yanılıyorsam, susmam en iyisi olur. Bunu bilmenin tek yolu da salonda yalnız kalmam...”

Bu önerinin altında bir şeyler mi yatıyordu? Sonradan adamın soruyu sorarken endişeli bir hali, kaygılı yapısı olduğunu hatırlayacaktım. Ancak o anda biraz şaşkın olduğumdan isteğinde herhangi bir tuhaflık görmemiştim, ayrıca benzer bir merak içerisindeydim!

“Tamam,” dedim karşılık olarak. “Ne kadar zamana ihtiyacınız var?”

“Ah! Sadece üç dakika, daha fazla değil; üç dakika sonra yanınıza döneceğim.”

Odadan çıktım. Aşağı inip cebimden saatimi çıkardım. Bir dakika geçti. İki dakika... Neden kendimi karamsar hissediyordum? Neden bu dakikalar bana diğerlerinden daha ağır geliyordu?

İki buçuk dakika... İki dakika kırk beş saniye... Birden bir silah ateşledi.

Merdivenleri koşar adım çıkıp içeri girdim. Dehşet içinde bağırdım.

Adam salonun ortasında, hareketsiz bir şekilde, sol yanı üzerinde yatıyordu. Başından akan kana beyninden parçalar karışmıştı. Elinde hâlâ tutmakta olan bir revolver vardı.

Hafifçe çarpındı, hepsi bu.

Ancak bu korkunç olaydan daha çarpıcı gelen ve hemen yaradım çağırmamın ve kendimi yere atıp adamın nefes alıp vermediğini kontrol etmemin önüne geçen bir başka şey vardı. Adamdan iki adım ötede, yerde bir kupa yedili duruyordu!

Kartı yerden aldım. Kenarlarındaki her kırmızı yedinin üzerinde bir delik vardı...

Yarım saat sonra, önce Neuilly Polis Teşkilatı'ndan bir komiser, ardından da sırasıyla adli doktor ve Emniyet Müdürü Mösyö

Dudouis geldiler. Cesede dokunmamıştım. Hiçbir şey inceleme-
yi çarpıtamazdı.

İlk inceleme kısa sürdü; o kadar kısaydı ki en başta hiçbir şey
bulunamadı ya da olabilecek en az şey bulundu. Ölünün ceple-
rinde hiçbir belge yoktu, kıyafetinin ya da mendilinin üzerinde
de adı yazmıyordu. Kısacası adını oluşturabileceğimiz bir baş
harfi bile yoktu. Salonda da öncekine göre düzen değişmemişti.
Mobilyalar hareket ettirilmemiş, nesnelerin yerleri değişmemiş-
ti. Bu adam evime kendini öldürtmek gayesiyle ya da bahsettiği
diğer yere göre intihar için daha uygun olduğundan gelmemişti
ya! Bu ümitsiz eylemi gerçekleştirmesinin ardında bir sebep ol-
malıydı ve bu sebep her ne ise, tek başına geçirdiği üç dakikanın
sonunda onu bulmuş ve yeni bir olaya neden olmuştu.

Olay neydi? Ne görmüştü? Şaşırmış mıydı? Nasıl korkunç bir
gizeme karışmıştı? Herhangi bir tahmin yapamıyorduk.

Ancak son dakikada yaşanan bir kaza epey ilgi çekici geldi.
İki polis memuru cesedi yerden alıp sedyeye koymak üzere çö-
meldiklerinde maktulün o âna kadar kapalı ve korkuyla sıkılmış
sol elinde buruşmuş bir kartvizit olduğunu fark ettiler.

“Georges Andermatt, Berri Sokağı, 37 numara,” yazıyordu
kartta.

Bu da neyin nesiydi? Georges Andermatt, Paris’in önde gelen
bankerlerinden ve Fransa’daki metalürji endüstrisini harekete
geçirmiş *Comptoir des Métaux*’nun kurucusu ve başkanlarından-
dı. Bir eli yağda, bir eli balda yaşıyordu; arabaları, yarış atları için
ahırı vardı. Toplantıları epey ilgi çekiyordu ve Madam Ander-
matt zarafeti ve güzelliğiyle hemen fark ediliyordu.

“Maktulün adı bu mu?” diye mırıldandım.

“O değil,” dedi Emniyet Müdürü eğilerek. “Mösyö
Andermatt’ın teni daha soluk ve kendisi kır saçlıdır.”

“O zaman bu kartın mânâsı nedir?”

“Telefonunuz var mıydı, efendim?”

“Evet, girişte. Dilerseniz gösterebilirim.”

Telefon rehberinden numarayı bulduktan sonra, 415-21'i istetti.

"Mösyö Andermatt evde miydi? Lütfen kendisine Mösyö Dudouis'nın ivedilikle Maillot Bulvarı 102 numaraya gelmesini rica ettiğini iletir misiniz? Acil."

Yirmi dakika sonra Mösyö Andermatt arabasından iniyordu. Öncelikle kendisine, bu olaya aracılık etmesinin öneminden bahsedildi, ardından cesedin yanına götürüldü.

Bir an için yüzünden bir heyecan dalgası geçti; sanki zoraki konuşuyormuşçasına alçak bir sesle:

"Étienne Varin," dedi.

"Kendisini tanyor muydunuz?"

"Hayır... ya da biraz evet... Sadece ismen tanıyorum. Kardeşi..."

"Kardeşi mi var?"

"Evet, Alfred Varin... Kardeşi bir ara bir işle ilgili başvuruda bulunmak için gelmişti... Ne hakkındaydı unuttum."

"Nerede kalıyor?"

"İki kardeş birlikte yaşıyorlardı... Provence Sokağı idi sanırım."

"Maktulün neden kendini öldürdüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Peki ya elinde tuttuğu kart? Üzerinde adresiniz olan sizin kartınız!"

"Hiçbir fikrim yok. Soruşturma sonrasında kartın tesadüfen orada olduğu ortaya çıkacaktır."

"Epey merak uyandırıcı bir tesadüf," diye düşündüm. Herkesin aynı fikirde olduğunu hissettim.

Aynı izlenimleri ertesi günün gazetelerinden ve olay hakkındaki görüştüğüm dostlarımdan da aldım. Bütün gizemlerin ortasında, evimin sahne olduğu iki bilinmez olaydan sonra, böylesine sıkıcı bir ikinci delikli kupa yediliyle karşılaşmak işi daha

da karmaşıkleştırmıştı ancak şu kartvizit sonunda olaylara ışık tutacak gibiydi. Kartı kullanarak gerçeğe ulaşacaktık.

Ancak tahminlerin aksine Mösyö Andermatt hiç ipucu vermedi.

“Bildiğim her şeyi anlattım,” diye tekrar ediyordu. “Daha ne yapabilirim? Kartın burada bulunmasına epey şaşırdım, ben de herkes gibi bu noktanın aydınlatılmasını bekliyorum.”

Aydınlanmayacaktı. Soruşturma sonucunda Varin kardeşlerin İsviçre kökenli olduğu, pek çok farklı ad altında hareketli bir yaşam sürdükleri, polisin peşinde olduğu yabancı bir çeteyle bağlantılı olarak sık sık kumarhaneleri ziyaret ettikleri ve kendilerinin de karıştığı bir dizi soygundan sonra grubun dağıldığı öğrenildi. Varin kardeşlerin altı yıl önce oturdukları Provence Sokağı 24 numaradaki evdeyse kimsenin kardeşlerin akıbetinden haberi yoktu.

İtiraf etmeliyim ki kendi açımdan bu olay bana öylesine karmaşık geliyordu ki, bir çözümün olabileceğine bile inanamıyor, artık çözüm hayalini kurmamaya çalışıyordum. Ancak bu dönem sıkça görüştüğüm Jean Daspry’nin bu olay hakkındaki tutkusu, benim aksime, her geçen gün artıyordu.

Bütün basının, yabancı bir gazetenin yaptığı haberi çevirtip yorumladığını bana gösteren yine o oldu:

“İmparator’un huzurunda ve son dakikaya kadar gizli kalacak bir yerde, gelecekteki deniz savaşları için çığır açacak bir denizaltının ilk denemeleri gerçekleştirilmekte. Birinin boşboğazlık etmesiyle bu denizaltının adının *Kupa Yedilisi* olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz.”

Kupa Yedilisi mi? Bu bir tesadüf müydü? Yoksa bu denizaltının adıyla bahsettiğimiz olaylar arasında bir bağlantı mı vardı? Ancak ne tür bir bağlantı olabilirdi? Burada yaşanan şeyler hiçbir şekilde orada yaşananlara bağlanamazdı.

“Ne biliyorsunuz?” diye sordu bana Daspry. “Birbirinden tamamen farklı etkiler çoğu zaman aynı sebepten doğarlar.”

İki gün sonra bir başka haber okuduk:

“Denemeleri devam etmekte olan *Kupa Yedilisi* adlı denizaltının planlarının Fransız mühendislerce hazırlandığı bilgisine ulaştık. Bu mühendisler, yurttaşlardan bekledikleri desteği göremeyince İngiliz Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ile temas etmiş ancak yine başarısız olmuşlardır. Bu haberleri gizlilikle sizlere aktarıyoruz.”

Son derece hassas ve önemli bir duyguyu harekete geçirecek konular hakkında ısrarcı olmaya cesaretim yok. Bununla birlikte bütün zorlukların yarattığı tehlikenin üstesinden gelindiğine göre, zamanında büyük gürültü kopartan ve *Kupa Yedilisi* olayına biraz ışık tutan –ya da akılları karıştıran– *Écho de France* makalesinden bahsetmem gerek.

İşte, Salvator imzasıyla yayımlanan makale:

“ ‘KUPA YEDİLİŞİ’ OLAYINDA SIR PERDESİ ARALANMAYA BAŞLADI

“Kısa ve öz anlatmaya çalışacağız. On yıl önce zamanını ve üzerinde çalıştığı işlerden kazandığı varlığını harcamaya istekli genç bir maden mühendisi olan Louis Lacombe, işinden istifa edip yakın zamanda İtalyan bir kontun inşa edip süslediği Maillot Bulvarı 102 numaradaki küçük bir malikâneyi kiralamıştı. Çok geçmeden biri uygulama öğretmeni olarak deneylerine katılan ve diğeri de ona finansör ayarlayan Lozanlı Varin kardeşlerin arabuluculuğuyla *Comptoir des Métaux*’yu henüz kurmuş olan Mösyö Georges Andermatt ile tanışmıştı.

“Pek çok görüşmeden sonra üzerine çalışmakta olduğu denizaltı projesiyle bankerin dikkatini çekmişti ve buluşun tamamlanmasından itibaren Mösyö Andermatt’ın, denizcilik bakanıyla

görüşüp bir dizi deneme yapılması için bakanı etkilemesine karar vermişlerdi.

“Louis Lacombe iki yıl boyunca sık sık, hevesle Andermatt’ın malikânesine gitti. Kendisi de yaptığı işten tatmin olarak, aradığı kesin formülü bulduğu güne kadar projesine eklediği gelişmeleri bankere sunmuştu. Mösyö Andermatt’dan bunu kampanyaya koymasını rica etmişti.

“Bir akşam Louis Lacombe, Andermatt’ların evinde yemek yemiş, orayı gece on bir buçuğa doğru terk etmişti ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı.

“O zamanının gazetelerine yeniden baktığımızda genç adamın ailesinin adalete başvurduğunu ve savcının endişeli olduğunu görüyoruz. Ancak genel olarak Louis Lacombe farklı ve hayalperest bir genç adam olarak görüldüğünden kimseye haber vermeden bir yolculuğa çıktığı düşünülerek bu davada herhangi bir sonuca ulaşamamıştı.

“Bu uydurma varsayımın gerçek olduğunu farz etsek bile ülkemiz için sormamız gereken önemli bir soru var: Bahsedilen denizaltının planlarına ne oldu? Louis Lacombe planları yanında mı götürdü? Birileri imha mı etti?

“Ulaştığımız epey önemli soruşturma belgeleri bu planların hâlâ var olduğunu gösteriyor. Planlar Varin kardeşlerin elindeydi. Peki nasıl olur? Biz de henüz tam olarak nasıl olduğunu, özellikle de, planları ellerinde tutmaktansa neden satmadıklarını bilmiyoruz. Birilerinin, bu planların nasıl olup da ellerine geçtiğini soracaklarından mı korkmuşlardı? Her halükârda bu korku bir yerden sonra azalmış olacak ki bugün tüm kesinliğiyle Louis Lacombe’un planlarının yabancı güçlerin tarafına geçtiğini biliyoruz ve bu çerçevede Varin kardeşler ve bu yabancı gücün temsilcisi arasında geçen yazışmaları yayımlayabilecek imkânımız var. Louis Lacombe’un tasarladığı *Kupa Yedilisi*’ni artık komşularımız imal etmekte.

“Gerçek, bu ihanete karışanların iyimser tahminlerini hak-

lı çıkaracak mı? Olayın yanlış yönlendirilmeyeceğine inanmak istiyoruz.”

Son olarak bir dipnot eklenmişti:

“Güncelleme – Haklılığından eminiz. Kaynaklarımız *Kupa Yedilisi* soruşturmasının tatmin edici olmadığını bize haber verdiler. Varin kardeşlere teslim edilen planlarda son sayfanın eksik olması kuvvetle muhtemeldi. Louis Lacombe’un kaybolduğu akşam Mösyö Andermatt’a götürdüğü son belge, tüm projenin anlaşılmasında kilit öneme sahip, son düzenlemelerin, geliştirmelerin ve diğer kâğıtlardaki konuların yer aldığı bir çeşit özet belge niteliğindedir. Bu sayfa olmaksızın planlar eksik kalıyor, tam tersi durumda planlar olmadan da bu belge bir anlam ifade etmiyor.

“O halde hâlâ harekete geçip bize ait olanı geri almak için zaman var demektir. Bu gerçekleştirmesi güç istek için Mösyö Andermatt’ın yardımına fazlasıyla ihtiyacımız var. Başından beri takındığı açıklanamaz tavrına açıklık getirmesi yararına olacaktır. Bildiklerini Étienne Varin’in intiharında neden açıklamadığına yanıt vermenin yanı sıra bilgisi dahilindeki kâğıtların kaybolduğunu neden asla açıklamadığını da söylemelidir. Bu durum, altı yıldır kendi kiraladığı ajanların neden Varin kardeşleri takip ettiğine de açıklık getirecektir.

“Kendisinden herhangi bir cümle duymayı değil, harekete geçmeyi bekliyoruz. Yoksa kendisi bilir...”

Tehdit açtı ancak neye dayanıyordu? Makalenin anonim yazarı Salvator, Andermatt’ın gözünü neyle korkutuyordu?

Bir muhabir ordusu bankerin başına üşüştü; yapılan on röportajda bu haberi nasıl da küçümsediği belli oluyordu. Bunun üzerine *Écho de France*’ın yayımcısı şöyle bir yanıt verdi:

“Mösyö Andermatt istesin ya da istemesin, giriştiğimiz işin şu andan itibaren işbirlikçisidir.”

Bu yanıtın yayımlandığı gün Daspry ile birlikte yemek yiyorduk. Akşam, masama yayılmış gazetelerle, sürekli karanlıkta yürüyüp daima aynı engellere çarpıyormuşçasına bu rahatsızlığı tüm yönleriyle ele alarak inceledik ve olay hakkında tartıştık.

Derken kapı birdenbire açıldı, oysaki ne hizmetçim haber vermişti ne de zil çalmıştı, içeriye yüzü kalın bir peçeyle örtülü bir kadın giriverdi.

Hemen ayağa kalkıp yaklaştım.

“Burada oturan mösyö siz misiniz?” diye sordu kadın bana.

“Evet benim, madam, ancak sizi anlamı...”

“Sokak kapısı kapalı değildi,” diye açıkladı kadın.

“Ya giriş kapısı?”

Kadın bir şey söylemedi. Servis kapısını kullanmış olabileceğini düşündüm. O halde gireceği yolu biliyor demekti, değil mi?

Epey sıkıcı bir sessizlik vardı. Kadın Daspry’ye baktı. Kendisini tanıttım. Ardından oturmasını ve ziyaretinin sebebini açıklamasını rica ettim.

Peçesini açınca düzgün hatlı esmer yüzünü gördüm; pek güzel olmasa da özellikle o ciddi ve üzgün gözlerinde bir çekicilik vardı.

“Ben Madam Andermatt,” dedi basitçe.

“Madam Andermatt mı!” diye tekrar ettim daha da şaşırarak.

Yeniden bir sessizlik oldu; ardından kadın sakın bir ses tonu ve tavırla devam etti:

“Malum olay hakkında konuşmak üzere geldim. Belki sizden biraz bilgi alabilirim diye düşündüm.”

“Tanrım, madam, ben de gazetelerin yazdığından fazlasını bilmiyorum. Size nasıl yardımcı olabileceğimi açıklayabilir misiniz?”

“Bilmiyorum... Bilmiyorum...”

Sakin halinin yapmacık olduğunu sezmiştim ve bu mükemmel güven havasının altında büyük bir rahatsızlık yatıyordu. O kadar huzursuz olmuştuk ki ikimiz de susmuştuk.

Ancak incelemeye devam eden Daspry kadına yaklaşıp şöyle dedi:

“Size birkaç soru sormama izin verir miydiniz, madam?”

“Ah evet!” diye hayırdı kadın. “Sorularınızı yanıtlayacağım.”

“Yanıtlayacaksınız... Ne sorarsam sorayım, değil mi?”

“Evet, ne sorarsanız sorun.”

Daspry biraz düşünüp konuşmaya başladı:

“Louis Lacombe’u tanıyor muydunuz?”

“Evet, eşim vasıtasıyla.”

“Kendisini en son ne zaman görmüştünüz?”

“Evimize yemeğe geldiği akşam görmüştüm.”

“O akşam, kendisinden bir daha haber alamayacağınızı düşündüğünüz herhangi bir olay yaşandı mı?”

“Hayır. Ancak Rusya’ya yapacağı bir geziden üstü kapalı bahsetmişti.”

“O halde kendisini yeniden görmeyi bekliyordunuz, değil mi?”

“Evet, iki gün sonra yemek yiyecektik.”

“Peki, bu kayboluşu siz nasıl yorumluyorsunuz?”

“Fikrim yok.”

“Peki ya Mösyö Andermatt ne düşünüyor?”

“Bilmiyorum.”

“Yine de...”

“Beni bu konu hakkında sorgulamayın.”

“Ancak *Écho de France*’da yayımlanan makaleye göre...”

“O makaleye göre Varin kardeşler, Lacombe’un kaybolmasına şaşırmamışlardı.”

“Bu sizin fikriniz mi?”

“Evet.”

“Bu fikrin temelinde yatan nedir?”

“Louis Lacombe yanımızdan ayrıldığında, yanında projeyle ilgili bütün belgeleri koyduğu bir çanta taşıyordu. İki gün sonra eşim, şu an hayatta olan Varin’le bir görüşme yaparken delil niteliği taşıyan bu belgelerin iki kardeşin elinde olduğunu görmüş.”

“Peki onları ihbar etmemiş mi?”

“Hayır.”

“Çünkü Lacombe’un çantasında bu belgeler dışında başka şeyler de bulunuyordu.”

“Ne gibi?”

Kadın yanıt verme konusunda tereddüt etti, sonunda sessiz kalmayı tercih etti.

“Demek eşinizin polise haber vermeden iki kardeşi takip ettirmesinin sebebi buydu. Öncelikle belgeleri ve kendisine bir çeşit şantaj yapabilecekleri o... saygınlığını lekeleyecek şeyi iki kardeşin elinden almayı umuyordu,” diye devam etti Daspry.

“Ona... Ve bana şantaj için.”

“Ah! Size de mi?”

“Hatta özellikle bana.”

Son sözlerini neredeyse işitilemeyecek kadar alçak bir sesle söylemişti. Daspry, kadını inceledi; bir süre ileri geri yürüdükten sonra tekrar kadının yanına geldi.

“Louis Lacombe ile yazışmış mıydınız?”

“Elbette... Eşimle iş yapıyorlardı...”

“İş mektupları dışında, Louis Lacombe’a başka mektuplar da yazmadınız mı? Israrım için beni mazur görün ancak bütün gerçeği bilmem önem arz ediyor. Kendisine başka türden mektuplar yazdınız mı?”

Kadın kıpkırmızı kesildi.

“Evet,” diye mırıldandı.

“Ve bu mektuplar Varin kardeşlerin eline geçmişti, değil mi?”

“Evet.”

“Mösyö Andermatt da durumu biliyordu öyleyse?”

“Mektupları görmemişti ancak Alfred Varin, eşim kendilerini suçlarsa mektupları yayımlamakla tehdit etti. Eşim korktu... Skandal yaşanmaması için geri adım attı.”

“Ancak mektupları geri almak için fazlaca çaba sarf etti.”

“Çaba sarf etti... sanırım, çünkü Alfred Varin ile yaptığı bu görüşme ve ardından bana söylediği birkaç ağır sözden sonra artık eşimle aramızda hiç özel hayat, hiç güven kalmadı. Birbirine yabancı iki kişi gibi yaşıyoruz.”

“Bu durumda kaybedecek bir şeyiniz olmadığına göre, neden korkuyorsunuz?”

“Artık kendisine kayıtsız olabilirim ancak bir zamanlar sevdiği, hâlâ sevebileceği kadındım ben. Ah! Bundan eminim,” diye mırıldandı kızgın bir sesle. “O kahrolası mektupları eline almasaydı, beni hâlâ sevebilirdi...”

“Nasıl? Başardı mı?.. Peki iki kardeş yeterince dikkatli değil miydi?”

“Evet, hatta güvenli bir zulaları olduğuyla böbürleniyorlardı.”

“Bu da demek oluyor ki...?”

“Eşimin bu zulayı bulduğuna inanmak için yeterli sebebim var!”

“O halde, nerede bu sığınak?”

“Burada.”

Tüylerim ürperdi.

“Burada mı?”

“Evet. Bundan hep şüphe ediyordum. Epey marifetli bir mekanik tutkunu olan Louis Lacombe saatlerce kasalar, kilitler üreterek eğleniyordu. Varin kardeşler bunu fark etmiş ve hemen akabinde bu kutulardan birini, mektupları... ve hiç şüphesiz diğer şeyleri saklamak için kullanmış olmalı.”

“İyi ama burada oturmuyorlardı ki!” diye haykırdım.

“Siz gelene kadar bu malikâne dört ay boş kaldı. Belgeleri geri almak istediklerinde buraya gelmiş ve sizin varlığınızın bir sorun yaratmayacağını düşünmüş olmalılar. Ancak 22 Haziran’ı 23 Haziran’a bağlayan gece, kocamın buraya gelip kasayı zorladığını, aradığı belgeleri alacağını ve iki kardeşe rollerin değiştiğini belirtmek üzere arkasında bir kart bırakacağını hesaba katmamışlardı. İki gün sonra, *Gil Blas*’da yayımlanan makale sonrası

konudan haberdar olan Étienne Varin aceleyle evinize geldi, kasa-ya bakmak üzere salonda yalnız kaldı, içinin boşaltılmış olduğunu gördü ve canına kıydı.”

“Bu sadece basit bir tahmin, değil mi?” diye sordu Daspry hemen sonra. “Mösyö Andermatt size hiçbir şey anlatmadı mı?”

“Hayır, anlatmadı.”

“Peki size karşı davranışları değişmedi mi? Size daha donuk, daha endişeli gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Buna rağmen yine de mektupları bulduğuna mı inanıyorsunuz? Bence mektupları bulmadı. Bence, eve giren de o değildi.”

“O halde kimdi?”

“Bu olayın başında olup tüm ipleri elinde tutan ve bizi pek çok sorunla karşı karşıya bırakan bu esrarengiz kişinin varlığını ilk dakikadan beri bütün gücüyle hissediyoruz. 22 Haziran gecesi bu eve giren, kasayı bulan, Mösyö Andermatt’a kartı bırakan, mektupları ve Varin kardeşlerin ihanetinin delillerini elinde bulunduran bir kişi ve dostları var.”

“Peki kim bu kişi?” diye araya girdim sabırsızlıkla.

“*Écho de France*’ın muhabiri Salvator tabii ki! Göz kamaştırıcı bir delil değil mi? Makalesinde, sadece iki kardeşin sırrından haberdar olan bir kişinin bilebileceği ayrıntıları vermemiş mi?”

“Bu durumda,” diye kekeleydi Madam Andermatt endişeyle. “Bu adamın elinde benim mektuplarım da olmalı ve eşimi tehdit etme sırası ona geldi! Tanrım!”

“Adama yazmalısınız,” diye belirtti Daspry açıkça. “Herhangi bir hileye başvurmadan kendisiyle konuşmalı, ona bildiğiniz her şeyi anlatmalı ve ondan ne öğrenebilirseniz öğrenmelisiniz.”

“Ne diyorsunuz?”

“Çıkarlarınız bir. Hayatta kalan kardeşe karşı harekete geçtiğine kuşku yok. Belgeleri arayan kişi Mösyö Andermatt’a değil, Alfred Varin’e karşı. Ona yardım edin.”

“Ama nasıl?”

“Eşinizin elinde Louis Lacombe’un planlarını kullanmaya yardımcı olacak olan şu tamamlayıcı belge vardı, değil mi?”

“Evet.”

“Bundan Salvator’a bahsedin. Gerekirse bu belgeyi kendisine verin. Kısacası önce kendisine yazın. Riske atacak neyiniz var ki?”

Bu öneri ilk bakışta cüretkâr ve hatta tehlikeli duruyordu ancak Madam Andermatt’ın başka şansı yoktu. Ayrıca Daspry’nin dediği gibi, riske atacak neyi vardı ki? Karşısındaki kişi düşman-
sa, atacağı bu adım durumu daha kötüleştirmeyecekti. Başka amacı olan bir yabancıysa, kadının mektupları önceliği olmayacaktı.

Ne olursa olsun ortada bir fikir vardı ve Madam Andermatt bütün kafa karışıklığına rağmen bizimle konuşmuş olmaktan epey mutluydu. Bize coşkuyla teşekkür etti ve gelişmelerden haberdar edeceğine dair söz vererek yanımızdan ayrıldı.

Gerçekten de iki gün sonra aldığı yanıtı bize gönderdi:

“Mektuplar elimde değil ancak onları bulacağım, sakın olunuz. Tetikteyim. S.”

Kâğıdı elime aldım. Yazı, 22 Haziran akşamı komodininin üzerinde bulduğum mektuptakiyle örtüşüyordu.

Demek ki Daspry haklıydı, Salvator bu olayın arkasındaki yegâne kişiydi.

Açıkçası bizi çevreleyen karanlıkta birtakım parıltıların ayır-
dına varmaya başlamıştık ve bazı noktalar beklenmedik bir ışıkla aydınlanmıştı ancak kupa yedilisi gibi henüz aydınlatılmayan başka noktalar da vardı! Kendi adıma, belki de en endişe verici durumlardan birinde karşıma çıktığından, üzerinde yedi küçük delik olan bu iki kart beni büyülemiş gibi, sürekli bu noktaya dönüyordum. Kartların bu oyundaki rolü neydi? Ne gibi bir önem yüklenmişti kendilerine? Louis Lacombe’un planları üzerinden inşa edilen denizaltının da *Kupa Yedilisi* adını taşımasından ne gibi bir sonuç çıkarılmalıydı?

Daspry bu iki kartla pek alakadar olmuyor, şu anda kendisine daha acil görünen bir diğer sorunla ilgileniyordu: Dur durak bilmeden şu meşhur kasayı arıyordu.

“Kimbilir,” diyordu. “Salvator’un bulamadığı mektuplar karşıma çıkabilir... Belki de gözünden kaçmıştır. Varin kardeşlerin, kendileri için epey önemli olduğunu düşündükleri bir silahı, ulaşamayacakları bir yere koymaları pek inandırıcı değil.”

Arıyordu. Çok geçmeden büyük salonda girmediği yer kalmadı, araştırmalarına malikânenin diğer odalarında devam etti. Her yeri didik didik arıyor; taşları, duvardaki tuğlaları inceliyor, çatının arduvaz taşlarını kaldırıp bakıyordu.

Bir gün elinde kazma ve kürekle geldi; küreği bana verdi, kazmayı elinde tuttu ve boş arsalardan birini işaret etti.

“Haydi,” dedi.

Kendisini isteksizce takip ettim. Alanı, tekrar tekrar incelediği pek çok bölüme ayırmıştı ancak iki komşu evi oluşturan duvarların kesiştiği noktadaki köşede bir moloz yığını, böğürtlen ve otlarla kaplı taşlar dikkatini çekti. Hemen o noktaya koştu.

Ona yardım etmem gerekiyordu. Bir saat boyunca, güneşin altında boşa kürek salladık. Kaldırdığımız taşların altında toprağa ulaştık ve toprağı da eşelemeye başladık; Daspry’nin kazması, kıyafetleri hâlâ üzerinde olan bir iskeletin kemiklerini açığa çıkardı.

Aniden kendimi halsiz hissettim. Yerde, bana üzerinde kırmızı lekeler varmış gibi görünen, dikdörtgen şeklinde kesilmiş küçük bir teneke levha gözüme ilişti. Eğildim. Tahmin ettiğim gibiydi; levha bir oyun kartı boyutundaydı; kırmızı lekeler yedi adetti ve bir kupa yedilisindeki gibi yayılmış ve her biri delinerek yedi delik açılmıştı.

“Bakınız Daspry, ben artık bütün bu hikâyelerden sıkıldım. Sizi ilgilendiriyorsa tamam ancak ben artık gidiyorum.”

Gerçekten böyle mi hissediyordum? Yoksa güneş altında hunharca çalışmanın yarattığı yorgunlukla mı böyle söylemiş-

tim? Yalpalayarak gidip kendimi yatağa attım ve kırk sekiz saat boyunca ateşler içinde yanıp etrafımda dans eden ve kanlı kalplerini kafama atan iskeletlerle uğraşarak yattım.

Daspry bana sadıktı. Her gün üç ya da dört saat gelip büyük salonu arayıp tarayarak ve sağa sola vurarak bana eşlik ediyordu.

“Mektuplar burada, bu odada,” diyordu arada sırada yanıma gelip. “Buradalar. Adım gibi eminim.”

“Beni rahat bırakın,” diyordum bense dehşetle.

Üçüncü günün sabahı yataktan kalktım; hâlâ halsizdim ancak iyileşmişim. Sıkı bir kahvaltı beni kendime getirdi fakat saat beşe doğru aldığım bir telgraf tamamıyla iyileşmemi ve her şeye rağmen yeniden merakımın artmasını sağladı.

Telgrafta şöyle yazıyordu:

“Mösyö,

“İlki 22 Haziran’ı 23 Haziran’a bağlayan gece yaşanan olaylar artık sona yaklaşıyor. Zorunluluklar bu olayın iki önemli oyuncusunu karşı karşıya getirmemi ve bu karşılaşmayı da sizin evinizde yapmamı gerektiriyor; bu sebeple bu akşam evinizi bana açmanızdan minnettar olacağım. Saat dokuzla on bir arasında hizmetçinizin evden uzaklaştırılması ve mümkünse sizin de büyük bir iyilik ederek kapıyı konuklar için açık bırakmanız yararınıza olacaktır. 22 – 23 Haziran gecesindeki olayda size ait olana dokunmadığımı hatırlayacaksınızdır. Kendi adıma, mektubu imzalayana karşı herhangi bir güvensizliğiniz olduğunu düşünseydim, size karşı bir haksızlık edebilirdim.

“Sadakatle,

“SALVATOR.”

Bu telgrafta nazik bir ironi ve talep edilende öylesine güzel bir çalgınlık vardı ki bundan hoşlandım. Çekici bir yüzüzlüktü ve bu adam benim uysallığımdan epey emin görünüyordu. Hiçbir

şey için, onu hayal kırıklığına uğratmak ve bu bağlılığa nankörlükle yanıt vermek istemezdim.

Hizmetçim saat sekizde, onun için ayarladığım bir biletle tiyatroya izlemek için dışarı çıkarken Daspry geldi. Kendisine telgrafı gösterdim.

“Ne yapacaksınız?” dedi.

“İçeriye girilebilmesi için bahçe kapısını açık bıraktım.”

“Siz de ayrılacak mısınız?”

“Hayatta gitmem!”

“Ancak sizden...”

“Benden sadece ağzı sıkılık istendi ve sözümü de tutacağım ancak ne olup biteceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Daspry gülmeye başladı.

“Tanrım, haklısınız, ben de kalıyorum. Gelenleri kızdırmak için bir fikrim var.”

Zil sesi sözünü kesti.

“Geldiler mi?” diye mırıldandı. “Yirmi dakika önceden hem de! İmkânsız.”

Girişteki ipi çekerek bahçe kapısını açtım. Bir kadın silueti bahçede yürüyordu; gelen Madam Andermatt idi.

Epey tedirgin görünüyordu, boğulurcasına kekeledi:

“Eşim... Buraya geliyor... Randevusu var... Ona mektupları verecekler...”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Tesadüfen öğrendim. Yemek sırasında eşim bir haber aldı.”

“Bir telgraf mı?”

“Bir telefon mesajı. Hizmetçi yanlılıkla bana verdi. Eşim hemen elimden alsa da çok geçti... Okumuştum bile.”

“Ve okuduğunuz şey...”

“Aşağı yukarı şöyleydi: ‘Bu akşam, saat dokuzda, Maillot Bulvarı’na ilgili belgeleri getirin. Karşılığında mektupları alacaksınız.’

Yemekten sonra odama gidip hazırlandım ve çıktım.

“Mösyö Andermatt’a haber vermediniz demek?”

“Hayır.”

Daspry bana baktı.

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Sizin düşündüğünüzün aynısını, Mösyö Andermatt görüşmeye gelecek taraflardan biri.”

“Peki kimle görüşecek? Ne amaçla?”

“Öğreneceğimiz şey de tam olarak bu olacak.”

Onları büyük salona götürdüm.

Şömine üçümüzü de içine alacak kadar genişti ve önündeki kadife perdenin arkasına saklanabilirdik. Yerimize geçtik. Madam Andermatt ikimizin arasında oturuyordu. Perdenin aralıklarından salonun tamamını görebiliyorduk.

Saat dokuzu çaldı. Birkaç dakika sonra bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı.

İtiraf etmeliyim ki belirli bir kaygı ve ateş beni heyecanlandırmıştı. Bulmacayı çözmek üzereydim! Haftalardır önümde gelişmekte olan bu can sıkıcı macera bir sonuca bağlanacak ve bu savaş gözlerim önünde yaşanacaktı.

Daspry, Madam Andermatt’ın elini tutup fısıldadı:

“Sakin hareket etmeyin! Ne duyarsanız duyun, ne görürseniz görün soğukkanlılığınızı koruyun.”

İçeri biri girdi. Girer girmez, kardeşi Alfred ile benzerliği sayesinde Étienne Varin’i tanıyıverdim. Aynı ağır adımlar, aynı sakallı soluk yüz...

Etrafındaki tuzaklardan korkmayı alışkanlık haline getirmiş, tehlikeyi koklayarak sezen ve ondan kurtulan bir adam gibi tetikte bir havası vardı. Odaya göz gezdirdi, perdeyle kapatılmış bir şöminenin pek hoşuna gitmediğini hissettim. Bize doğru birkaç adım attı ancak sonra aklına daha önemli bir fikir gelmiş gibi geri döndü ve duvara doğru eğilip, mozaikten yapılmış, ak sakallı, ateş kılıçlı kralın önünde durdu. Uzunca bir süre inceledikten sonra bir sandalyenin üzerine çıkıp kral figürünün omuz çizgilerini parmağıyla takip ederek bazı kısımlarını yokladı.

Aniden sandalyeden yere atlayıp duvardan uzaklaştı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Eşikte Mösyö Andermatt belirdi.

“Siz! Demek beni siz aradınız!” diye haykırdı banker şaşkınlıkla.

“Ben mi? Ne münasebet!” diye karşı çıktı Varin bana kardeşininkini hatırlatan kırık bir sesle. “Asıl ben sizin mektubunuzu aldım.”

“Benim mektubumu mu?”

“Sizin imzaladığınız bir mektup, bana teklif...”

“Size yazmadım.”

“Bana yazmadınız mı?”

Varin içgüdüsel olarak bankere karşı değil ama kendisini bu tuzağa çeken bilinmez düşmana karşı gardını almıştı. Bir kez daha bakışlarını bizim tarafımıza çevirdi ve hızlıca kapıya yöneldi.

Mösyö Andermatt kapının önüne geçti.

“Ne yapıyorsunuz, Varin?”

“Bu dolapların altında hoşuma gitmeyen şeyler var. Ben gidiyorum. İyi akşamlar.”

“Bir dakika!”

“Üstelemeyin, Mösyö Andermatt, konuşacak bir şeyimiz yok.”

“Konuşacak çok şeyimiz var ve bu gayet iyi bir fırsat...”

“Bırakın geçeyim.”

“Hayır, hayır, geçemezsiniz.”

Varin, bankerin kararlı tavrından sıkılarak geri çekildi.

“Tamam, o halde çabucak konuşalım da bitsin,” dedi sinirle.

Bir şey beni hayrete düşürmüştü ve yanımdaki iki kişinin de benimle aynı hislere sahip olduğuna şüphem yoktu. Nasıl olurdu da Salvator burada olmazdı? Bu konuşmaya müdahale etmesi gerekmez miydi? Banker ve Varin’in sadece karşı karşıya gelmeleri onun için yeterli miydi? Aklım karışmıştı. Bir araya getirmek isteyip başardığı bu ikilinin karşılaşması, onun yokluğunda, kaderin sebep olduğu trajik bir olay görünümü alıyordu ve dışarıda kalan bu güç, iki adamı daha da zedeliyordu.

Kısa bir süre sonra Mösyö Andermatt, Varin'e yaklaştı ve gözlerini gözlerine dikerek:

"Artık üzerinden yıllar geçip gittiğine ve korkmanız gereken bir şey kalmadığına göre bana açıkça yanıt verebilirsiniz, Varin," dedi. "Louis Lacombe'a ne yaptınız?"

"İşte, bir soru! Yanıtını biliyormuşum gibi!"

"Biliyorsunuz! Biliyorsunuz! Kardeşiniz ve siz, Lacombe'a yapışmıştınız, neredeyse şu anda bulunmakta olduğumuz yerde, bu evde yaşıyordunuz. Bütün işlerinden, projelerinden haberdardınız ve son akşam, Varin, Louis Lacombe'a kapıya kadar eşlik ettiğimde, gölgelerin ardına gizlenmiş iki siluet gördüm. Artık kimler olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

"Kimlermiş peki?"

"Orada gizlenmiş olanlar siz ve kardeşinizdi, Varin."

"Kanıtlayın."

"En iyi kanıt, iki gün sonra bana gelip Lacombe'un çantasında bulunan belge ve planları satmaya kalkışmanız olur. Nasıl oldu da bu belgeler sizin elinize geçti?"

"Bunu size açıklamıştım, Mösyö Andermatt; belgeleri, Louis Lacombe'un kayboluşunun ertesi sabahı kendi masasının üzerinde bulduk."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Aksini kanıtlayın."

"Emniyet bunu kanıtlayabilirdi."

"O halde neden emniyete başvurmuyorsunuz?"

"Neden mi? Ah! Nedenine gelince..."

Yüzü soldu, sustu.

"Bakınız, Mösyö Andermatt, söylediklerinizden biraz emin olsaydınız, sizi, yaptığımız küçük şantaj bile durduramazdı," dedi diğeri.

"Hangi şantaj? Mektuplar mı? Bir an olsun o mektupların gerçekliğine inandığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Mektuplara inanmadıysanız onları geri almak için neden

bana binlerce frank teklif ettiniz? Ve neden sanki birer hayvanmı-
şız gibi kardeşimi ve beni takip ettiniz?

“Bana ait olan planları geri almak için.”

“Hadi bakalım! Hayır, siz mektupları istiyordunuz. Bir kez
aldıktan sonra bizi ihbar edebildiniz. Buna izin veremezdim!”

Kahkaha atmaya başladı fakat aniden durdu.

“Bu kadarı yeter; sürekli aynı şeyleri tekrar ediyoruz, ilerleye-
meyeceğiz. Sonuç olarak, bir yere varamayacağız.”

“Varamayacağız,” dedi banker. “Mektuplardan bahsetmişken,
bana onları vermeden buradan çıkmayacaksınız.”

“Çıkacağım.”

“Hayır, hayır.”

“Dinleyin, Mösyö Andermatt, size tavsiyem...”

“Buradan çıkmayacaksınız.”

“Göreceğiz,” dedi Varin, bunu öylesine öfkeyle söylemişti ki
Madam Andermatt hafif bir çığlık atıverdi.

Varin sesi duymuş olmalıydı çünkü hışımla geçmek istedi.
Mösyö Andermatt onu kabaca itti. O zaman adamın elini, ceke-
tinin cebine doğru kaydırıldığını gördüm.

“Son kez soruyorum!” dedi.

“Önce mektupları verin.”

Varin revolverini çıkardı ve Mösyö Andermatt’a doğrulttu.

“Evet mi, hayır mı?” diye sordu.

Banker hemen kendini sakındı.

Bir silah ateşlendi. Revolver yere düşmüştü.

Şaşırp kalmıştım. Silah hemen yanımda ateşlenmişti! Alfred
Varin’in elinden silahını düşürten Daspry idi!

Aniden iki adama yaklaşarak Varin’e döndü.

“Şansınız vardı, dostum,” dedi bıyık altından gülererek. “Elinizi
hedef almıştım, ancak revolveri tutturdum.”

İkisi de hareketsiz ve şaşkın bakakalmışlardı. Daspry bankere
döndü:

“Affedersiniz, mösyö, işim olmayan şeye karışmış oldum an-

cak oyunu kötü oynuyordunuz. İzin verirsiniz kartlarınızı ben tutayım.”

Tekrar diğerine döndü:

“Baş başa kaldık, dostum. Dürüstçe oyna lütfen. Koz kupa; ben yedi atıyorum.”

Ve üzerinde yedi kırmızı nokta olan teneke levhayı adamın yüzüne doğru tuttu.

Asla böylesine yıkılabileceğini görmeyi beklememiştim. Beti benzi atmış, gözleri yuvalarından fırlamış, yüzü acı ile gerilmiş adam, hemen önündeki levhaya hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

“Siz de kimsiniz?” diye kekeledi.

“En başta söylediğim gibi başkalarının işine –ancak derine inince benimle ilgili olan bir işe– karışan biriyim.”

“Ne istiyorsunuz?”

“Getirdiğin her şeyi istiyorum.”

“Hiçbir şey getirmedi.”

“Evet, getirdin yoksa gelmezdin. Bu sabah saat dokuzda, buraya gelip belgeleri getirmen için bir haber aldın ve işte buradasın. Belgeler nerede?”

Genelde kayıtsız, basit ve yumuşak bir adam olan Daspry’nin ses tonunda, hareketlerinde beni kaygılandıran bir buyurganlık, büsbütün yeni bir hal vardı. Tamamıyla sinen Varin, ceplerinden birini işaret etti.

“Belgeler bu cebimde.”

“Hepsi orada mı?”

“Evet.”

“Louis Lacombe’un çantasında bulduğun ve ardından Binbaşı Von Lieben’e sattığın bütün belgeler, değil mi?”

“Evet.”

“Orijinalleri mi, kopyaları mı getirdin?”

“Orijinalleri.”

“Belgeler için ne kadar istiyorsun?”

“Yüz bin.”

Daspry kahkahayı bastı.

“Delirmişsin. Binbaşı sana yirmi binden fazla vermedi. Testler başarısız olduğundan, bu yirmi bin de zaten çöpe atılmış oldu.”

“Planların neye yaradığını anlamadılar.”

“Çünkü planlar eksikti.”

“O halde neden benden belgeleri istiyorsunuz?”

“İhtiyacım var da ondan. Sana beş bin frank veririm, bir kurş daha fazlası değil.”

“On bin, daha azını kabul etmiyorum.”

“Anlaştık.”

Daspry, Mösyö Andermatt’a döndü.

“Bir çek yazmak ister miydiniz, mösyö?”

“Ancak defterim yanımda değil...”

“Çek defteriniz mi? İşte burada.”

Afallayan Mösyö Andermatt, Daspry’nin tuttuğu çek defterini eline aldı.

“Gerçekten de benimki... Nasıl olur?”

“Boş konuşmayalım lütfen, sevgili mösyö, rica ediyorum, sadece imzalayacaksınız.”

Banker, kalemini çıkarıp imzaladı. Varin elini uzattı.

“Çek ellerini,” dedi Daspry. “İşimiz henüz bitmedi.”

“Bahsettiğiniz bir mektup işi vardı, değil mi?” dedi bankere dönerek.

“Evet, bir mektup paketi.”

“Mektuplar nerede, Varin?”

“Bende değil.”

“Neredeler, Varin?”

“Bilmiyorum. Kardeşim ilgileniyordu.”

“Mektuplar burada, bu odada gizliler.”

“Bu durumda nerede olduğunu biliyorsunuzdur.”

“Nasıl bilebilirim?”

“Kahretsin, kasayı açan siz değil miydiniz? Salvator kadar bilgili görünüyorsunuz.”

“Mektuplar kasada değil.”

“Oradalar.”

“Aç o zaman.”

Varin şüpheyle bakıyordu. Daspry ve Salvator tahmin ettiği gibi aynı kişi değil miydi yoksa? Aynı kişi ise, zaten kasanın yerini bildiğinden kaybedeceği bir şey yoktu. Ama değilse, yararsızdı...

“Kasayı aç,” diye tekrarladı Daspry.

“Açamam, kupa yedilisi bende değil.”

“Evet, sende,” dedi Daspry tenেকে levhayı uzatarak.

Varin dehşetle geriledi:

“Hayır... Hayır... İstemiyorum...”

“Sen açmazsan...”

Daspry yaşlı, ak sakallı krala doğru yönelip bir sandalyenin üzerine çıktı ve kılıcın alt kısmına kupa yedilisini koyup oturttu. Levhanın kenarları, kılıcın kabzasını tam olarak örtüyordu. Sonra bir delgi yardımıyla kupa yedilisinin kenarlarındaki her bir deliğe bastırdı; son deliğin altındaki küçük mozaik taşa da bastırdıktan sonra bir mekanizma harekete geçti ve kralın büstü dönerek, üzeri demirle örtülü, iki parlak çelik rafı olan, kasa gibi düzenlenmiş büyük bir boşluğu açığa çıkardı.

“Görüyorsun ya, Varin, kasa boş.”

“Şüphesiz... Demek ki kardeşim mektupları almış.”

“Bana oyun oynama,” dedi Daspry adama yaklaşarak.

“Başka bir kasa var, nerede?”

“Başka bir kasa var, evet.”

“İstediğin para mı? Ne kadar istiyorsun?”

“On bin.”

“Mösyö Andermatt, bu mektuplara on bin frank vermeye değer mi?”

“Evet,” dedi banker yüksek sesle.

Varin kasayı kapattı, pek de belirgin olmayan bir nefretle kupa yedilisini aldı ve tam olarak aynı yere kılıcın kabzasına

kartı oturttu. Birbiri ardına delgiyi kupa yedilisinin noktalarına bastırdı. Mekanizma yeniden çalıştı, ancak bu kez ana kasanın sadece bir bölümü dönüp, kasa kapağının üzerindeki ince, küçük bir başka kasa açığa çıkmıştı.

İple bağlanıp mühürlenmiş mektup paketi oradaydı. Varin, paketi Daspry'ye verdi.

“Çek hazır mı, Mösyö Andermatt?” diye sordu Daspry bankere dönerek.

“Evet.”

“Louis Lacombe'dan aldığınız, denizaltının planlarını tamamlayan son belge de elinizde değil mi?”

“Evet.”

Değiş tokuş yapıldı. Daspry belgeyi ve çeki alarak Mösyö Andermatt'a mektup paketini verdi.

“İşte mösyö, istediğiniz mektuplar.”

Banker bir anlığına, sanki hevesle aradığı bu lanetli sayfalara dokunmaya korkuyormuşçasına tereddüt etti. Sonra sinirli bir hareketle mektupları aldı.

Yanımda hafif bir inleme işittim. Madam Andermatt'ın elini tuttum; buz gibiydi.

“Sanıyorum ki sohbetimiz sona erdi, mösyö,” dedi Daspry bankere dönerek. “Ah, teşekkür etmenize gerek yok, rica ediyorum. Sadece şans eseri sizin yararınıza çalışmış oldum.”

Mösyö Andermatt, eşinin Louis Lacombe'a yazdığı mektupları alarak uzaklaştı.

“Harika.” diye bağırdı Daspry memnun bir sesle. “Her şey yolunda gitti. Artık kendi hesabımıza bakabiliriz, dostum. Kâğıtları getirdin mi?”

“İşte, hepsi burada.”

Daspry belgelere bakıp, dikkatlice inceledi ve cebine koydu.

“Kusursuz; sözünü tuttun.”

“Ama...”

“Ama ne?”

“İki çekim nerede?.. Param?..”

“Ah! Ne kadar da soğukkanlısın; nasıl olur da böyle bir şeyi sormaya cüret edebilirsin?”

“Benim olanı talep ediyorum.”

“Çaldığın belgeler için sana bir şey mi vermek gerekiyordu?”

Ancak adam kendini kaybetmiş gibiydi. Sinirle titriyordu; gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Param... Yirmi bin frank...” diye kekeleydi.

“İmkânsız... Bana lazım.”

“Paramı ver!..”

“Haydi ama, mantıklı olalım, gardını indirip sakinleş.”

Daspry adamın kolunu öylesine kuvvetli sıktı ki, diğeri acıyla inledi.

“Haydi, biraz açık hava sana iyi gelecek. Eşlik etmemi ister misin? Açık araziye gidiyoruz; sana göstereceğim bir yığın taş ve altında...”

“Yalan söylüyorsun! Yalan!”

“Hayır, gerçek. Üzerinde yedi kırmızı nokta olan bu küçük teneke levha oradan geldi. Louis Lacombe bunu yanından ayırmazdı, hatırlıyor musun? Kardeşin ve sen, mahkemeye epey ilginç gelebilecek başka şeylerin yanında levhayı da cesetle birlikte gömdünüz.”

Varin, öfkeyle sıktığı yumruklarıyla yüzünü kapattı.

“Tamam,” dedi sonra. “Sen kazandın. Artık bu konu hakkında konuşmayalım. Ancak tek bir şey var... Öğrenmek istediğim tek bir şey...”

“Dinliyorum.”

“Büyük olan kasada bir mücevher kutusu var mıydı?”

“Evet.”

“22 Haziranı 23’üne bağlayan gece buraya geldiğinizde de yerinde duruyor muydu?”

“Evet.”

“İçinde ne vardı?”

“Varin kardeşlerin oradan buradan toplayıp bir araya getirdiği epey hoş bir elmas, inci ve mücevher koleksiyonu vardı.”

“Bu kutuyu da aldınız mı?”

“Eh! Sen olsan ne yapardın?”

“O zaman... Kardeşim bu kutunun kaybolduğunu görünce kendini ölürdü demek?”

“Olabilir. Binbaşı Von Lieben ile bağlantınızın ortadan kaybolması yeterli değildi; ancak bu kutunun kaybolması... Bana sormak istediğiniz bu kadar mıydı?”

“Son bir şey; adınız nedir?”

“Sanki öç almak aklından geçiyormuş gibi sordun bunu.”

“Neden olmasın! Şans döner; bugün siz güçlüsünüz, yarın...”

“Sen güçlü olursun.”

“Umarım. Adınız?”

“Arsen Lüpen.”

“Arsen Lüpen mi!”

Adam, sanki biri kendisine sopayla vurmuş gibi sendeleyip sersemledi. Bu iki sözcüğün, az önceki öç umutlarını alıp götürdüğü söylenebilirdi. Daspry gülmeye başladı.

“Ah! Böylesine iyi düzenlenmiş bir işin altından Mösyö Durrant ya da Mösyö Dupont diye birinin çıkacağını düşünmüyordun ya? En azından bir Arsen Lüpen olmalıydı. Eh, artık adımı öğrendiğine göre, küçüğüm, gidip hazırlanmaya başlayabilirsin, Arsen Lüpen seni bekliyor.”

Tek bir kelime bile etmeden adamı dışarı gönderdi.

“Daspry, Daspry!” Az önceki açıklamalarına rağmen onu tanıdığım adla bağırdım.

Perdeyi açtım.

Koşarak geldi.

“Ne? Ne oldu?”

“Madam Andermatt iyi değil.”

Aceyle gelip amonyak koklattı ve kadınla ilgilenirken bir yandan da bana:

“Eh! Ne oldu da böyle kötü oldu?” diye sordu.

“Mektuplar,” dedim, “eşine, Louis Lacombe’un mektuplarını verdiğinizi görünce kötüleşti!”

Alnına vurdu.

“Tabii ya, gerçekten verdiğimi sandı... Eh, olan bitenden sonra inanması da normal, ne kadar aptalım!”

Madam Andermatt kendine gelmiş, merakla dinliyordu. Daspry cebinden, Mösyö Andermatt’a verdiğine benzeyen bir başka küçük paket çıkardı.

“İşte mektuplarınız, madam, gerçek olanlar.”

“Ama... Ya diğerleri neydi?”

“Diğerleri de bu mektuplara benziyor ancak geceleyin onları dikkatlice yeniden yazarak düzenledim. Eşiniz mektuplarda kötü bir şey bulamayacak ve tüm olay gözleri önünde yaşandığından hiçbir şeyden şüphe etmeyecek.”

“Ya el yazısı...”

“Taklit edilemeyecek el yazısı yoktur.”

Kadın, Daspry’ye, kendi sınıfından bir insana teşekkür edeceği üst düzey sözlerle minnetini sunduğunda, Varin ve Arsen Lüpen arasında geçen son diyalogu işitmemiş olabileceğine kanaat getirdim.

Bense kendisine kararsızlık içinde, bir günde bu kadar değişiveren eski dostuma ne diyeceğimi bilemeyerek bakıyordum. Lüpen! Lüpen’di! Yakın dostum Lüpen’den başkası değildi! İnanamıyordum ancak kendisi rahatça konuşmaya başladı:

“Jean Daspry’ye veda edebilirsiniz.”

“Ah! Öyle mi?”

“Evet, Jean Daspry bir yolculuğa çıktı. Kendisini Fas’a yolluyorum. Orada kendisine layık bir son bulması gayet olası; hatta bunun kendi emeli olduğunu bile itiraf edebilirim.”

“Ancak Arsen Lüpen bizimle kalıyor, değil mi?”

“Ah! Ona ne şüphe; Arsen Lüpen henüz kariyerinin başında ve...”

Dayanılmaz bir merakla sözünü kesip, kendisini Madam Andermatt'dan biraz uzağa götürerek şöyle sordum:

“Sonunda ikinciye, bu mektupların olduğu kasayı da bulmuş-tunuz, değil mi?”

“Yeterince sorunla karşılaştıktan sonra, evet! Daha dün buldum, öğleden sonra siz yatarken. Üstelik Tanrı biliyor, ne kadar da kolay oldu! Ancak en basit şeyler, aklımıza en son gelenler oluyor.

“Büyük kasayı açmak için bu kartı mozaik kralın kılıcına koymak gerektiğini iyi tahmin etmiştim...”

“Nasıl oldu da tahmin ettiniz?”

“Kolay oldu; bazı özel bilgiler yoluyla 22 Haziran akşamı bu-
raya geldiğimden zaten biliyordum.”

“O gece beni terk ettikten sonra içeri girdiniz...”

“Evet, bütün gece insanı sinirli ve duyarlı bir ruh haline sü-rükleyen sohbetlerden sonra, bütün gece yatağınızdan çıkmadan beni amacıma kolayca ulaştıracaktınız.”

“Doğru mantık.”

“Kısacası buraya gelirken gizli, kilitli bir kasada bir mücev-her kutusu olduğunu ve bu kasanın anahtarının da kupa yedilisi olduğunu biliyordum. Kupa yedilisini kendisi için düzenlenmiş noktaya koymak yeterli olacaktı. Bir saatlik inceleme yeterli oldu.”

“Bir saat mi?”

“Mozaik adamı incelemek için.”

“Yaşlı kralı mı?”

“Bu yaşlı kral, bütün oyun kartlarında kupa kralını temsil eden kişi, Charlemagne.”

“Doğru... Ancak nasıl olur da kupa yedilisi bir sefer büyük kasayı, diğer sefer küçüğü açar? Nasıl oldu da ilk seferde büyük kasayı açtınız?”

“Nasıl mı? Çünkü şimdiye kadar kupa yedilisini hep aynı doğrultuda yerleştiriyordum. Sadece dün, kartı çevirip ortadaki

yedinci noktayı baş aşağı çevirerek koyarsam, yedi noktanın düzenlenmesinin değiştiğini fark ettim.”

“Vay canına!”

“Gerçekten de ‘vay canına’ ancak bir insan tüm ayrıntıları düşünmelidir.”

“Son bir şey; Madam Andermatt bahsetmeden önce mektup olayını bilmiyor muydunuz?”

“Benim önümde konuşmadan önce mi? Hayır. Kasada mücevher kutusu dışında iki kardeşin yazışmalarını bulmuştum; bu yazışmalar beni tehdit olayına götürdü.”

“O halde tamamen şans eseri olarak, önce iki kardeşin öyküsünü öğrendiniz, ardından da denizaltıyla ilgili planları ve belgeleri aradınız, öyle değil mi?”

“Evet, kesinlikle şans eseri oldu.”

“Ama hangi amaçla bu belgeleri aradınız?”

Daspry gülerek sözümü kesti:

“Tanrım! Bu konuya ne kadar da merak saldınız!”

“İlgimi çekti.”

“Pekâlâ! Ama birazdan; önce Madam Andermatt’ı yolcu edip *Écho de France*’a birkaç satır yazmam gerek; sonra geri gelirim ve ayrıntılarıyla konuşuruz.”

Oturdu ve okuyunca insanı eğlendiren kısa ve öz yazılardan birini kaleme aldı. Dünyanın her yanında büyük yankı uyandıran bu yazıyı hatırlamayan var mı?

“Geçtiğimiz günlerde Salvator’un sorduğu soruyu, Arsen Lüpken çözdü. Mühendis Louis Lacombe’a ait olan tüm orijinal belge ve planları bularak Denizcilik Bakanlığı’na teslim etti. Bunun sonucu olarak, bu planlara bakarak ülkenin ilk denizaltısının inşası edilmesi için bir fon açılmasına da öncülük etmiş oldu. Bu fonun en başına da kendi adını yazarak, yirmi bin frank bağışta bulundu.”

“Mösyö Andermatt’dan gelen yirmi bin franklık çekler mi yoksa?” diye sordum, bana kâğıdı okumam için uzattığında.

“Kesinlikle. Varin’in yaptığı şantajın bedelini ödemesi epey adil.”

İşte, Arsen Lüpen’i böyle tanıdım. Dünyevi ilişkileri olan yakın dostum Jean Daspry’nin, kibar hırsız Arsen Lüpen’den başkası olmadığını böyle öğrendim. Bu büyük adamla epey zevkli olan dostluk bağına böyle kurdum ve işte böyle yavaş yavaş, beni de epey onurlandıran güveni sayesinde onun en mütevazı, en sadık ve en kıymet bilir vakanüvisi oldum.

MADAM IMBERT'İN KASASI

Sabahın üçünde, Berthier Bulvarı'nın tek tarafını oluşturan küçük malikânelerden birinin önünde hâlâ yarım düzine araba durmaktaydı. Malikânenin kapısı açıldı; adam ve kadınlardan oluşan bir davetli grubu dışarı çıktı. Sağdaki ve soldaki arabalara binerek uzaklaştıklarında, arkalarında sadece iki adam kalmıştı ve bu iki adamdan biri de Courcelles Sokağı'nın köşesindeki evine geldiğinde diğerinden ayrıldı. Tek kalan adam Porte Maillot'a kadar yürümeye karar verdi.

Böylece Villiers Caddesi'ni geçti ve hisarın karşı tarafındaki kaldırımdan yoluna devam etti. Bu güzel, saf ve soğuk kış gecesinde yürümek zevkliydi. İnsan nefes alıyordu. Ayak sesleri neşyle çınlıyordu.

Ancak birkaç dakika sonra içini, sanki takip ediliyormuş gibi bir his kapladı. Aniden arkasını döndüğünde gölgenin ağaçların arasına kaydığını fark etti. Korkmamıştı, yine de Ternes *Okt-rua* Kapısı'na* olabildiğince çabuk varmak amacıyla adımlarını hızlandırdı ancak arkasındaki koşmaya başlamıştı. Endişeyle, adamla yüz yüze gelip revolverini çekmeyi düşündü ancak buna vakti olmadı, adam hunharca kendisine saldırmıştı. Boş caddede aniden bir mücadele başladı, çok geçmeden bu boğuşmanın ken-

* Bir nevi sınır kapısı olan bu noktalar, şehre girerken ayakbaşı parası (*oktrua vergisi*) alınması için inşa edilmiş duvarlardı. Bahsi geçen Ternes'deki nokta, 1788'den 1859'a kadar etkin çalışmış, sonra da yıkılmıştır. Bu verginin 1948 yılına kadar Paris'in giriş noktalarında uygulandığı bilinmektedir. -çn

di aleyhine olduğunu hissetti. Yardım çağırды, kıvrandı; adam onu yere yatırıp boğazını sıkarak ağzına bir mendil tıktı. Gözkapakları kapandı, kulakları uğuldamaya başladı; artık bilincini yitiriyordu ki üzerindeki bütün kuvvet aniden gevşeyiverdi. Tüm ağırlığını üzerine verip onu boğmakta olan adam, beklenmedik bir saldırıya karşı kendini savunmaya geçmişti.

Adam el ve ayak bileklerine aldığı baston darbeleriyle acıyla homurdandı ve topallayıp küfrederek kaçtı.

Adam, kaçanın peşinden gitmeye tenezzül bile etmedi.

“İyi misiniz, mösyö?” diye sordu eğilerek

Yaralanmamıştı ancak epey afallamıştı ve ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Ne şans ki çılgınlıklarını duyan bir *Oktrua* görevlisi koşarak gelmişti. Bir araba gerekiyordu. Adam, kurtarıcısının yanına oturdu ve kendisini Grande-Armée Caddesi’ndeki malikânesine kadar götördüler.

Kapının önüne geldiklerinde, kendisini daha iyi hissediyordu; mahcup bir şekilde teşekkürlerini sundu.

“Size hayatımı borçluyum, mösyö, yaptığınızı unutmayacağıma emin olabilirsiniz. Şu anda eşimi endişelendirmek istemiyorum ancak kendisini de size teşekkür etmek isteyecektir, bugünden itibaren size borçluyum.”

Kendisini kurtaran adamdan ertesi gün kahvaltıya gelmesini rica ederek adını söyledi: “Ludovic Imbert.”

“Ben de sizin adınızı öğrenme şerefine nail olabilir miyim?” diye ekledi ardından.

“Elbette, mösyö,” diye karşılık verdi adam. “*Arsen Lüpen.*”

O zamanlar Arsen Lüpen henüz Cahorn olayını düzenlememişti, Santé’den firar etmemişti ve daha pek çok olay açığa çıkmadığından pek de ünlü değildi. Hatta “Arsen Lüpen” diye anılmıyordu bile. İleride epey parlayacak olan bu ad, Mösyö Imbert’in kurtarıcısı için tasarlanmıştı ve bu olayın Arsen Lüpen’in doğumu olduğunu söyleyebiliriz. Her türlü zırhı kuşanıp mücadeleye

hazır olduğu doğruydu ama başarının verdiği zenginlik ve güç olmadan Arsen Lüpen –çok geçmeden ustalığa yükseleceği– bu işte sadece bir çırağıtı.

O geceki daveti hatırladığında nasıl da mutlulukla titriyordu! Sonunda amacına ulaşmıştı! Sonunda gücüne ve yeteneğine uygun bir iş almıştı! Imbert’in milyonları, kendisi gibi biri için ne kadar iştah açıcı bir avdı.

O gün için özenle giyinmişti; eski püskü bir redingot, yıpranmış bir pantolon, kıvıla çalan ipek bir şapka, eskimiş yaka ve manşetler; hepsi muntazamdı ancak aynı zamanda sefaleti de yansıtan bir giyimdi. Kravat içinse, şaşırtıcı olarak, üzerine sahte bir elmas iğnelenmiş siyah bir kurdele takmıştı. Böylece Montmartre’da yaşadığı evin merdivenlerini indi. Üçüncü kattan geçerken, duraklamaksızın, bastonun ucuyla kapalı bir kapiya vurdu. Dışarı çıkınca arka caddelere saptı. Bir tramvay geçiyordu. Tramvaya binip oturdu; üçüncü katta oturan ve hemen arkasında yürümekte olan adam da yanına oturdu.

“Her şey yolunda mı, patron?” diye sordu bir süre sonra bu adam Lüpen’e dönerek.

“Evet! Halloldu.”

“Nasıl?”

“Kahvaltıya gidiyorum.”

“Kahvaltıya mı gidiyorsunuz!”

“Günleri benimki gibi değerli olan birinin bunu bedava-ya harcamasını istemezsin umarım, değil mi? Mösyö Ludovic Imbert’i senin ona layık gördüğün ölümün ellerinden kurtardım. Mösyö Ludovic Imbert’in minnettar bir yapısı var; o yüzden de beni kahvaltıya davet etti.”

Bir sessizlik oldu.

“Ancak bu işin peşini bırakmayacaksınız, değil mi?” diye sordu ardından diğeri.

“Küçüğüm,” dedi Arsen, “dün geceki küçük münakaşayı düzenlediysem, sabahın üçünde, hisar boyunca, seni en yakın

dostum olan bastonumu zedeleme pahasına bileklerine vurarak uzaklaştırmaya lütfettiysen, böylesine iyi düzenlenen bir kurtarıcı şimdi geri tepmek için değildi.”

“Ancak Imbert’lerin serveti hakkında dolaşan kötü dedikodular var...”

“Bırak konuşsunlar. Altı aydır bu olayla ilgileniyorum, altı aydır bilgi topluyor, çalışıyor, ağlarımı geriyor, hizmetçileri, borç verdiklerini ve bostan korkuluklarını sorguluyorum; altı aydır bu adam ve eşinin gölgesinde yaşıyorum. Dolayısıyla neden bahsettiğimin farkındayım. İster kendilerinin de iddia ettiği gibi yaşlı Brawford’dan geliyor olsun ister başka bir yerden geliyor olsun, bu servetin varlığından eminim. Var olduğu için de benim olacak.”

“Vay canına, yüz milyon!”

“Onlu ya da beşli koyarız, fark etmez! Kasada paketler halinde senetler var. Bugün yarın ben kasaya el atmazsam, şeytan el atacak.”

Tramvay, Etoile Meydanı’nda durdu.

“Şimdi ne yapıyorum?” diye fısıldadı adam.

“Şu anda yapacak bir şey yok. Sana haber vereceğim. Zamanımız var.”

Beş dakika sonra Arsen Lüpen, Imbert Malikânesi’nin şaşaalı basamaklarını çıkıyordu. Ludovic, eşini tanıttı. Gervaise tombulca, epey konuşkan, ufak tefek bir kadındı. Lüpen’i iyi karşıladı.

“Kurtarıcımızı yalnız başımıza ağırlamamız gerektiğini düşündüm,” dedi kadın.

İlk andan itibaren “kurtarıcılarını” eski bir dost gibi karşıladılar. Tatlı servis edilirken artık samimiyet artmıştı ve güven doğru yolda ilerliyordu. Arsen kendisinin ve yargıç olan babasının hayatını anlattı; çocukluğundaki üzüntülerden, günümüzün zorluklarından bahsetti. Gervaise, sıra kendisine gelince gençliğinden, evliliğinden, Yaşlı Brawford’un yaptığı iyilikten, kendisine miras kalan yüz milyondan, hayatına mutluluğun girişini

geciktiren engellerden, fahiş faizlerle ödemek zorunda kaldığı borçlardan, Brawford'un yeğenleriyle yaşadığı sayısız sorundan, zıtlıklardan ve davalardan bahsetti! Her şeyi anlatmıştı!

“Düşünün, Mösyö Lüpen, senetler kocamın çalışma masasının yanında duruyor ve birini koparsak hepsini kaybediyoruz! Orada, kasamızda duruyorlar ancak onlara dokunamıyoruz.”

Bu kadar parayla yan yana olma fikri Mösyö Lüpen'i hafifçe titretti. Mösyö Lüpen'in, asla bu iyi kadının duyduğu endişeyi duyacak kadar iradeli olmayacağı epey açıktı.

“Ah! Demek oradalar,” diye fısıldadı, boğazı kurumuştü.

“Evet oradalar.”

Böyle bir yardım ile başlayan ilişkiler, ancak daha sıkı bağlar kurmaya yarardı. Çekine çekine sorgulanan Arsen Lüpen, yoksulluğunu ve sefaletini itiraf etmişti. Hemen çiftin özel sekreteri olmasına karar verilerek kendisine aylık yüz elli frank bağlandı. Kendi evinde oturmaya devam edecekti ama her gün gelip iş alacaktı ve kolaylık olması açısından ikinci kattaki odalardan biri kendisine çalışma odası olarak verilecekti.

Odayı kendi seçti. Bu odanın, tam da Ludovic'in çalışma odasının üzerinde bulunması ne kadar tesadüfi olabilirdi?

Arsen, çok geçmeden sekreter olarak görevinin yan gelip yatmak olduğunu fark etmişti. İki ayda sadece dört önemsiz mektubu temize çekmiş ve sadece bir kez patronunun çalışma odasına çağırılmıştı; bu ziyaret sayesinde sadece bir kez resmi olarak kasayı görebilmişti. Yine de bu boş işin mertebesine çok da önem verilmemesi gerektiğini gördü, çünkü Vekil Anquety ya da Başkan Grouvel gibi sosyetenin renkli simalarıyla yapılan meşhur görüşmelere çağırılmıyordu.

Bunların üzerinde durmuyor, kuytadaki küçük, mütevazı ve uzak, mutlu ve özgür yerini korumayı tercih ediyordu. Ayrıca zaman da kaybetmiyordu. Ludovic'in çalışma odasına gizlice pek çok ziyaret düzenlemişti ve sıkı sıkıya kapalı kasayı incelemişti. Kaba görüntüsüyle dökme demir ve çelikten yapılmış muazzam

bir kütleydi ve ne bir törpü, ne bir matkap ne de bir levye ile açılacak gibiydi.

Arsen Lüpen inat etmiyordu.

“Gücün başarısız olduğu yerde kurnazlık devreye girer,” diyordu kendi kendine. Önemli olan odadan gözünü kulağını ayırmamak.

Gerekli ölçümleri yaptı; yorucu ve dikkatli bir araştırmayla odasının zeminini yokladıktan sonra kurşun bir boruyu Mösyö Imbert’in çalışma odasının tavanına, kornişin iki kalıbı arasına yerleştirdi. Bu boru ile konuşulanları işitip, küçük dürbünü sayesinde olan biteni görebileceğini umuyordu.

O andan sonra yere yüzükoyun yatarak yaşamaya başladı. Böylece Imbert’leri sık sık, kasanın önünde toplantı yapar, kayıtları araştırır ve dosyaları açarken gördü. Kasayı kilitleyen mekanik şifreleri çevirmeye yeltendiklerini görür görmez rakamları öğrenmek ve döndürülen çentikleri saymak için çabalıyordu. Hareketlerini takip ediyor, söylediklerini gözlüyordu. Kasayı kilitleyen anahtarı ne yapıyorlardı? Saklıyorlar mıydı?

Bir gün, Imbert’leri kasayı kilitlemeden odadan çıkarken gördüğü için koşar adım aşağı inip korkusuzca odaya girdi. Ancak bu sırada geri döndüler.

“Ah! Bağışlayın,” dedi. “Kapıları karıştırdım.”

Ancak Gervaise onu içeri sokup kolundan çekti.

“İçeri girin, Mösyö Lüpen, içeri girin, burada evinizde sayılırsınız, değil mi? Bize bir tavsiyede bulunmanız gerek. Hangi hisse senetlerini satmamız en iyisi olur? Yabancı menkulleri mi, yoksa irat senetlerini mi satmalı?”

“Ya mahkeme emri ne olacak?” diye sordu Lüpen hayretle.

“Ah o mu? Tüm hisse senetlerini kapsamıyor.”

Kasanın kapağını açtı, içinde raflarında paketlenmiş dosyalar vardı. Aralarından birini aldı. Ancak kocası karşı çıktı.

“Hayır, Gervaise, hayır, yabancı menkulü satmak delilik olur.

Onun değeri artacak... Üstelik irat senedinin değeri yüksek. Siz ne düşünüyorsunuz, sevgili dostum?”

Sevgili dostunun konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, bununla birlikte irat senetlerini satmayı teklif etti. Böylece kadın bir başka tomar, bu tomarın içinden de rastgele bir başka kâğıt seçti. 1374 frankın % 3'ü değerinde bir hisse senedi idi. Ludovic bunu cebine koydu. Öğleden sonra, yanına sekreterini de alarak bu senedi bir borsa simsarına götürüp sattırdı ve 46 bin frank kazandı.

Her ne kadar Gervaise tersini söylemiş olsa da, Arsen Lüpen kendini evinde hissetmiyordu. Aksine Imbert Malikânesi'ndeki durumu onu epey şaşırtıyordu. Çeşitli vesilelerden sonra hizmetçilerin kendi adını bilmediğini fark etti. Kendisine sadece, “Mösyö,” diye sesleniyorlardı. Hatta, “Mösyöye haber veriniz... Mösyö gelmiş mi?” diye sorarak bu durumu oluşturan Ludovic'in kendisiydi. Bu gizemli hitap da neyin nesiydi?

Dahası, ilk ânın heyecanı geçtikten sonra Imbert'ler kendisiyle zoraki konuşur olmuştu; bir yardımsever gibi kendisine nezaketi bir sorumluluk saymalarına rağmen onunla ilgilenmez olmuşlardı! Kendisine, rahatsız edilmek istemeyen ve yalnızlığına saygı gösterilmesini bekleyen huysuzun tekiymiş gibi –sanki bu yalnızlığı kendi istemiş de kapris yapıyormuş gibi– bakılıyordu sanki. Bir defa, girişten geçerken, Gervaise'in yanındaki iki beyefendiye şöyle dediğini işitmişti:

“Tam bir görgüsüz!”

“Olabilir,” diye düşündü Lüpen, “görgüsüzün tekiyim.” Oturup da bu insanlara durumun tuhaflığını açıklamaktansa, planını uygulamaya koymaya karar verdi. İşi şansa ya da kasanın anahtarını taşıyan Gervaise'in ihmalkârlığına bırakamayacağını biliyordu. Ayrıca kadın kasanın harflerini farklı kâğıtlara dağıtmadan anahtarı asla yanına almıyordu. Sonuç olarak kendi başına hareket etmesi gerekiyordu.

Sonunda bazı gazetelerin Imbert'lere karşı yürüttüğü şiddetli seferberlik, bu durumu hızlandırdı. Dolandırıcılıkla suçlanıyor-

lardı. Arsen Lüpen bu dramatik düğümün çözülüşüne ve karı kocanın huzursuzluğuna tanık olduktan sonra, biraz daha gecikirse her şeyi kaybedeceğini fark etti.

Sonraki beş gün boyunca, alışkanlığı olduğu üzere saat altıda evden çıkıp gitmek yerine odasına kapanıp kaldı. Herkes çıkıp gittiğini sanıyordu. Oysa Lüpen odasında yere uzanıp Ludovic'in çalışma odasını gözetliyordu.

Beş gece, beklediği uygun şartlar gerçekleşmediğinden, gece yarısı avlunun küçük kapısını kullanarak evi terk etti. Kapının anahtarını çoğaltmıştı.

Ancak altıncı gün, düşmanlarının kötü niyetli imalarına yanıt vermek amacıyla Imbert'lerin kasayı açıp içindekilerin bir listesini yapmaya karar verdiklerini öğrendi.

"Listeyi bu akşam yapacaklar," diye düşündü Lüpen.

Gerçekten de akşam yemeğinden sonra Ludovic çalışma odasına geçti; Gervaise de ona katıldı ve kasadaki belgelere göz atmaya koyuldular.

Saatler saatleri kovaladı. Hizmetçilerin yatmaya gittiğini işitiyordu. Artık birinci katta kimse kalmamıştı. Saat gece yarısını vurdu. Imbert'ler işlerine devam ediyordu.

"Haydi bakalım," diye mırıldandı Lüpen.

Penceresini açtı. Pencere avluya bakıyordu; aysız ve yıldızsız bir gecede avlu kapkaranlıktı. Dolabından düğümlü bir halat çıkarıp halatı balkon korkuluklarına bağladı; korkuluklardan aşıp oluktan yardım alarak yavaşça bir alt pencereye kadar indi; ancak kalın kapitone perdeler yüzünden içerisi görülüyordu. Bir an için balkonda hareketsiz kaldı, kulak kabartıp dikkatle baktı.

Sessizlikten emin olduktan sonra hafifçe pencerenin iki kanadını itti. Biri pencereyle ilgilenmeseydi, böyle açılmazdı tabii; öğleden sonra gelip pencerenin mandalını yerine oturmayacak duruma getirmişti.

Kanatları kolayca ittirdi, ardından dikkatle araladı. Başını sokabilecek kadar açınca durdu. Birbirine bitişmeyen iki perde ara-

sından hafif bir ışık süzülüyordu; Gervaise ve Ludovic'in kasanın yanında oturmakta olduğunu gördü.

Nadiren alçak sesle konuşuyorlardı, kendilerini işlerine vermişlerdi. Arsen aralarındaki mesafeyi ve kaç harekette, onlar yardım çağırmadan ikisini de birbiri ardına etkisiz hale getirebileceğini hesapladı. Tam içeri gidiyordu ki Gervaise konuştu:

“Oda sanki bir anda soğuyuverdi! Ben yatmaya gidiyorum, ya sen?”

“Bu işi bitirmek istiyorum.”

“Bitir bakalım! Ama bütün geceni alacak.”

“Yok canım, en fazla bir saat daha.”

Kadın çıktı. Yirmi otuz dakika geçti. Arsen, pencereyi biraz daha ittirdi. Perdeler titredi. Biraz daha itti. Ludovic arkasını döndü ve perdelerin rüzgârdan şiştiğini görerek pencereyi kapatmak üzere yerinden kalktı...

Bağrış olmadı, hatta mücadele bile olmadı. Birkaç temel hareketle, pek de zarar vermeden Arsen, Ludovic'in kendisine saldırının kim olduğunu fark etmesine fırsat da vermeden perdeyi boğazına dolayıp adamı bayılttı.

Ardından hızlıca kasaya yöneldi, iki evrak çantasını alıp kolunun altına kısırdı; çalışma odasından çıktı, merdivenleri indi, avluyu geçti ve kapıyı açtı. Sokakta park etmiş bir araba bekliyordu.

“Önce şunları al,” dedi sürücüye. “Sonra da beni takip et.”

Çalışma odasına geri döndüler. İki turda kasayı boşaltmışlardı. Ardından Arsen kendi odasına çıktı, bağladığı halatı yerinden aldı ve tüm izleri sildi. Hallolmuştu.

Birkaç saat sonra Arsen Lüpen, ortağının da yardımıyla, evrak çantalarının sayımını yapıyordu. Tahmin ettiği üzere Imbert'lerin serveti, iddia edilen değere ulaşmamasına rağmen hayal kırıklığı yaşamamıştı. Yüz milyonlar, hatta on milyonlar bile etmiyordu ancak sonunda ortaya önemli bir toplam çıkıyordu ve çok iyi gelir getirecek demiryolu, Paris Şehir, Devlet fonu, Suez ve kuzey madenleri gibi tahviller vardı.

“Tabii iş pazarlık yapmaya gelince önemli bir kayıp olacaktır. Bu tahvillerden biraz zarar edeceğiz, nakde çevirirken ederinden aza gideceklerdir. Önemli değil, fonları ilk kez sürdükten sonra istediğim gibi yaşayabileceğim... Ve gönlümden geçen birkaç hayali de gerçekleştirebilirim,” dedi hoşnut bir şekilde.

“Kalanlar ne olacak?”

“Onları yakabilirsin; bir yığın kâğıt kasada hoş bir görüntü veriyordu ancak bizim için değersiz. Hisse senetlerine gelince, onları şimdilik dolaba kilitleyip doğru ânın gelmesini bekleyeceğiz.”

Ertesi gün Arsen’in, Imbert’lerin malikânesine gitmemek için bir sebebi yoktu ancak gazeteleri okurken ilginç bir haberle karşılaşmıştı: Ludovic ve Gervaise ortadan kaybolmuştu.

Büyük bir ciddiyetle kasa açıldığında, görevliler sadece Arsen Lüpen’in bıraktıklarını –pek bir şey bırakmamıştı– buldular.

Olayın gelişimi ve Arsen Lüpen’in müdahalelerine rağmen benim olaylardan çıkardığım sonuç buydu; ancak Lüpen’in kendini güvende hissettiği bir gün anlattığı şekliyle devam edeyim.

O gün, çalışma odamda bir ileri bir geri yürüyordu ve gözlerinde anlam veremediğim bir ateş vardı.

“Sonuç olarak bu yaptığınız en iyi işlerden biriydi, değil mi?” diye sordum.

Doğrudan bana yanıt vermeksizin konuşmaya başladı:

“Bu işte anlaşılması güç yanlar var. Hatta size bunların açıklamasını yaptıktan sonra bile hâlâ karanlıkta kalan noktalar var! Bu kaçış nereden çıktı? Neden kazara onlara getirdiğim yardımdan yararlanmadılar? ‘Kasada yüz milyon vardı ancak çalındığından artık yok,’ demek epey kolay olurdu.”

“Delirmiş olmalılar.”

“Evet, işte, delirmiş olmalılar... Ancak diğer taraftan işin doğrusu...”

“Doğru olan nedir?”

“Bir şey değil...”

Bu isteksizlik neye işaretledi? Her şeyi anlatmadığı açıktı ve söylemediği kısmı açıklamak onu iğrendiriyordu. Meraklanmışım. Böyle bir adamı endişelendirecek şey epey ciddi olmalıydı.

Rastgele sorular sormaya başladım.

“Bir daha onları görmediniz mi?”

“Hayır.”

“Peki ya bu iki bahtsız için, az da olsa, bir acıma hissetmediniz mi?”

“Ben mi!” diyerek karşı çıktı yerinden sıçrayarak.

Karşı çıkışı beni etkilemişti. Doğru noktaya mı dokunmuş-tum?

“Kesinlikle. Siz olmasaydınız belki tehlikeyle karşı koyabilirler... ya da cepleri boş gidebilirlerdi,” diye üsteledim.

“Pişmanlık duyduğumu mu ima ediyorsunuz?”

“Tabii!”

Öfkeyle masama vurdu.

“Sizce pişmanlık mı duymalıyım?”

“İster pişmanlık, ister üzüntü deyin, birtakım basit hisler...”

“Bu birtakım basit hislerin hissedileceği insanlar...”

“Servetlerini çaldığınız insanlar.”

“Ne serveti?”

“En azından iki ya da üç deste hisse senedi...”

“İki ya da üç deste hisse senedi mi? Paketler halinde hisse senetlerini çalmıştım, değil mi? Miraslarının bir kısmını? İşte yaptığım hata, suçum bu, değil mi? Ama, vay canına, sevgili dostum, yoksa bu hisse senetlerinin düzmece olduğunu anlamadınız mı?.. Duyuyor musunuz? SAHTEYDİLER!”

Lüpen'e bakıyordum, afallamışım.

“Dört ya da beş milyon sahte miydi?”

“Sahteydi!” diye bağırды öfkeyle. “Tamamen sahteydi! Tahviller, Paris, Devlet fonları, hepsi ama hepsi basit kâğıt parçalarıydı! Bir kuruş, koca yığından tek bir kuruş bile alamadım! Ve bana

pişmanlık duyup duymadığımı mı soruyorsunuz? Pişmanlık duyması gereken biri varsa o da Imbert'lerdir! Benimle bir enayiyle oynar gibi oynadılar! Elleriindeki en aptal, en saf son kişiymişim gibi beni yoldular!”

Gururu yarananmıştı; gazez içerisinde, gerçek bir öfkeyle sarılıyordu.

“Başından sonuna dek, ilk dakikadan itibaren onların altındaydım! Bu olay için oynadığım ya da daha çok onların bana biçtiği rolü biliyor musunuz? André Brawford’dum! Evet, dostum, son âna kadar hiçbir şeyin farkına varamadım!

“Gazeteleri okuyup, bazı ayrıntılara dikkat ettikten sonra anladım. Ben kendimi, hayatını tehlikeye atarak, adamı bir sokak serserisinin pençelerinden kurtaran iyi kalpli biri gibi görürken, onlar beni Brawford’lardan biri yapmışlardı bile!

“Ne kadar da şahane, değil mi? Bu ilginç adamın ikinci katına kendine ait bir odası vardı, bu görgüsüz adam uzaktan gösteriliyordu, bu adam Brawford’du ve Brawford bendim! Benim, Brawford adının sayesinde bankerler hazırda duruyor, noterler müşterilerini hazır ediyorlardı! Tam da bir acemiye göre bir okul, değil mi? Ah! Dersimi aldığuma emin olabilirsiniz!”

Aniden durup beni kolumdan yakaladı. Sesindeki ironi ve hayranlığı sezmenin kolay olduğu öfkeli bir ses tonuyla bana şu tarifi, şu imkânsız cümleyi sarf etti:

“Sevgili dostum, şu an itibariyle Gervaise Imbert bana on beş bin frank borçlu!”

Bu darbe karşısında kendimi gülmekten alamadım. Gerçekten de üst düzey bir soyтарыdı; kendisi de içten bir neşeye büründü.

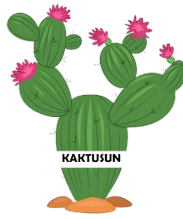
“Maaşımın bir kuruşu elime geçmediği gibi bir de benden on beş bin frank borç almıştı! Genç bir adam olarak biriktirdiğim her şeydi! Neden aldığını biliyor musunuz peki? Hayır işleri için! Size söylediğim gibi! Güya Ludovic’in haberi olmadan yardım ediyordu!

“Ben de buna kandım! Komik, değil mi? Arsen Lüpen on beş bin frank borç veriyor ve bu borcu dört milyonluk sahte senet hazırlayan iyi kalpli bir kadına veriyor! Üstelik beni bu şahane sonuca, yaptığım onca hesap, çaba ve müthiş kurnazlıklar ulaştırmıştı!

“Hayatımda alaya alındığım ilk ve son durum oldu. Ama ne alay! Ava giderken avlandım!”

SİYAH İNCİ

Şiddetle çalınan kapı zili, Hoche Caddesi, Numara 9'daki evin kapıcısını uyandırdı. Söylenerek kapının ipini çekti:

“Herkesin eve döndüğünü sanıyordum. Saat sabahın üçü olmalı!”

“Belki de biri doktora gelmiştir,” diye homurdandı kocası.

“Doktor Harel... Kaç numaradaydı?” diye sordu gerçekten de içeri giren kişi.

“Üçüncü katta solda, ancak Doktor Bey geceleri rahatını bozmaz.”

“Bu gece bozacak.”

Adam içeri girdi, birinci katı, ikinci katı çıktı; Doktor Harel'in katında durmadan beşinci kata kadar çıkmaya devam etti. Bir kapının önünde durup iki anahtar denedi. Biri kapının kilidini, diğeri de güvenlik sürgüsünü açtı.

“Harika,” diye mırıldandı. “Böylece iş epey kolaylaştı ama içeri girmeden önceden saklanacağımız yeri ayarlamalı. Bakalım... Doktorun kapısını çalıp dışarı atılacak kadar vakit harcadım mı?”

“Henüz değil... Biraz daha sabır.”

On dakika sonra doktordan yakınlara aşağı indi. Kapıcı kapıyı açtı ve arkasından kapadı. Ya da kapadığını sandı çünkü adam hızlı bir hareketle sürgünün yerine oturmasını engelleyecek şekilde, mandala bir parça demir koyuvermişti.

Bir süre sonra gürültü yapmadan ve kapıcının haberi olmaksızın yeniden içeri girdi. Tehlike ânında kaçacağı yer kesinleşmişti.

Beş katı sessizce çıktı. Holde, elektrikli fenerin ışığında pardösüsünü ve şapkasını sandalyelerden birine koyup bir diğerine oturdu. Botlarını kalın keçeyle kapladı.

“Of! Sonunda oldu... Ne kadar da basitti! Bazen neden herkesin hırsızlık gibi rahat bir mesleği seçmediğini soruyorum kendi kendime. Biraz beceriniz varsa, dikkatli de olursanız, en hoş mesleklerden biri. Tamamen dinlenmek için... Bir aile babası işi... Öylesine rahat ki... Neredeyse sıkıcı.”

Dairenin ayrıntılı planını açtı.

“Bakalım neredeyiz; işte burada, holün bulunduğu kare de bu. Sokak tarafında salon, yatak odası ve yemek salonu var. Bu kısımda vakit kaybetmeye gerek yok. Kontes pek de ağzının tadını bilmiyor... Değerli tek bir biblo bile yok!.. O halde işe geri dönelim... Ah! İşte koridor, odalara açılan koridor. Üç metre sonra karşıma, Kontes’in odasına bağlanan bir giysi dolabının kapısı çıkmalı.”

Planı katladı, fenerini söndürdü ve saymaya başlayarak koridora girdi:

“Bir metre... İki metre... Üç metre... İşte kapı... Tanrım, her şey nasıl da düzenli! Oda ile aramda sadece küçük, basit bir kilid var ve dahası bu kilidin yerden bir metre kırk üç santimetre yukarıda bulunduğunu biliyorum... Demek ki küçük bir kesikle sürgüyü açabilirim...”

Cebinden gerekli aletleri çıkardı ancak aklına gelen bir fikir onu durdurdu:

“Ya tesadüfen bu sürgü itilmediyse... Her zaman için denemekte fayda var... Buna değer!”

Kulpu çevirdi ve kapı açıldı.

“Cesur Lüpen’im benim, şans kesinlikle senin yanında. Şimdi ne yapacaksın? Çalışacağın yerlerin düzenini bilirsin; Kontes’in de siyah inciyi nereye sakladığını biliyorsun... Bu durumda siyah inciyi elde etmek için sessizlikten daha sessiz, geceden daha görünmez olmalısın.”

Arsen Lüpen, odaya açılan ikinci kapıyı –camlı bir kapıydı bu– açmak için yarım saat uğraştı. Ancak öylesine dikkatli davranmıştı ki Kontes uyumasaydı bile belli belirsiz yaptığı törpülemeleri fark edemezdi.

Planda belirtilene göre artık tek yapması gerek josefin koltuğun kenarını takip etmektir. Böylece bir başka koltuğa, oradan da yatağın yakınındaki küçük bir masaya ulaşacaktı. Masanın üzerinde bir mektup kutusu ve bu kutunun içinde de siyah inci olmalıydı.

Halının üzerine uzandı ve koltuğun kenarını takip etmeye başladı ancak ucuna gelince kalp çarpıntısını dindirmek üzere durdu. Herhangi bir korku hissetmemesine rağmen, derin sessizliklerde yaşanan bu sinirlilik halini yenmesi imkânsız gibiydi. Afallamıştı, sonuçta bundan çok daha zor dakikalar geçirmişti. Tehlike yoktu. O halde kalbi neden delirmiş bir çan gibi çarpıyordu? Uyumakta olan kadından, kendisinininkine bu kadar yakın olan bir başka hayattan mı etkilenmişti?

Durup dinledi ve uyuyan birinin ritmik solunumunu işittiğini hissetti. Bu durum, sanki bir dostunun yanındaymış gibi hissetmesine neden oldu.

İkinci koltuğu arayıp buldu; ardından da sezilemez küçük hareketlerle, uzanmış kolunun kararsız gölgesi altında, masaya doğru ilerledi. Sağ eli masanın ayaklarından birine dokundu.

Sonunda! Artık sadece ayağa kalkması, inciyi alıp gitmesi kalmıştı. Ne mutlu! Derken, kalbi tekrar, korkmuş bir hayvan gibi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. Öyle güçlü atıyordu ki yaptığı gürültü Kontes'i uyandıracakmış gibi geliyordu.

Müthiş bir istekle çarpıntıyı durdurdu ancak tam ayağa kalkacağı sırada, sol eli halının üzerindeki bir nesneye çarptı; ânında bunun bir şamdan, devrilmiş bir şamdan olduğunu anladı. Hemen ardından bir başka nesne, bir saat gözüne ilişti; deri kılıfta saklanan küçük, sarkaçlı yolculuk saatlerinden biriydi.

Bu da neydi? Neler oluyordu? Anlam veremiyordu. Şamdan... Saat... Neden olması gereken yerde değillerdi? Ah! Korkutucu karanlıkta neler olmuştu?

Aniden, bağırırverdi. Dokunmuştu... Ah! Ne kadar da garip, anlatılamaz bir şeydi! Ama hayır, hayır, korku zihnini ele geçiriyordu. Yirmi saniye, otuz saniye, şakaklarından terler boşanarak hareketsiz, dehşet içerisinde kalıverdi. Parmaklarında hâlâ bu teması hissediyordu.

Büyük bir çabayla tekrar kolunu uzattı. Eli yeniden, o şeye, o garip, adlandırılmaz şeye süründü. Yokladı. Eliyle yoklayıp ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Saçlar vardı, bir de surat... Surat soğuktu, neredeyse buz kesmişti.

Gerçek ne kadar korkunç olursa olsun, Arsen Lüpen gibi bir adam, durumu öğrendikten sonra kendisine hâkim olurdu. Hızlıca fenerini yaktı. Önünde kanlar içinde bir kadın yatmaktaydı. Boynunda ve omuzlarında korkunç yaralar vardı. Kadının üzerine eğilip dinledi, ölmüştü.

“Ölmüş, ölmüş,” diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Kadının sabit bakışlarına, dudaklarındaki sırtışa, teninin solukluğuna, haliya akıp gitmiş ve artık kalın, siyah bir hal almış kana baktı.

Ayağa kalkıp ışığı yaktı; oda aydınlanınca mücadelenin bütün izlerini görüverdi. Yatak tamamen dağılmıştı, çarşaf ve nevresimler yırtılmıştı. Yerde şamdan ve saat –durmuş saat on biri yirmi geçeyi gösteriyordu–, biraz uzakta devrilmiş bir sandalye vardı; her yer kan gölüne dönmüştü.

“Ya siyah inciye ne oldu?” diye mırıldandı.

Mektup kutusu yerinde duruyordu. Heyecanla kutuyu açtı. Mücevher kutusu içindeydi ancak boştu.

“Kahretsin!” dedi. “Şanslı olduğunu söylemekte biraz acele ettin, dostum Arsen Lüpen... Kontes öldürülmüş, siyah inci gitmiş... Durum hiç de parlak değil! Kalkıştığından daha büyük sorumluluklar almak zorunda kalmadan önce gidelim buradan.”

Yine de kıpırdamadı.

“Gitmek mi? Evet, başka biri giderdi; peki ya Arsen Lüpen? Yapılabilecek daha iyi bir şey yok mu? Sırayla yeniden bakalım. Artık sakinleştin... Farz et ki komisersin ve bir soruşturma yürütüyorsun... Evet; ancak bunun için daha berrak bir zihin gerek. Benimkisi karmakarışık!”

Bir koltuğa çöküp sıkıdığı yumruklarını yanan alnına dayadı.

Hoche Caddesi olayı, son zamanlarda karşılaştığımız en hareketli olaylardan biriydi ve Arsen Lüpen’in katılımı olayı aydınlatmasaydı kesinlikle anlatmazdım. Bu katılım ondan pek az kişinin şüphe etmesini sağladıysa da kimse tam ve gerçek durumu bilmiyor.

Eski şarkıcı, eş ve Kont Andillot’un dul karısı Léontine Zalti’yi yirmi yıl kadar önce, zenginliği Paris’in gözlerini kamaştıran, elmaslarının ve incilerinin şıklığı Avrupada nam salmış Andillot Kontesi Zalti’yi, Bois’da onunla karşılaşmak isteyenleri, kim bilmezdi? Göğsünde pek çok bankanın kasasına ve Avustralyalı pek çok altın madeni şirketine eşdeğer takılar taşıdığı söylenirdi. Zalti’nin kuyumcuları, bir zamanların kralları ve kraliçelerine hizmet eden kuyumcular gibi çalışıyorlardı.

Peki, tüm bu zenginliğin elden gidiverdiği talihsizliği hatırlamayanınız var mı? Bankalar ve altın madenleri, çok masraf gerektiren şeyler elindekileri çabucak yutuvermişti. Mezattan sonra bu şahane koleksiyondan geriye sadece meşhur siyah inci kalmıştı. Siyah inci! Gözden çıkarmak istese bir servet edecek siyah inci.

Ancak satmak istemedi. Bu paha biçilemez mücevheri satmaktansa kısıtlı olanaklarla, basit bir dairede nedimesi*, aşçısı

* Nedime kavramı kültürden kültüre göre değişmekle birlikte, soylu bir kadına eşlik eden, yine onun gibi soylu ancak daha alt kademeden kadınlara verilen bir unvandır; hizmetçilik değildir. Nedime, gün içerisinde birlikte bulunduğu kişiye dostluk etmekte, gerektiğinde dans, yabancı dil gibi eğitimler de vermektedir. -çn

ve hizmetçisiyle birlikte yaşamayı tercih etti. Aslında bu durumun altında söylemeye cesaret edemediği bir sebep yatıyordu; siyah inci bir imparatorndan hediye gelmişti! Ve neredeyse harap olduğu, sınıf düştüğu zaman bile güzel günlerinde kendisine eşlik eden bu dostu sadık kaldı.

“Hayatta olduğum sürece onu terk etmeyeceğim,” diyordu.

Sabahtan akşama kadar boynunda taşıyor, geceleyinse sadece kendisinin bildiği bir yere koyuyordu.

Gazetelerin hatırlattığı bütün bu ayrıntılar merak uyandırmıştı ve sorunun yanıtını bilenler için anlaması kolaysa da, işin tuhaf yanı, tahmin edilen suçlunun yakalanması sırrı daha da karmaşıklaştırmak ve heyecanı uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Sonuç olarak iki gün sonra gazeteler şu haberi yayımladılar:

“Kontes Andillot’un hizmetçisi Victor Danègre tutuklandı. Kanıtlar kuvvetli. Emniyet Müdürü Mösyö Dudouis çatı katında, somya ve yatak arasında bulduğu iş yeleğinin parlak ipekli kollarında kan izleri olduğunu fark etti. Ayrıca bu yeleğin eksik, kumaş kaplı düğmelerinden biri aramaların başında kurbanın yatağında bulunmuştu.

“Akşam yemeğinden sonra, Danègre’in çatı katındaki odasına gitmek yerine giysi dolabına girmiş ve camlı kapıdan Kontes’in siyah inciye nereye sakladığını görmüş olması mümkün.

“şimdiye kadar hiçbir kanıtın bu şüpheyi haklı çıkardığını söyleyemeyiz. Her halükârda aydınlatılması gereken bir başka nokta bulunmakta. Kapıcı ve satıcı, Danègre’in sabah saat yedide Courcelles Bulvarı’ndaki tütün bayiine gittiğini belirtmekteler. Öte yandan Kontes’in, ikisi de koridorun sonunda yatan aşçısı ve nedimesi de saat sekizde uyandıklarında hol ve mutfak kapılarının kapalı olduğunu söylemekteler. Yirmi yıldır Kontes’in hizmetinde bulunan bu iki şahıs suçlamaların dışında tutulmakta. O halde soruyoruz, nasıl oldu da Danègre daireden çıktı? Kendi-

sine yedek bir anahtar mı yaptırmıştı? Soruşturmanın bu farklı noktaları aydınlatmasını bekliyoruz.”

Soruşturma hiçbir şeyi aydınlatmadığı gibi aksine Victor Danègre’in tehlikeli bir hapishane gediklisi, alkolik ve zampara olduğu öğrenildi; bir bıçak darbesi daha atmak onu korkutamazdı. Ancak araştırıldığı zaman olayın kendisi en derin karanlıklara bürünüp açıklanamaz çelişkilere sebebiyet veriyordu.

Mağdurun tek vârisi ve aşçısı olan genç kadın, De Sinclèves, Kontes’in, ölümünden bir ay önce kendisine verdiği bir mektupta siyah incinin yerini söylediğini belirtiyordu. Mektubu aldığıın ertesi günü kâğıdın kaybolduğunu fark etmişti. Mektubu kim çalmıştı?

Diğer yandan kapıcı ve eşi geceleyin kapıyı, Doktor Harel’e geldiğini söyleyen tanımadıkları birine açtıklarını söylüyorlardı. Durum doktora sorulduğunda, kapısını kimsenin çalmadığını söylüyordu. Peki bu adam kimdi? Suç ortağı mıydı?

Bir suç ortağı fikri basın ve halkça benimsenmişti. Yaşlı Müfettiş Ganimard da herhangi bir neden olmaksızın bu fikri destekliyordu.

“Bu işin altında Lüpen var,” diyordu yargıca.

“Peh!” diyordu yargıç. “Her taşın altında Lüpen’inizi görüyorsunuz.”

“Her taşın altında Lüpen’i görüyorum çünkü her yerde.”

“Daha çok sizin için açıklanması güç olan yerde onu görüyorsunuz diyelim. Ayrıca ayrıntılara dikkat edin; duran saatin de gösterdiği üzere cinayet on biri yirmi gece işlenmiş; oysa kapıcıların tanık olduğu gece ziyareti sabahın üçünde.”

Mahkeme genellikle kendilerine verilen ilk açıklamaya bakarak oluşturulan bu inanışlara itaat ediyordu. Hapishane gediklisi, sarhoş ve ahlaksız Victor Danègre’in önceden yaptığı işler acısı şeyler mahkemeyi etkiliyor ve en başta keşfedilen bir iki ipucunu desteklemeyen yeni ipuçları bulunmuş olsa da, hiçbiri kararı

değiştiremiyordu. Soruşturma kapandı ve birkaç hafta sonra duruşma başladı.

Anlaşılmaz ve durgun geçiyordu. Yargıç herhangi bir heyecan hissetmeden duruşmaları yönetiyor, savcı tembelce karşılık veriyordu. Bu şartlar altında Danègre'nin avukatının işi kolaydı. Davadaki eksiklikleri gösterip suçlamaların yersiz olduğunu belirtti. Fiziksel kanıt yoktu. Danègre evden çıktıktan sonra dairenin kapısını iki kere kilitleyebilmesi için kullanılan anahtarı kim yapmıştı? Bu anahtarı gören var mıydı? Ne olmuştu şimdi anahtara? Peki ya cinayetin işlendiği bıçağı gören var mıydı ve neredeydi?

“Durum ne olursa olsun, müvekkilimin cinayeti işlediğini kanıtlamalısınız,” diye belirtti avukat. “Hırsızlık yapanın ve cinayeti işleyenin sabahın üçünde eve giren gizemli şahıs olmadığını kanıtlamanız gerek. Bana saatin on biri yirmi geçe durduğunu mu söyleyeceksiniz? Ya sonra? Saati istediğimiz gibi değiştirmek mümkün değil midir?”

Böylece Victor Danègre beraat etti.

Altı ay hapisnede kalmanın getirdiği bunalım ve zayıflıkla bir cuma akşamı, alacakaranlıkta dışarı çıktı. Soruşturma, yalnızlık, müzakereler, jürinin tartışmaları bunların hepsi içini hastalıklı bir kaygıyla doldurmuştu. Geceleyin korkunç kâbuslar ve darağacına dair düşler zihnine dadanıyordu. Ateşler içinde, korkuyla titriyordu.

Anatole Dufour takma adıyla, Montmartre'ın tepesine doğru küçük bir oda kiraladı. Sağda solda çalışıp rasgele işler alıyordu.

Hayatı acınacak haldeydi! Üç kez, üç farklı yerde işe kabul edildi ancak her seferinde, tanındığında anda işten kovuldu.

Çoğu zaman kendisini takip eden ya da takip ettiğini sandığı adamlar, polis memurları görüyordu; hiç şüphesiz kendisini bir takım tuzaklara çekmeye çalışıyorlardı. Ayrıca adaletin de kaba elleriyle yakasından tuttuğunu hissediyordu.

Bir akşam mahallenin lokantasında yemek yerken biri gelip

karşısına oturdu. Kırklarında gösteren ve temizliği şüpheli, siyah redingot giyen biriydi. Çorba, sebze ve bir litrelik şarap sipariş etti.

Çorbasını bitirince gözlerini Danègre'e çevirip ona uzun uzun baktı.

Danègre'in beti benzi attı. Kendisini haftalardır izleyen adam bu olmalıydı. Ne istiyordu? Danègre ayağa kalkmaya çalıştı ancak başaramadı. Bacakları öylesine titriyordu ki ayakta duramıyordu.

Adam, kendine bir kadeh şarap koyduktan sonra Danègre'in kadehini de doldurdu.

"Sakinleştin mi, dostum?"

Victor kekeledi:

"Evet... Evet... Sağlığınıza, dostum."

"Sizin sağlığınıza, Victor Danègre."

Diğeri yerinden sıçrayıverdi:

"Ben mi?.. Ben mi?.. Hayır hayır... Sizi temin ederim..."

"Beni neyle temin ediyorsunuz? Kendiniz olmadığınızla mı? Kontes'in hizmetçiliğini yapmadığınızla mı?"

"Ne hizmetçiliği? Benim adım Dufour. Lokantanın sahibine sorabilirsiniz."

"Evet, lokantanın sahibi için Anatole Dufour, ancak mahkeme önünde Victor Danègre'siniz."

"Doğru değil! Yalan! Yalan söylemişler size."

Adam cebinden bir kart çıkarıp uzattı. Victor kartı okudu:

"Grimaudan, eski müfettiş. Özel dedektif." İçi ürperdi.

"Polis misiniz?"

"Artık değilim ancak iş hoşuma gidiyor ve daha... kârlı bir yolda yapmaya devam ediyorum. Arada sırada altın değerinde işlerle karşılaşıyorum. Sizinki gibi."

"Benimki mi?"

"Evet sizinki; epey sıradışı bir olay, özellikle de biraz nezaket gösterirsiniz."

“Peki ya göstermezsem?”

“Göstermek gerek. Teklifimi kabul etmeme gibi bir lüksünüz yok.”

Victor Danègre’in içini soğuk bir kaygı kapladı.

“Konu nedir?” diye sordu. “Anlatınız.”

“Tabii,” dedi diğeri. “Kısaca söylemek gerekirse, beni Matmazel de Sinclèves yolladı.”

“Matmazel de Sinclèves mı?”

“Kontes Andillot’nun mirasçısı.”

“Ne istiyor?”

“Matmazel de Sinclèves, sizden siyah inciyi geri almamı istedi.”

“Siyah inci mi?”

“Evet, şu çaldığınız inci.”

“Ama inciyi ben çalmadım ki!”

“İnci sizde.”

“İnci bendeyse cinayeti de ben işledim demektir.”

“Cinayeti de siz işlediniz.”

Danègre gülmeye çalıştı.

“Neyse ki, sevgili mösyö, ağır ceza mahkemesi sizinle hemfikir değil. Bütün jüri, beni işitiyorsunuz ya, herkes suçsuz olduğuma karar verdi. Bir kişi kendini biliyor ve on iki cesur kişinin saygısını kazanıyorsa...”

Eski Müfettiş, Victor’u kolundan yakaladı:

“Boşuna ağzınızı yormayın. Beni dikkatlice dinleyip, söyleyeceklerimi iyice tartın; dinlemeye değer olduklarını göreceksiniz. Cinayetten üç hafta önce aşçının, servis kapısını açan anahtarını çaldınız ve Oberkamp 244 numaradaki çilingir Outard’a bir benzerini yaptırdınız.”

“Doğru değil,” diye homurdandı Victor. “Anahtarı gören yok... Böyle bir anahtar yok.”

“İşte burada.”

Bir anlık sessizlikten sonra Grimaudan devam etti:

“Kontes’i, anahtarı yaptırdığınız gün République Pazarı’ndan aldığınız bir bıçakla öldürdünüz. Ucu üçgenimsi, sapı çentikli bir bıçaktı.”

“Saçmalık, rasgele konuşuyorsunuz. Bıçağı gören yok.”

“İşte, o da burada.”

Victor Danègre geri çekilir gibi bir hareket yaptı. Eski Müfettiş konuşmasına devam etti:

“Üzerinde pas izleri var. Bu izlerin nereden geldiğini açıklama gerek var mı?”

“Başka?... Elinizde bir anahtar ve bir bıçak var. Kim bunların bana ait olduğunu iddia edebilir?”

“Önce çilingir, ardından da bıçağı satın aldığınız adam tanıklık edebilir. Hafızalarını tazeledim bile. Sizinle karşılaşınca tanımakta güçlük çekmeyeceklerdir.”

Korkunç bir doğrulukla yalın ve sertçe anlatıyordu. Danègre korkuyla sarsılmıştı. Ne mahkeme, ne yargıç ne avukatlar, hiçbiri bu kadar yaklaşılamamış, kendisinin bile fark etmediği şeyleri böylesine açıkça görememişlerdi.

Yine de kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştı.

“Elinizdeki bütün kanıt bu mu?”

“Dahası var. Cinayeti işledikten sonra geldiğiniz yoldan geri döndünüz fakat elbise dolabının ortasına gelince içinizi bir korku kapladı ve dengenizi sağlayabilmek amacıyla duvara yaslanmanız gerekti.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye kekeleydi Victor... “Bunu kim-
senin bilmesine imkân yok.”

“Elbette polis memurlarından hiçbirinin aklına bir mum yakıp duvarları incelemek gelmediğinden, bu ayrıntıdan haberleri yok. Ancak inceleselerdi, beyaz alçının üzerinde hafif bir kırmızılık fark edecekler; bu izin, kanla ıslanmış, duvara dayadığınız başparmağınıza ait olduğu açıkça görecektlerdi. Kişileri tespit etmekte kullanılan en önemli yöntemlerden biri olan antropometriyi yok saymıyorsunuz ya.”

Victor Danègre'in beti benzi atmıştı. Şakaklarından ter damlacıkları süzülüyordu. Olayın görünmez bir tanığıymış gibi, işlediği cinayeti canlandıran bu adama deli gözlerle bakıyordu.

Başını eğdi; yenilmişti, güçsüzdü. Aylardır herkese karşı çıkıyordu. Bu adama karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığını sezdi.

“Size inciyi verirsem, bana ne kadar vereceksiniz?”

“Hiçbir şey vermeyeceğim.”

“Nasıl olur?! Benimle alay mı ediyorsunuz?! Size binler, yüzbinler eden bir şey vereceğim ve karşılığında hiçbir şey almayacak mıyım?”

“Alacaksınız: Hayatınızı.”

Zavallı adam ürperdi. Grimaudan, neredeyse nazik bir sesle ekledi:

“Bakınız Danègre, bu incinin size hiçbir getirisi yok. Satmanız imkânsız. O halde elinizde tutmak niye?”

“Alıcılar var... Bugün yarın, artık ne kadar olursa...”

“Yarın geç olacak.”

“Neden?”

“Neden mi? Çünkü polis yakanıza yapışmış olacak ve bu kez, onlara sağlayacağım delillerle, bıçakla, anahtarla, parmak izinizle, sizi mahvedecekler, sevgili dostum.”

Victor, başını elleri arasına alıp düşündü. Kendini kaybetmiş hissediyordu, gerçekten de geri dönüşü olmayacak şekilde kaybetmişti. Aynı anda içinde büyük bir yorgunluk hissi, bir dinlenme ve yalnız kalma isteği oluştu.

“Ne kadar zamanım var?” diye mırıldandı.

“Bu akşama kadar, bir saatiniz var.”

“Yoksa?”

“Yoksa Matmazel de Sinclèves'in sizi savcıya şikâyet ettiği dilekçeyi postaya veririm.”

“Hesabı ödeyin, gidiyoruz,” dedi Danègre arka arkaya iki kadeh şarap devirdikten sonra ayağa kalkarak. “Bu lanet olası işten sıkıldım.”

Gece çökmüştü. İki adam Lepic Sokağı'nı indiler ve arka yolları takip ederek Etoile Meydanı'na yöneldiler. Sessizce yürüyorlardı; Victor epey bitkindi, kamburlaşmıştı.

"Evin bu tarafı," dedi Monceau Parkı'na gelince.

"Doğru ya! Yakalanmadan önce evden sadece bir kez, tütün bayiiine gitmek üzere çıkmıştınız."

"Geldik," dedi Danègre boğuk bir sesle.

Bahçe parmaklıklarının yakınından, köşesinde tütün bayiiinin bulunduğu bir sokağı geçtiler. Birkaç adım sonra Danègre durdu. Bacakları titriyordu. Bir banka çöktü.

"Ya şimdi?" diye sordu yanındaki.

"Burada."

"Burada mı? Ne diyorsunuz, anlamıyorum?"

"Burada, önümüzde."

"Önümüzde mi? Söyleyiver, Danègre, gereksiz yere..."

"Size burada diyorum..."

"Tam nerede peki?"

"İki kaldırım taşının arasında."

"Hangi ikisinin?"

"Arayınız."

"Hangileri?" diye tekrarladı Grimaudan.

Victor karşılık vermedi.

"Ah! Harika, ödeme yapmamı istiyorsun."

"Hayır... Ama... Sefaletten öleceğim."

"Bu yüzden mi tereddüt ediyorsun? Hadi bakalım, sana iyilik edeceğim. Ne kadar istiyorsun?"

"Amerika'ya giden bir gemiye bilet almaya yetecek kadar."

"Pekâlâ."

"Ve oraya varıncaya kadar kullanmak üzere bir yüzlük."

"Sana bir değil iki yüzlük vereceğim. Şimdi konuş."

"Rögara doğru taşları sayınız. On ikinci ve on üçüncü taşlar arasında."

"Oluğun içinde mi?"

“Evet, kaldırımın altında.”

Grimaudan çevresine bakındı. Tramvaylar, insanlar geçip gidiyordu. Peh! Kim neden şüphe edecekti ki?..

Çakısını açıp on ikinci ve on üçüncü taşlar arasına sapladı.

“Ya yerinde değilse?”

“Eğilip sakladığımı gören biri olmadıysa hâlâ oradadır.”

Gitmiş olabilir miydi? Ya siyah inci oluğun çamurlu sularına düşüyse ve ilk gören aldıysa! Bir servet değerindeki siyah inci!

“Ne kadar derinde?”

“Yaklaşık on santimetre.”

Islak kumu eşeledi. Çakısının ucu bir şeye çarptı. Parmaklarıyla çukuru genişletti.

Siyah inciye gördü.

“Al bakalım, işte iki yüz frankın. Amerika biletini de yollayacağım.”

Ertesi gün *Écho de France*, dünyanın her yerinden gazetelerin de yayımladığı şu ilana yer verdi:

“Meşhur siyah inci dün itibariyle Arsen Lüpen’in eline geçti. Lüpen inciye, Kontes Andillot’nun katilinden aldı. Yakında bu değerli mücevherin tıpkıbasımları Londra, St. Petersburg, Kal-küta, Buenos Aires ve New York’ta sergilenecek.

“Arsen Lüpen, aracıları üzerinden kendisine yapılacak teklif-leri beklemektedir.”

“İşte, suçun nasıl daima cezasını bulduğu ve erdemin ödül-lendirildiği,” diyerek sözlerini tamamladı bahsi geçen olayı bana anlatmakta olan Arsen Lüpen.

“Ve işte, Grimaudan adı altında, eski bir müfettiş olarak nasıl da kaderin sizi seçtiği ve suçluyu paketlediğiniz.”

“Kesinlikle. İtiraf etmeliyim ki bu çok gurur duyduğum maceralardan biridir. Kontes’in öldüğünü anladıktan sonra daire-

sinde geçirdiğim kırk dakika ise hayatımın en şaşırtıcı ve derin anlarındandı. İçinden çıkılması en güç durumda kalarak kırk dakika boyunca cinayeti yeniden tasarladım, birtakım ipuçlarıyla suçlunun ancak Kontes'in hizmetindekilerden biri olabileceğinden kesinlikle emin oldum. Sonunda, inciye sahip olabilmek için bu hizmetçinin yakalanması gerektiğini anladım –yeleğin düşmesini yatağa ben bıraktım– ancak suçluluğunu tamamıyla gösterecek kanıtlar bırakmamak gerekirdi – o yüzden halının üzerinde unutulmuş bıçağı ve kilidin üzerinde bırakılmış anahtarı aldım; kapıyı kilitledim ve giysi dolabındaki parmak izlerini sildim. Bence, bu fikir...”

“En dâhiyane fikirlerden biriydi,” diye sözünü tamamladım.

“İsterseniz en dâhiyane olsun ama odaya ilk adım atanın aklına gelmemiştir. Olayı yeniden kurmak için iki öge gerekliydi, tutuklama ve beraat; adalet makamı, adamımı saptamam, onun kafasını karıştırmam, kısacası özgür kaldıktan sonra içinde bulunacağı ruh haliyle kaçınılmaz olarak, ölümcül bir şekilde ona hazırladığım kısmen bariz tuzağıma düşmesi için bana çalışmıştı!”

“Kısmen mi? Hiçbir tehlikede olmadığı düşünülürse epey apaçık düşmüş.”

“Ah! Hiçbir tehlike yoktu, beraat edeceği kesindi.”

“Zavallı iblis...”

“Zavallı iblis mi?.. Victor Danègre mi?! Bir katil olduğunu unuttunuz sanıyorum? Siyah incinin kendisine kalacağı son ölümlü olacaktı. Yaşıyor; düşünün Danègre hâlâ yaşıyor!”

“Ve siyah inci de size kaldı.”

Çantasının gizli gözlerinden birinden inciye çıkardı; inceledi, parmakları ve bakışlarıyla okşadı.

“Hangi Boyar, hangi aptal ve kibirli Raca* bu hazineye sahip olabilir?” dedi iç çekerek. “Andillot Kontesi, Léontine Zaltı'nın beyaz göğsünü süsleyen bu küçük, zarif ve değerli mücevher hangi Amerikalı milyardere vadedilmiştir?..”

* Boyar: Eski Rus soylusu; Raca: Hint soylusu. –çn

HERLOCK SHOLMÈS GEÇ KALIR

“Arsen Lüpen’e bu kadar benziyor olmanız epey şaşırtıcı, Velmont!”

“Arsen Lüpen’i tanıyorsunuz demek!”

“Ah! Herkes gibi fotoğraflarından tanıyorum, hiçbiri diğerine benzemiyor ancak hepsinin ortak bir noktası var gibi... Sizinle de olduğu gibi.”

Horace Velmont biraz öfkeli görünüyordu.

“Değil mi, sevgili Devanne? Emin olun, bana bunu söyleyen ilk kişi değilsiniz.”

“Demek istediğim,” diye ısrar etti Devanne, “kuzenim Estevan sizi tavsiye etmemiş ve hayran olduğum güzel deniz manzaraları çizen ünlü bir ressam olmasaydınız, Dieppe’de bulunduğunuzu polise haber verir miydim diye düşünmeden edemiyorum.”

Bu şaka, genel bir kahkaha ile karşılandı. Thibermesnil Şatosu’nun büyük yemek salonunda, Velmont’un dışında, köy papazı Başrahip Gélis, Banker Georges Devanne ve annesinin davetine karşılık olarak çevrede dolaşacak olan bir düzine memuru vardı. İçlerinden biri bağırdı:

“Arsen Lüpen, Paris – Havre trenindeki şu meşhur olaydan sonra, kesin olarak, kıyı şeridinde görülmemiş miydi zaten?”

“Kesinlikle, üç ay oluyor ve bu olaydan bir hafta sonra kumarhanede harika dostumuz Velmont’la tanıştım; o zamandan beri beni birkaç kez ziyaret ederek onurlandırdı – o günlerden... ya da daha çok gecelerden birinde yaptığı ilk ziyaret, bugünlerde bana yapacağı çok daha ciddi bir ev ziyaretinin başlangıcıydı.”

Herkes güldü, ardından epey yüksek tavanlı, geniş bir oda olan ve Guillaume Kulesi'nin iç kısmının tamamını kaplayan eski muhafız salonuna geçildi. Georges Devanne bu salonda yüz yıllar boyu Thibermesnil soylularının biriktirdiği eşsiz hazineleri bir araya toplamıştı. Salonu eski sandıklar, dolaplar, şömine sehpaları, şamdanlar süslüyordu. Harikulade duvar halıları taş duvarlara asılmıştı. Dört pencerenin derin mazgalları, sıralarla donatılmıştı ve kurşun çerçeveli, kemerli vitraylarla tamamlanmışlardı. Kapıyla sol pencere arasına Rönesans tarzı anıtsal bir kitaplık dikilmişti; bu kitaplığın tepesine altın harflerle "Thibermesnil" yazılmıştı, hemen altında ailenin gurur duyduğu mottoları yazıyordu: "Ne istersen onu yap."

Purolar yakıldıktan sonra Devanne kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

"Ancak elinizi çabuk tutmanız gerekiyor, Vermont, bu gece son geceniz."

"O da nedenmiş?" diye sordu ressam; bu konuşmayı kendisinin de alaya aldığı kesindi.

Devanne, annesi ona işaret ettiğinde yanıt vermek üzereydi, bu işaret üzerine sustu ancak yemeğin heyecanı ve misafirlerin meraklı bekleyişi onu konuşmaya itti.

"Ah!" diye mırıldandı. "Artık anlatabilirim. Boşboğazlığın korkulacak tarafı yok."

Herkes merakla Devanne'nin çevresindeki yerlerini aldılar. Çok önemli bir haber veren birinin tatminkar havası içinde açıkladı:

"Yarın akşam saat dörtte, kendisi için sır diye bir şey olmayan, şimdiye kadar görülmemiş bir yetenekle bütün olayları olağanüstü bir şekilde çözen, her parçası bir yazarın hayal gücüyle harmanlanarak ortaya çıkmış gibi görünen muhteşem karakter, büyük İngiliz polis memuru, Herlock Sholmès, misafirim olacak."

Herkes bir ağızdan yüksek sesle konuşmaya başladı. Herlock Sholmès Thibermesnil'e mi geliyordu? Durum bu kadar ciddi miydi? Arsen Lüpen gerçekten de buralarda mıydı?

"Arsen Lüpen ve çetesi uzakta değil. Baron Cahorn olayının

yanı sıra Montigny, Gruchet, Crasville gibi soygunları da milli hırsızımız işlemediyse kim işledi? Bugün sıra bende.”

“Sizi de Baron Cahorn’a olduğu gibi önceden uyardılar mı?”

“Aynı hile iki kez tutmaz.”

“O halde?”

“O halde mi?... O halde bakınız...”

Ayağa kalktı; kitaplığın raflarından birinde, iki koca kitap arasındaki küçük açıklığı işaret ederek:

“Orada, XVI. yüzyıldan kalma, Dük Rollon’un şatoyu bir derebeyliği kalesi üzerine inşa etmesinden itibaren tarihini anlatan, *Thibermesnil’in Tarihi* adlı bir kitap duruyordu. İçinde üç adet oyma resim vardı; ilki tüm mülkü genel olarak gösteren bir çizim, ikincisi binaların planı ve üçüncüsü de –bu noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum– bir ucu duvarların dışına, diğer ucu da buraya, evet, şu anda içinde bulunduğumuz bu salona açılan bir yeraltı geçidinin haritasıydı. Bu kitap, geçen aydan beri kayıp.”

“Vay canına!” dedi Vermont. “Bu kötüye işaret. Ancak Herlock Sholmes’i sorgu yapmaya itecek tek neden bu olmasa gerek.”

“Evet, tek başına bu yeterli olmayacaktı ancak yaşanan bir başka olay size anlattığım olaya bir anlam kattı. Milli Kütüphanede bu *Tarihçe*’nin bir kopyası bulunuyordu fakat iki kitap arasında, özellikle yeraltı geçidinin görünüşü ve ölçeği gibi birtakım ayrıntılarda farklılıklar ve doğrudan basılmamış ancak mürekkeple yazılmış, az çok silinmiş çeşitli açıklamalar vardı. Bu farklılıkların ne olduğunun görülmesi ve geçit planının ancak bu iki kitabın dikkatlice incelenmesiyle yeniden oluşturulabileceğini biliyordum. Benim elimdeki kopyanın kayboluşunun ertesi günü Milli Kütüphanedeki kopya da talep ediliyor ve nasıl çalındığı tam olarak anlaşılmadan kitap ortadan kayboluyor.”

Bu sözler hayretle karşılandı.

“Artık durum epey ciddi.”

“Polis bu kez iki soruşturma yürütmesine rağmen herhangi bir sonuca ulaşamadı,” dedi Devanne.

“Arsen Lüpen’in karıştığı diğ r işlerde olduğu gibi...”

“Kesinlikle. Böylece aklıma Herlock Sholm s   haber vermek geldi; kendisi de bana Arsen Lüpen ile karşılaşmak için epey hevesli olduğunu söyledi.”

“Arsen Lüpen için ne kadar da gurur verici bir durum!” dedi Vermont. “Ancak sizin deyişinizle, milli hırsızımızın Thibermesnil ile ilgili hiçbir planı yoksa, Herlock Sholm s buralara kadar boşuna mı gelmiş olacak?”

“İlgisini epey çekecek bir başka şey daha var, yeraltı geçidinin bulunması.”

“Nasıl? Az önce geçidin bir ucunun dışarı, bir ucunun da bu salona a ıldığını kendiniz söylemediniz mi?”

“Evet ama nerede? Bu salonun neresinde? Planlarda geçidi belirten çizgi bu noktadaki bir çember ve içerisinde büyük harflerle ‘G.K.’ yazısı ile sonlanıyor. G.K. hiç şüphesiz ‘Guillaume Kulesi’nin kısaltması, değil mi? Ancak kule yuvarlak; yuvarlağın hangi kısmının yolu işaret ettiğini nasıl anlayacağız?”

Devanne bir puro daha yakıp bardağına Benedictine Lik r  doldurdu. Misafirler Devanne’i soru yağmuruna tutuyordu. Yaratıldığı etkid n hoşnut, gülümsedi. Sonunda kaldığı yerden konuşmaya başladı:

“Sır yok olup gitti. Dünyada yanıtı bilen kimse yok. Efsaneye göre g  l  lordlar ölüm d ş ğindeyken bu sırrı babadan oğula geçiriyorlardı; ta ki on dokuzuncu yılında, *II. yıl Thermidor’un 7’sinde**, darağacında idam edilen, son v ris Geoffroy’a kadar.”

“Ama bu olay bir asır önce olmuş; şimdiye kadar birileri aramış olmalı, değil mi?”

“Aramışlar ancak nafile. Ben bile Leribourg’un k  k y ğeni-nin ardından şatoyu satın alınca kazı yaptırmıştım. Etrafı suyla çevrili bu kulenin şatoya sadece tek bir noktadan bağlı olduğunu hatırlayın, bu durumda geçidin ancak eski hendeğin altından

* Thermidor; Fransız Devrim takviminde 20 Temmuzdan 18 Ağustos’a kadarki süre, on birinci ay. II. yıl ise miladi takvime göre 1793 – 1794 yıllarına karşılık geliyor. Bahsedilen tarih 25 Temmuz 1794. – n

geçmesi gerekiyor. Buna ek olarak, Milli Kütüphane’de bulunan planda, toplamda kırk sekiz basamaklı, dört dizi merdivenin olduğu görülüyor, bu da on metreden daha fazla bir derinlik demek. Diğer plana eklenen ölçek mesafeyi iki yüz metreye sabitliyor. Gerçekte sorunun yanıtı burada, dört duvar arasında yatıyor. Ancak yıkmaya cesaret edemiyorum.”

“Tek bir ipucu bile yok mu?”

“Yok.”

Başrahip Gélis itiraz etti:

“Mösyö Devanne, dikkatimizi şu iki alıntıya yönlendirmeliyiz.”

“Ah!” dedi Devanne gülerek. “Sayın rahip tam bir arşiv kurdu, anı okuyucusudur ve Thibermesnil’e dokunan her şey ilgisini çeker fakat bahsettiği çözüm her şeyi daha da karıştırmaktan başka bir şeye yaramayacak.”

“Yine de?”

“İsrarcı mısınız?”

“Kesinlikle.”

“Okuduklarından, iki Fransa kralının sorunun yanıtını bildiklerini sonucuna vardı.”

“İki Fransa kralı mı!”

“Evet, IV. Henri ve XVI. Louis.”

“Bunlar şatonun ilk sahipleri değil. Nasıl oluyor da sayın rahip bunu bilebiliyor?”

“Ah! Epey basit,” diyerek devam etti Devanne. “Arques Savaşı’ndan iki gün önce Kral IV. Henri bu şatoya gelip yemek yer ve uyur. Gece saat on birde, Normandiya’nın en güzel kadını Louise de Tancarville, Dük Edgard’ın suç ortağı olarak geçidi kullanarak Kral’ın yanına gelir ve bu sırada da aile sırrını açıklamış olur. IV. Henri daha sonra bu sırrı vekili Sully’ye bırakır, o da *Royales Économies d’État* adlı kitabında, başka herhangi bir yorumda bulunmadan, sadece şu anlaşılmaz cümleyi söyleyerek olayı anlatır:

“*Meyi salla, ne yi titret, iyi çal ki Tanrı yoluna hükmet.*”

Bir sessizlik oldu; Vermont dudak büktü:

“Konuyu pek de aydınlatacak bir ışık değil.”

“Değil mi? Sayın rahibe göre Sully, anılarını yazdırdığı kâtipler bu gizemi öğrenmesin diye doğrudan bilmeceyi yazdırıyor.”

“Yaratıcı bir varsayım.”

“Size katılıyorum; ancak meyi sallamak, neyi titretmek de ne demek?”

“Ya da Tanrı yoluna hükmetmek?”

“Tam bir sır!”

Velmont söz aldı:

“Peki XVI. Louis de geçitten gelen bir kadın tarafından ziyaret edilmiş mi?”

“Fikrim yok. Söylenebilecek tek şey, XVI. Louis’nin 1784 yılında Thibermesnil’de kaldığı ve Gamain’in* belirttiği Louvre Müzesi’ndeki meşhur demir dolabın içine kendi el yazısıyla ‘Thibermesnil: 7-10-11’ yazarak bıraktığı.”

“Harika! Sır perdesi yavaş yavaş aralanıyor,” dedi Horace Velmont kahkahalarla gülererek.

“Boşuna gülmeyin, mösyö,” dedi başrahip. “Yanıt bu iki sözde gizli ve bugün yarın biri gelip sırrı çözecek.”

“Herlock Sholmès çözecektir,” dedi Devanne. “Tabii Arsen Lüpen önce davranmazsa. Siz ne düşünüyorsunuz, Velmont?”

Velmont ayağa kalkıp elini Devanne’in omuzuna koydu.

“Kitabınız ve Milli Kütüphane’nin sunduğu veriler, çok önemli kayıp bilgilerdi, siz bu bilgileri benimle paylaşarak lütuf gösterdiniz. Size teşekkür ederim,” dedi.

“Yani?”

“Yani kayıp anahtar artık elimde. Geriye sadece gidip iş üstünde çalışmak kaldı.”

“O halde bir dakika bile kaybetmeyin.”

“Tek bir saniye bile kaybetmemeli! Sonuçta Herlock Sholmès’in gelmesinden önce şatonuzu soymak için sadece bir gecem var, değil mi?”

* François Gamain (1751 - 1795) kendisi kraliyetle ilgili kilit işlerinden sorumlu bir çilingirdi. XVI. Louis’nin kilitlere olan merakı sayesinde birlikte vakit geçirdikleri biliniyor. -çn

“Kaybedecek vaktiniz yok. Sizi arabayla bırakmamı ister miydiniz?”

“Dieppe’e kadar mı?”

“Dieppe’e kadar. Mösyö ve Madam Androl ile kendilerine eşlik eden bir dostlarının genç kızını almak üzere gitmem gerekiyor zaten, gece yarısı treniyle geliyorlar.”

Devanne memurlara dönerek ekledi:

“Yarın hepinizi burada, kahvaltıda görmek istiyorum, tamam mı beyler? Size güveniyorum; bu şato sizin alayınızca korunmalı ve saat on birdeki teftiş hazır edilmeli.”

Teklif kabul edilmişti. Grup dağıldı; birkaç dakika sonra bir 20-30 *Etoile D’Or*, Devanne ve Vermont’u Dieppe’e doğru götürüyordu. Devanne, ressamı kumarhanenin önünde indirdikten sonra gara devam etti.

Gece yarısı, Devanne’in dostları trenden indi. On iki buçukta araba Thibermesnil’in kapısından içeri girdi. Saat birde, salonda ikram edilen hafif bir yemekten sonra herkes odasına çekildi. Yavaş yavaş tüm ışıklar söndü. Gecenin sessizliği şatoyu sardı.

Ancak ay, önünü gölgeleyen bulutlardan sıyrılıp, bir anlığına salonun iki penceresinden içeriye beyaz aydınlığını yolladı. Sonra çabucak tepelerin ardına saklandı. Yeniden karanlık hâkim olmuştu. En derin karanlıklarda sessizlik artıyor gibiydi. Ancak ara sıra mobilyaların çıtırtısı ya da hendekteki sazların sudan yeşermiş eski duvarları yalayan hışırtısı sessizliği bölüyordu.

Saatın sarkacı ardı ardına saniyeleri vuruyordu. Saat ikiyi vurdu. Sonra gecenin ağır huzurunda saniyeler tekrar o aceleci ve tekdüze ritme döndüler. Derken saat üçü vurdu.

Birdenbire, sanki bir trenin geçişinde açılıp kapanan sinyal gibi bir ses çıktı. Hafif bir ışık, sanki bir ok gibi, arkasında köpüklü bir iz bırakıyormuşçasına salonun her yerini taradı. Bu ışık, kitaplığın alınlığının sağına yaslanmış bir sütunun ortasındaki yivden akıyordu. Önce, parlayan bir daire şeklinde karşı taraf-taki plakanın üzerinde hareketsiz kaldı; sonra, karanlığı tarayan

endişeli bir göz gibi tüm köşeleri dolaştı; ardından kitaplığın bir bölümü kendi etrafında dönüp mahzen gibi bir açıklığı ortaya çıkarırken daha da kuvvetle akmak için bir anlığına söndü.

Elinde elektrikli feneriyle bir adam içeri girdi. Onun ardından gelen ikinci ve üçüncü adam ellerinde halatlar ve çeşitli aletler taşıyorlardı.

“Diğerlerini çağırın,” dedi içeri ilk giren etrafı dikkatle kontrol edip dinledikten sonra.

Cesur gözlerle bakan ve kuvvetli sekiz erkek geçitten çıktı. Taşınma başladı.

Epey hızlıydı. Arsen Lüpen bir mobilyadan diğerine gidiyor, inceliyor ve boyutlarına ya da değerlerine göre bırakmaya karar veriyor veya “Alın!” diyerek adamlardan birine buyuruyordu.

Kaldırılan nesne tünelin ağzından boca edilip toprağın bağır-saklarına taşıyor gibiydi.

XV. Louis'den kalma altı koltuk ve altı sandalye, Aubusson duvar halıları, Gouthière imzalı şamdanlar, iki Fragonard ve bir Natier tablosu, Houdon'un büstü ve heykelticiler taşınmıştı. Arada sırada Lüpen muhteşem bir sandık ya da harikulade bir tablonun önünde durup iç geçiriyordu:

“Götürmek için çok ağır... Çok büyük... Ne yazık!”

Ardından da incelemesine devam ediyordu.

Kırk dakikada salon, Arsen'in deyimiyle “temizlenmiş”ti. Bütün bu taşıma işi, sanki adamların elini attığı her nesne pamuklara sarılmışçasına tek bir ses çıkmadan, takdir edilesi bir düzen içerisinde gerçekleştirilmişti.

Böylece Lüpen, son çıkanlardan ve Boule imzalı çerçeveli bir duvar saatini taşımakta olan adama dönerek:

“Artık gelmenize gerek yok,” dedi. “Kamyon yüklenir yüklenmez Roquefort'daki çiftliğe kadar hiç durmadan süreceksiniz, anlaşıldı mı?”

“Ya siz, patron?”

“Motosikleti bana bırakın.”

Adam gittikten sonra her ihtimale karşın kütüphanenin hareketli kısmını ittirdi; taşınma izlerini yok ettikten sonra ayak izlerini sildi, kapıdan geçip şatoyla kule arasındaki geçişi sağlayan koridora girdi. Burada camlı bir dolap vardı ve Arsen Lüpen’in araştırmasına devam etmesinin sebebi de bu dolaptı.

Dolapta saatlerden, enfiye kutularından, yüzüklerden, mücevher zincirlerinden, ince ince işlenmiş minyatürlerden oluşan benzersiz, harika bir koleksiyon vardı. Bir cımbızla kilidi zorladı ve böylece bu altın ve gümüş mücevherlere, öylesine değerli ve narin olan küçük sanat eserlerine sahip olmanın anlatılmaz zevkini yaşadı.

Yanında özellikle bu nimetleri taşımak için omuzuna astığı büyük bez bir çanta getirmişti. Çantayı doldurdu. Ayrıca ceketinin, pantolonunun ve yeleğinin ceplerini de doldurdu. Sonunda eskilerin zevkine uygun ve yeni modanın da tutkuyla aradığı incilerle süslü el çantalarından bir yığını tam sol eliyle toplamaya başlamıştı ki... Kulağına hafif bir ses çalındı.

Kulak kesildi; yanılmıyordu, ses açıkça duyuluyordu.

Birdenbire hatırlayıverdi; koridorun ucundaki bir merdiven, şimdiye kadar kullanılmayan bir daireye çıkıyordu ancak bu akşam bu dairede, Devanne’nın Dieppe’de karşılamaya gittiği, dostları Androl’lerin yanındaki genç kız kalıyor olmalıydı.

Hızlı bir hareketle fenerinin düğmesine bastı; fener söndü. Kapı açılıp da hafif bir ışık koridoru aydınlatmadan hemen önce, güçbela kendini merdivenin yukarısındaki bir pencere mazgalına attı.

Birinin dikkatle merdivenin ilk basamaklarını indiğini hissediyordu – sadece hissediyordu çünkü saklandığı perdenin arkasından bir şey göremiyordu. Kızın çok uzağa gitmeyeceğini ümit etti. Ancak kız merdivenleri inmeye devam edip odada biraz ilerledi, derken bir çığlık kopardı. Hiç şüphesiz dörtte üçü boşaltılmış, camı kırılmış dolabı görmüştü.

Parfümünün kokusundan kadının yaklaştığını hissedebiliyordu. Elbiseleri neredeyse arkasına gizlendiği perdeye değiyordu ve sanki kadının kalp atışlarını duyabiliyormuş gibi geliyordu. Kadın da arkasında, gölgelerin içinde, elinin ulaşabileceği yerde birinin olduğunu fark etmiş gibiydi... “Korktu... Kaçacak... Kaçmaması gibi bir durum olamaz,” diyordu Lüpen kendi kendine, ancak genç kadın kaçmadı. Elinde titremekte olan mum ışığı kuvvetlendi. Arkasını döndü, bir an tereddüt etti, korkutucu sessizliği dinler gibiydi; derken tek hamlede perdeyi açtı.

Yüz yüze geldiler.

Arsen allak bullak olmuştu.

“Siz... Siz misiniz, matmazel!” diye mırıldandı.

Genç kadın Miss Nelly’ydi.

Miss Nelly! Unutulmaz transatlantik yolculuğu sırasında kendi hayallerini genç adamın hayallerine karıştıran, tutuklanmasına tanık olan ve ona ihanet etmektense hoş bir hareketle, içinde mücevherler ve banknotlar bulunan Kodak’ı denize atıveren kadın... Miss Nelly! Uzun tutukluluk günlerinde üzüntü ya da mutlulukla siması hatırına gelen bu sevgili ve güler yüzlü genç kadın!

Bu şatoda, gecenin bu vaktinde birbirleriyle karşılaşmaları öylesine olağanüstü bir tesadüftü ki, şaşkınlıktan, sanki hayalet görmüşçesine bakakalmışlardı; ne kıpırdatabiliyor ne de tek bir kelime edebiliyorlardı.

Miss Nelly heyecandan sendeleyerek oturmak zorunda kaldı.

Lüpen, genç kadının karşısında ayakta kalmayı sürdürdü. Bitmek tükenmek bilmez dakikalar akarken, ellerinin biblolarla, cepleri ve çantasının mücevherlerle tıka basa dolu olduğunu fark etti. İçini büyük bir telaş kapladı ve orada, suçüstü yakalanmış yaramaz bir hırsız durumunda bulunmaktan dolayı utandı. Bundan böyle ne yaparsa yapsın, Miss Nelly için ellerini başkalarının cebine atan, kapıları kurcalayan ve içeriye gizlice süzülen bir hırsızdı.

Saatlerden biri yere düştü, ardından bir diğeri. Diğer mücevherler de birbiri ardına ellerinden kayıyordu, nasıl tutacağını

bilemiyordu. Ani bir kararla mücevherlerin bir kısmını koltuğa bıraktı, ceplerini boşalttı, çantasını boca etti.

Artık Nelly'nin karşısında kendini daha rahat hissediyordu; konuşma gayesiyle genç kadına doğru bir adım attı ancak kadın kendini geri çekti, sonra da sanki korkmuş gibi hızlıca yerinden kalktı ve salona girdi. Kapıyı arkasından kapattı, Lüpen de ardından gitti. Nelly orada, dili tutulmuş bir şekilde, titreyerek duruyordu; altüst edilmiş koca salona korku dolu gözlerle bakıyordu.

“Yarın saat üçte, her şey eski yerinde olacak,” dedi Lüpen hemen. “Mobilyalar geri getirilecek.”

Kadın karşılık vermediğinden sözlerini tekrarladı:

“Yarın saat üçte her şeyi ayarlayacağım... Hiçbir şey beni sözünden döndüremez... Yarın saat tam üçte...”

Uzun sessizliğin ağırlığı üzerlerine çökmüştü. Sessizliği bozmaya cesaret edemiyordu; genç kadının tavrı gerçekten acı çekmesine sebep oluyordu. Yavaşça, tek bir kelime etmeden, kadından uzaklaştı.

“Gidebilirdi! Gitmekte özgürdü... Benden korkmuyor!..” diye düşünüyordu.

Genç kadın aniden ürperdi.

“Ayak seslerini duydunuz mu? Biri yaklaşıyor,” dedi kekeleyerek.

Şaşkınlıkla genç kadına baktı. Yaklaşan tehlike karşısında allak bullak olmuş gibiydi.

“Ben bir şey duymuyorum,” diye karşılık verdi. “Yine de..”

“Nasil duymazsınız! Kaçmalısınız... Çabuk, kaçın!”

“Neden kaçayım?”

“Çünkü... kaçmanız gerek... Ah! Burada daha fazla durmayın...”

Kadın hızlıca koridora açılan kapıya koşup kulak kesildi. Hayır, kimse yoktu. Belki de ses dışarıdan gelmişti... Bir an daha bekledi, sonra rahatlayarak arkasını döndü.

Arsen Lüpen kaybolmuştu.

“Bu işin arkasında Vermont var; Vermont, Arsen Lüpen’in ta kendisi,” diye düşündü kendi kendine Devanne, şatonun soyulduğunu öğrendiğinde. Böylece her şey açıklanmış oluyordu; başka türlü de açıklanamazdı zaten. Yine de bu fikir mantıksız görünüyordu. Öylesine mantıksızdı ki Vermont’un, kuzeni Estevan’ın dost grubundan bildiği tanınmış ressam Vermont’un, Vermont olamaması gerekiyordu. Bu yüzden jandarma araştırma için şatoya geldiğinde Devanne bu saçma varsayımı onlarla paylaşmayı aklından bile geçirmedi.

Thibermesnil’de bütün sabah tarifsiz bir koşuşturma vardı. Jandarma, polis, Dieppe komiseri, kasabanın yerlileri, herkes ya koridorlarda ya parkta ya da şatonun çevresinde gidip geliyordu. Askerlerin yürüyüşü ve tüfek çıtırtıları ortama daha da ilginç bir hava katıyordu.

İlk incelemelerde herhangi bir ipucu bulunamadı. Ne pencerele ne kapılar kırılmıştı; taşıma işleminin gizli geçitten yapıldığı su götürmez bir gerçektir. Bununla birlikte ne halıda bir ayak izi ne de duvarlarda bir aşınma vardı.

Tek beklenmedik ve Arsen Lüpen’e yakışır ayrıntı, XVI. yüzyıldan kalma meşhur *Tarihçe*’nin eski yerine yerleştirilmesi ve yanına da bir benzeri gibi duran ve hiç şüphesiz Milli Kütüphaneden alınan kopyasının bırakılmasıydı.

Saat on birde memurları geldi. Devanne, adamları neşeyle karşıladı – böylesine zengin sanat eserlerini kaybetmek canını sıkısa da geri kalan serveti, onu kötü ruh halinden uzaklaştırıyordu. Dostları Androl’ler ve Nelly de aşağı inmişlerdi.

Herkes birbiriyle tanıştırdıktan sonra bir misafirin gelmediği fark edildi: Horace Vermont. Gelmeyecek miydi?

Vermont’un yokluğu, Georges Devanne’in şüphelerini yeniden uyandırdı ancak tam saat on ikide Vermont içeri girdi.

“Sonunda! İşte geldiniz!” dedi Devanne yüksek sesle.

“Geç mi kaldım?”

“Hayır, ancak böylesine heyecanlı bir geceden sonra... gele-meyebilirdiniz! Haberleri duydunuz sanıyorum?”

“Hangi haber?”

“Dün gece şatoyu soydunuz ya.”

“Hadi canım!”

“Tam da size söylediğim gibi ancak öncelikle masaya geçelim. Miss Underdown’a eşlik eder miydiniz... Matmazel izin verir mi?”

Genç kadının rahatsızlığını fark ederek durdu, sonra birden-bire hatırlayarak dedi ki:

“Ah doğru ya, Arsen Lüpen ile yolculuk etmiştiniz... Tutuklanmasından önce... Benzerlik sizi de hayrete düşürdü, değil mi?”

Genç kadın karşılık vermedi. Önündeyse Vermont gülümsüyordu. Eğildi; genç kadın Vermont’un koluna girdi. Kadını yerine kadar götürüp karşısına oturdu.

Yemek boyunca, Arsen Lüpen, götürülen mobilyalar, geçit ve Herlock Sholmès’den başka bir şey konuşulmadı. Sadece yemeğin sonuna doğru başka konulara geçilince Vermont da konuşmaya katıldı. Bir komik bir ciddi, bir anlamlı bir esprili konuşuyordu ve söylediği her şeyi, dalıp gitmiş ve hiçbir şey duymuyor gibi görünen genç kadının ilgisini çekmek için söylüyor gibiydi.

Kahveler avluya ve binanın ön cephesindeki bahçeye bakan terasta ikram edildi. Çimenlerin ortasındaki bando çalmaya başladığında taşralı ve askerlerden oluşan kalabalık parka yayılmaya başladı.

Nelly, Arsen Lüpen’in sözünü aklından çıkarmamıştı: “Saat üçte her şey eski yerine dönmüş olacak, ayarlayacağım.”

Saat üçte! Şatonun sağ kanadını süsleyen büyük saat üçe yirmi varı gösteriyordu. Her dakika saate bakmaktan kendini alamıyordu; bir yandan da epey rahat bir sallanan sandalyede kendini sakinleştirme bırakmış olan Vermont’a bakıyordu.

Üç on var... Üç beş var... Genç kadının içini kaygıyla karışık bir sabırsızlık kapladı. Tam zamanında, üstelik de şatoda, av-

luda, her yerde insanlar varken ve şimdi bile savcı ve tetkik yargıcı soruşturmalarına devam ederken böyle bir mucizeyi gerçekleştirebilir miydi?

Ancak... Ancak Arsen Lüpen öylesine büyük bir ağırbaşlılıkla söz vermişti ki! Bu adamdaki tüm güç, yetki ve kararlılık karşısında etkilenerek, “Sözünü tutacak,” diye düşündü genç kadın. Üstelik Lüpen için, bu pek de mucize gibi görünmüyordu, daha çok zorunda kaldığı için yapması gereken doğal bir hareketti.

Bir anlığına bakışları kesişti. Genç kadın utanıp başını çevirdi.

Ve üç... Saat ardı ardına bir, iki, üç kez çaldı... Horace Velmont cebinden saatini çıkardı, bakışlarını saate indirdi, sonra da cebine geri koydu. Birkaç saniye sonra bahçedeki kalabalık kenara çekilmeye, bahçe kapısını aşır içeri girmekte olan, birbiri ardına iki atın çektiği iki arabaya yol vermeye başladı. Alayın arkasında gidip, askerlerin yemeklerini ve çantalarını taşıyan arabalardandı bunlar. Sundurmanın önünde durdular. Bir levazım çavuş yerinden atlayıp, Mösyö Devanne’ı sordu.

Devanne koşarak basamakları indi. Örtülerin altında özenle düzenlenmiş, iyice sarılmış mobilyalarını, tablolarını, sanat eserlerini gördü.

Çavuş, kendisine sorulan sorulara karşılık olarak, rapora dayanarak bu sabah aldığı emiri gösterdi. Bu emre göre dördüncü taburun ikinci bölüğü Arques Ormanı, Halleux dört yoluna bırakılmış eşyalar bulacak ve bunları saat üçte Thibermesnil Şatosu’nun sahibi Mösyö Georges Devanne’a götürecekerlerdi. İmzalayan Albay Beauvel idi.

“Dört yola geldiğimizde her şeyi çimlerin üzerinde hazır ve başında da yoldan geçen dikilmiş birini bulduk,” diye ekledi çavuş. “Bana biraz garip geldi ama ne yapalım, emir emirdir.”

Polislerden biri imzayı inceledi, epey iyi taklit edilmiş bir kopyaydı.

Müzik kesilmişti, arabalar boşaltılıp mobilyalar yerlerine götürüldü.

Bütün bu hareketlilik içerisinde Nelly, terasın bir ucunda yalnız başına kalıvermişti. Ciddi ve endişeliydi; nasıl ifade edeceğini bilemediği karmaşık fikirler içindeydi. Aniden Vermont'un yaklaşmakta olduğunu gördü. Kaçmak istedi ancak terası iki yandan çevreleyen korkuluğun açısı ve portakal, zakkum ve bambu gibi büyük bitkilerden oluşan bir dizi çalı, ona kaçış yolu olarak sadece genç adamın gelmekte olduğu yolu bırakıyordu. Kıpırdamadı. Gün ışığı, bir bambunun ince yaprakları arasından süzülerek altın sarısı saçlarında titreşti.

"Bu gece verdiğim sözü tuttum," dedi biri, epey alçak sesle.

Arsen Lüpen genç kadının yakınındaydı ve etrafta kimse yoktu.

"Bu gece verdiğim sözü tuttum," diye tekrar etti kararsız ve ürkek bir sesle.

Bir teşekkür, en azından yaptığı bu hareketle ilgilendiğini gösteren bir jest bekledi ancak genç kadın sessizliğini korudu.

Bu hor görme Arsen Lüpen'in canını sıktı; aynı zamanda artık gerçeği öğrenen Nelly ile aralarındaki derin boşluğu fark etti. Bu cesur ve büyük kadın karşısında kendini aklamak, bahaneler bulmak, hayatını göstermek istiyordu ancak sözcükler dudaklarından dökülmeden önce açıklama yapmanın saçma ve saygısızlık olduğunu hissetti. Böylece, anıların zihnine hücum ettiği bir ruh haliyle üzgünce mırıldandı:

"Ne kadar da eskide kaldı! *Provence*'in güvertesinde geçirdiğimiz uzun saatleri hatırlıyor musunuz? Ah! Alın... Bugün olduğu gibi o zaman da elinizde bir gül, solgun bir gül tutuyordunuz... Sizden gülü istemiştim... Duymamış gibiydiniz... Siz gittikten sonra gülü buldum... Hiç şüphesiz unutmuştunuz... Sakladım..."

Hâlâ bir karşılık vermiyordu. Çok uzaklardaymış gibiydi. Lüpen devam etti:

"Bu anıların hatırına, bildiklerinizi unutun. Geçmişle günümüz birbirine bağlı değil! Ben gece gördüğünüz değil ama eskiden olduğum kişiyim ve ne olur, bir anlığına da olsa bir zamanlar

bana baktığınız gibi bakınız... Yalvarırım... Artık aynı kişi değil miyim?”

Lüpen'in isteğini yerine getirdi ve gözlerini kaldırıp ona baktı; sonra tek bir söz etmeden, bir parmağıyla işaretparmağında taşıdığı yüzüğü gösterdi. Sadece halkası görünüyordu ancak elinin ayasına dönük olan kısımda harikulade bir yakut vardı.

Arsen Lüpen kızardı. Bu yüzük Georges Devanné'dan geliyordu.

İçerleyerek gülümsedi:

“Haklısınız. Her şey olduğu gibi. Arsen Lüpen, Arsen Lüpen'den başkası olamaz ve ikiniz arasında tek bir hatıra bile olamaz... Affedin... Yanınızda bulunmamın bile bir saygısızlık olduğunu anlamalıydım...”

Elinde şapkası tırabzana doğru yanaştı. Nelly önünden geçip gitti. Onu tutmak, ona yalvarmak istiyordu. Ancak cesareti kırılmıştı; tıpkı New York'taki limanda, iskeleden yürüyüp gittiği gün olduğu gibi, uzaklaşmasını izledi. Genç kadın, kendisini kapıya götüren merdivenleri çıktı. Bir anlığına, o ince gölgesi girişin mermerlerinde belirdi, sonra tamamen kayboldu.

Bir bulut güneşi gölgeledi. Arsen Lüpen hareketsizce kumun üzerindeki küçük ayak izlerine bakıyordu. Birdenbire ürperdi; Nelly'nin yaslandığı bambu saksının üzerinde, genç kadından istemeye cesaret edemediği gül, o solgun gül yatıyordu... Bu gül de hiç şüphesiz unutulmuştu, değil mi? Ama gönüllü olarak mı yoksa dikkatsizlikten mi unutulmuştu?

Bir hışımla gülü eline aldı. Taçyaprakları dökülüverdi. Sanki kutsallarmışçasına tek tek yaprakları topladı...

“Gidelim,” dedi kendi kendine. “Burada yapacak bir şey kalmadı. Özellikle Herlock Sholmès işleri karıştırırsa, durum kötüleşir.”

Parkta kimse kalmamıştı. Yine de girişin yakınındaki kulübe de bir grup asker vardı. Çalıların arasına girip dış duvarı tırmandı; en yakın tren istasyonuna gitmek üzere tarlaların arasından

kıvrılarak giden bir patikaya saptı. Yürümeye başlayalı on dakika olmamıştı ki yol iki bayır arasında sıkışıp daraldığında yürümeye başlayalı on dakika olmamıştı; tam da bu dar geçitte karşıdan gelen bir başka kişi göründü.

Ellili yaşlarında, epey kuvvetli, suratı traşlı ve giyiminden yabancısı olduğu belli olan bir adamdı bu. Elinde ağır bir değnek vardı ve omuzunda bir heybe asılıydı.

“Affedersiniz, mösyö... Bu yol şatoya mı çıkar?” diye sordu yüz yüze geldiklerinde yabancı, anlaşılması güç bir İngiliz aksanıyla.

“Düz devam edin, mösyö, duvara gelince sola sapın. Sabırsızlıkla sizi bekliyorlar.”

“Ah!”

“Evet ya, dostum Devanne gelişinizi dün akşamdan bizlere haber verdi.”

“Mösyö Devanne fazla konuştuysa, yazık.”

“Sizi karşılayan ilk kişi olduğum için mutluyum. Herlock Sholmès’in benden daha ateşli bir taraftarı olamaz.”

Sesinde belli belirsiz bir ironi vardı ancak bundan pişmanlık duyuverdi, çünkü Herlock Sholmès kendisini, keskin ve delici bakışlarla tepeden tırnağa inceliyordu; Arsen Lüpen bir fotoğraf makinasından çok daha kesin bu bakışların, en ince ayrıntısına kadar kendisini tuttuğunu, hapsettiğini, kaydettiğini hissediyordu.

“Fotoğrafımı çekti,” diye düşündü. “Bu adamdan kendimi gizlemeye çalışmak tam bir bela. Sadece... Beni tanıdı mı acaba?”

Selamlaştılar; ancak dolaşırken bir çelik tıkırtısı çıkaran atların ayak sesleri yankılandı. Gelen jandarmaydı. İki adam da, atların altında ezilmemek için bayıra, çalıların içine doğru gerilemek zorunda kaldı. İlk jandarma geçip gitti ancak birbirlerini belirli bir mesafeyle takip ettiklerinden geçiş uzun sürecekti. “Her şey tek bir soruya bağlı: Beni tanıdı mı? Tanıdıysa bu durumu kötüye kullanması olası, epey kaygı verici,” diye düşünüyordu Lüpen.

Son at da geçip gittikten sonra Herlock Sholmès doğrudu; tek bir kelime etmeden tozdan kirlenen ceketini eliyle silkeledi. Heybesinin kayışı dikenli bir dala takılmıştı. Arsen Lüpen acele etti. Bir kez daha birbirlerini süzdüler. O anda biri onları görseydi, ikisi de üstün yetenekli ve ölümüne becerikli, çatışmaları halinde iki eş kuvvetin çarpışmasının yaşanacağı bu iki donanımlı adamın ilk karşılaşmasının yarattığı dokunaklı manzaraya tanıklık edebilirdi.

“Teşekkür ederim, mösyö,” dedi İngiliz.

“Rica ederim,” diye yanıtladı Lüpen.

Birbirlerinden ayrıldılar. Lüpen istasyona, Herlock Sholmès şatoya yöneldi.

Tetkik yargıcı ve savcı araştırma yaptıktan sonra oradan elleri boş ayrılmışlardı. Herkes merakla Herlock Sholmès’in gelip ününü haklı çıkarmasını bekliyordu. Sholmès’in kendine atfedilen görünümden epey farklı olan iyi burjuva havası biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Hiç de Herlock Sholmès fikrini aşlayan gizemli ve şeytani roman kahramanı havası yoktu. Yine de Devanne coşkuyla bağırırdı:

“Sonunda üstadım, geldiniz! Ne büyük mutluluk! Uzun zamandır istiyordum... Bana sizi görme imkânı tanıyan bütün bu olaylardan ötürü neredeyse mutluluk duyacağım, ancak nasıl geldiniz?”

“Trenle.”

“Ne yazık! Yine de size arabamı yollayabilirdim.”

“Resmi bir karşılama, değil mi? Davullar ve müzik eşliğinde. İşimi kolaylaştırmak için epey iyi bir yöntem,” diye homurdandı İngiliz.

Pek de hoş olmayan bu ses tonu Devanne’ı şaşırttı; yine de alttan almaya çalıştı:

“Ne mutlu ki işiniz size yazdığımдан daha kolay olacak.”

“O da neden?”

“Çünkü hırsızlık bu gece gerçekleşti.”

“Gelişimi önceden haber vermeseydiniz büyük ihtimalle bu gece soyulmazdınız.”

“Ya ne zaman soyulurdum?”

“Yarın ya da bir başka gün.”

“Ya ne değişirdi?”

“Lüpen tuzağa düşerdi.”

“Peki ya mobilyalarım?”

“Gitmezlerdi.”

“Zaten buradalar.”

“Buradalar mı?”

“Saat üçte geri getirildiler.”

“Lüpen mi getirdi?”

“İki askeri araba getirdi.”

Herlock Sholmès haşince şapkasını başına geçirdi ve heybesi-
ni sırtladı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı Devanne.

“Gidiyorum.”

“Neden?”

“Eşyalarınız yerli yerinde, Arsen Lüpen uzaklarda. İşim bitmiş
görünüyor.”

“Ancak hâlâ yardımınıza ihtiyacım var, mösyö. Dün gece yaşa-
nan, yarın yine tekrar edebilir çünkü önemli bir noktayı atlıyoruz;
nasıl oldu da Arsen Lüpen içeri girdi, dışarı çıktı ve neden birkaç
saat sonra her şeyi geri getirdi?”

“Ah! Bilmiyor musunuz...”

Çözülecek bir sır olduğu fikri Herlock Sholmès’i yumuşattı.

“O halde derhal aramaya koyulalım, değil mi? Ve tabii ki
mümkünse yalnız başımıza.”

Bu cümle açıkça diğer memurlara yöneltilmişti. Devanne du-
rumu anladı ve İngiliz’i salona yönlendirdi. Kuru bir tonda, önce-
den düzenlenmişe benzeyen, kısa cümleler kuruyordu. Sholmès,
Devanne’a geçen akşamla, misafirlerle, şatonda yaşayanlarla ilgili
sorular sordu. Ardından iki *Tarihçe*’yi inceledi, haritaları karşılaş-
tırdı, Başrahıp Gélis’in okuduğu alıntıları tekrar ettirdi.

“Bu iki alıntıyı ilk kez dün akşam mı paylaştınız?” diye sordu.

“Evet dün akşam.”

“Önceden Mösyö Horace Vermont ile paylaşmamıştınız, değil mi?”

“Hayır.”

“Güzel. Arabanıza haber verin. Bir saat içinde buradan ayrılıyorum.”

“Bir saat içinde mi!”

“Arsen Lüpen, ona sorduğunuz soruyu çözmekten başka bir şey yapmamış.”

“Ben mi? Ona soru mu sormuşum...”

“Eh! Evet, Arsen Lüpen ya da Vermont, ikisi de aynı kişi.”

“Şüphelenmiştim... Ah! Düzenbaz adam!”

“Bakalım, dün akşam saat onda Lüpen’in elinde olmayan ve bulmacayı çözmek için haftalardır aradığı öğeleri eline verdiniz. Gece boyunca Lüpen bu öğelerin ne anlama geldiğini çözdü, çetesini topladı ve sizi soydu. Ondan daha hızlı olabilirim.”

Düşünceler içinde, odada bir o yana bir bu yana yürüdü; sonra oturup bacak bacak üstüne attı ve gözlerini kapattı.

Epey mahcup olan Devanne bekledi.

“Uyuyor mu, yoksa düşünüyor mu?” diye aklından geçirdi.

Her ihtimale karşı birtakım emirler vermek üzere odadan çıktı. Geri döndüğünde adamı koridordaki merdivenin altında, dizleri üzerinde, halıyı dikkatle incelerken buldu.

“Bir şey mi gördünüz?”

“Bakınız... Burada... Mum lekeleri var...”

“Gerçekten de öyle... Lekeler belli ki yeni...”

“Bu izleri merdivende ve hatta Arsen Lüpen’in kırdığı ve içe-risindeki değerli eşyaları bu koltuğun üzerine bıraktığı şu camlı dolabın çevresinde de görebilirsiniz.”

“Bundan çıkardığınız sonuç nedir?”

“Hiç. Bütün bunlar hiç şüphesiz neden eşyalarınızı geri getirdiğini açıklayacaktır ancak üzerinde vakit harcayacağım bir sorun değil bu. Önemli olan geçidin yolunu bulmak.”

“Herhangi bir tahmininiz...”

“Ben tahmin etmem, bilirim. Şatonun iki ya da üç yüz metre uzağında bir şapel var, değil mi?”

“Dük Rollon’un lahдинin bulunduğu harap bir şapel var, evet.”

“Şoförünüze bizi bu şapelin yakınında beklemesini söyleyin.”

“Şoförüm henüz dönmemiş... Haber verecekler... Ancak anladığım kadarıyla geçidin bu şapele açılacağını düşünüyorsunuz. Neye dayanarak?”

Herlock Sholmès, Devanne’in sözünü kesti:

“Bana bir merdiven ve bir fener bulmanızı rica ediyorum, mösyö.”

“Ah! Bir fenere ve bir merdivene mi ihtiyacınız var?”

“Sizden rica ettiğime göre, öyle olmalı.”

Devanne, biraz şaşırarak hizmetçilerine haber verdi. İstenilen eşyalar getirildi.

Böylece Sholmès, bir komutanın ciddiyeti ve hassaslığıyla emirler vermeye başladı.

“Merdiveni kütüphaneye, Thibermesnil sözcüğünün sağına dayayınız...”

Devanne merdiveni dayarken İngiliz devam etti:

“Biraz daha sola... Sağa... Tamam! Şimdi tırmanın... Güzel... Sözcüğün tüm harfleri kabartma, değil mi?”

“Evet.”

“M harfi ile başlayalım. Herhangi bir yöne dönüyor mu?”

Devanne M harfini ittirip heyecanla bağırdı:

“Evet, dönüyor! Sağa doğru! Nasıl anladınız?..”

Herlock Sholmès yanıtlamadan devam etti:

“Şimdi de N harfini deneyelim. Evet... Harfi, kapı sürgüsüne yaptığımız gibi itip çekerek birkaç kez oynatın.”

Devanne N harfini oynattı. Hayretler içindeydi, içine çökmüştü.

“Harika,” dedi Herlock Sholmès. “Güzel... Şimdi yanılmıyorsa ve her şey olması gerektiği gibi gelişirse, İ harfine de basılınca küçük bir kapı açılacak.”

Devanne, belirli bir ciddiyetle İ harfine bastı. Harf, kapıyı açmıştı açmasına ancak Devanne da merdivenden düşmüştü; çünkü sözcüğün ilk ve son harfleri arasındaki kitaplık kısmı kendi çevresinde dönüp geçidin ağzını açığa çıkarmıştı.

“Yaralanmadınız ya?” diye sordu Herlock Sholmès sakince.

“Hayır, hayır,” dedi Devanne doğrulurken. “Yaralanmadım ancak kabul edeyim ki ağzım açık kaldı... Şu dönen harfler... Bu geniş yeraltı geçidi...”

“Ya devamına ne demeli? Tam da Sully’nin belirttiği alıntıdaki gibi değil mi?”

“Hangisi, Tanrı’nın yolundan bahseden mi?”

“Ah! M döner, N titrer ve İ çıkar... IV. Henri’nin Matmazel de Tancarville ile baş başa bir saat geçirmesine olanak sağlayan buydu.”

“Peki ya XVI. Louis?” diye sordu Devanne, afallamıştı.

“XVI. Louis iyi bir nalbant ve yetenekli bir çilingirdi. Kendisinin yazdığı söylenen *Çoklu Kilitler* başlıklı bir kitap okumuştum. Thibermesnil’e gelince, şatonun sahibi olarak majestelerine harika bir kilit göstermek istemişti. Kral da hatırlamak için 7-10-11 olarak not etti; bu da Thibermesnil’in ikinci, altıncı ve on ikinci harfleri olan M, N ve İ harflerini belirtiyor.”

“Ah harika! Sonunda anlamaya başladım... Sadece... Salon-dan nasıl çıkılacağını anlasam da, Lüpen’in nasıl girdiğini anlayamıyorum; sonuç olarak tünelden gelmiş olmalı.”

Herlock Sholmès feneri yakıp geçitte birkaç adım ilerledi.

“Bakın, tıpkı bir saatin zembereğinde olduğu gibi bütün mekanizma buraya kurulmuş. Bütün harfler tersinden görülüyor. Lüpen’e de bölmenin bu yönünden oynamak kalmış.”

“Bunu gösteren bir kanıt var mı?”

“Kanıt mı istiyorsunuz? Şu yağ birikintisini görüyor musunuz? Lüpen çarkların yağlanması gerekeceğini bile öngörmüş,” dedi Herlock Sholmès sesinde hiçbir hayranlık olmadan.

“O halde diğer girişi de mi biliyordunuz?”

“Tıpkı benim bildiğim gibi. Beni takip edin.”

“Geçitten mi gideceğiz?”

“Korktunuz mu?”

“Hayır, ancak yolu bulabileceğimizden emin misiniz?”

“Gözüm kapalı bulurum.”

Önce on iki basamak indiler, sonra bir on iki basamak daha indiler, ardından bunu iki kez daha yinelediler. Sonra, üzerinde birbirini ardına yenilemeler yapılmış görünen ve yer yer sızıntılar olan tuğla duvarlı uzun bir koridorda ilerlediler. Toprak nemliydi.

“Hendeğin altından geçiyoruz,” diye belirtti Devanne. “Hiç güvenli değil.”

Koridor on iki basamaklı bir merdivenle son buluyordu; bu merdivenleri on iki basamaklı üç diğer merdiven takip ediyordu; zorla basamakları çıktılar ve kayaya oyulmuş küçük bir deliğe vardılar. Yol bitmişti.

“Hay aksi,” diye söylendi Herlock Sholmès. “Çıplak duvarlardan başka bir şey yok, epey utandırıcı.”

“Öyle, geri dönebiliriz,” diye mırıldandı Devanne; “zaten daha fazla devam etmeye ne gerek var. Yeterince aydınlandım.”

Ancak başını yukarı kaldıran İngiliz, rahat bir nefes alıverdi; hemen üstlerinde, giriştekinin aynısı bir mekanizma duruyordu. Tek yapmaları gereken üç harfi çevirmektir. Granit bir blok sarsıldı. Artık, üzerine on iki harfli “Thibermesnil” kabartması yapılmış, Dük Rollon’un taştan kaidesinin diğer tarafındaydılar. Bu da demek oluyordu ki tam da İngiliz’in belirttiği gibi küçük, harap haldeki şapeldeydiler. Alıntının son kısmına atfen:

“Ve Tanrı yoluna hükmet; bu da yolu kullanarak şapele çıkmak demek,” diye sözlerini tamamladı.

“Nasıl olur?” diye haykırdı Devanne. Herlock Sholmès’in canlılığı ve altıncı hissiyle akli karışmıştı. “Bu basit alıntı her şeyi anlamınıza yetti mi?”

“Peh!” dedi İngiliz. “Aslında gereği bile yoktu; kitabın Milli Kütüphane için olan kopyasında yolun solda, bir daire ile bittiği-

ni biliyorsunuz. Bu dairenin hemen sağında sizin görmediğiniz, epey silik olmasına karşın bir büyütle görülebilen küçük bir haç vardı. Bu haç hiç şüphesiz içinde bulunduğumuz şapeli işaret ediyordu.”

Zavallı Devanne kulaklarına inanamıyordu.

“Mucizevi, inanılmaz bir şey bu ama aynı zamanda bir çocuğun çözebileceği kadar basit! Nasıl olur da şimdiye kadar kimse bu sırrı çözemez?”

“Çünkü şimdiye kadar kimse bulmacayı çözmek için gerekli üç ya da dört öğeyi, bu da demek oluyor ki iki kitabı ve alıntıları, bir araya getirememişti... Hiç kimse... Arsen Lüpen ve benim dışımızda.”

“Ama Başrahip Gélis ve ben de biliyorduk,” diye karşı çıktı Devanne. “İkimiz sizden çok daha fazlasını biliyorduk ama yine de...”

Sholmès gülümsedi.

“Mösyö Devanne, herkes bulmaca çözmeye yetenekli olmaya bilir.”

“Ama onlarca yıldır araştırıyorum. Ve siz sadece on dakikada çözdünüz...”

“Eh! Alışkanlık...”

“Bakınız, bir araba bekliyor!” diye bağırdı İngiliz şapelden çıkışlarında hayretle.

“Ama bu benim arabam!”

“Sizin arabanız mı? Şoförün henüz dönmediğini sanıyordum.”

“Öyleydi... Ben de kendime aynı şeyi soruyorum...”

Arabaya yaklaştılar.

“Édouard, size buraya gelmenizi kim söyledi?” diye sordu Devanne, sorguya çeker bir edayla şoföre.

“Mösyö Vermont,” diye yanıt verdi adam.

“Mösyö Vermont mu? Kendisiyle karşılaştınız mı?”

“Tren istasyonunun yakınlarında karşılaştık, bana şapele gitmemi söyledi.”

“Şapele gitmenizi mi istedi! Ama neden?”

“Mösyöyü ve mösyönün dostunu beklemem için...”

Devanne ve Herlock Sholmès birbirlerine baktılar.

“Bulmacanın sizin için bir çocuk oyuncacı olacağını anlamış olmalı. Nazik bir övgü,” dedi Devanne.

Dedektifin ince dudaklarında memnun bir gülümseme belir-di. Bu övgü onu sevindirmişti.

“Akıllı adam. Onu gördüğümde anlamıştım zaten,” dedi başıyla onaylayarak.

“Karşılaştınız demek?”

“Şatoya varmadan hemen önce karşılaştık.”

“Ve Horace Velmont, daha doğrusu Arsen Lüpen olduğunu anladınız mı?”

“Hayır ancak yaptığı birtakım hicivlerden ötürü tahmin et-mekte gecikmedim.”

“Ve kaçıp gitmesine göz mü yumdunuz?”

“Gerçekten de göz yumdum... Henüz oyun benim tarafım-daydı... Ayrıca jandarma geçiyordu.”

“Kahretsin! Bulunmaz bir fırsattı bu...”

“Kesinlikle, mösyö,” dedi İngiliz kibirle. “Ancak Arsen Lüpen gibi bir rakip karşısında Herlock Sholmès fırsatlardan yararlan-maz. Onları kendi yaratır.”

Ancak fazla vakit yoktu ve Lüpen de arabayı yollayarak hoş bir jest yaptığından daha fazla gecikmeden bindiler. Devanne ve Herlock Sholmès arabanın rahat koltuklarına yerleştiler. Edouard krank milini çevirdi ve yola koyuldular. Tarlalar ve ağaç öbekleri yanlarından akıp gidiyordu. Caux bölgesinin tembel kıvrımları önlerinde düzleşiyordu. Birdenbire Devanne’ın gözüne ceplerden birine bırakılmış bir paket ilişti.

“Bu da ne böyle? Bir paket! Kimin için ki? Ama bu sizin için.”

“Benim için mi?”

“Bakınız: *Arsen Lüpen’den Mösyö Herlock Sholmès’e.*”

İngiliz paketi alıp ipini çözdü; paketin içindeki kâğıtları kaldı-rınca altından bir saat çıktı.

“Ah!” diye bağırarak öfkesini belirten bir hareket yaptı...

“Bir saat mi?” dedi Devanne. “Sakin bu...”

İngiliz karşılık vermedi.

“Nasıl? Bu sizin saatiniz mi? Arsen Lüpen size saatinizi mi yolladı? Ama nasıl olur da yollar... Saatinizi aldı, değil mi? Ah! Bu gerçekten çok iyi, Arsen Lüpen, Herlock Sholmès’in saatinin araklıyor! Tanrım, epey eğlenceli! Hayır, gerçekten... Affedersiniz... Ama kendimi alıkoyamıyorum.”

İyice güldükten sonra ikna olmuş bir ses tonuyla, Sholmès’in önceden söylediklerini onayladı:

“Ah! Haklısınız, gerçekten de akıllı adam.”

İngiliz sesini çıkarmadı. Diepp’e kadar, gözleri yitip giden ufuk çizgisinde, tek bir kelime etmedi. Sessizliği korkunç, esrarlı ve en vahşi öfkeden daha zalimdi. Tren istasyonuna vardıklarında, bu sefer sesinde herhangi bir öfke kırıntısı olmaksızın, ancak karakterinin getirdiği bütün irade ve kararlılığın hissedildiği bir ses tonuyla şöyle dedi:

“Evet, akıllı adam ve şu anda size uzatmakta olduğum elimi, ensesine atmadan büyük zevk duyacağım, Mösyö Devanne,” dedi. “Ve sizin de gördüğünüz üzere Arsen Lüpen ve Herlock Sholmès’in er ya da geç yeniden karşılaşacaklarını düşünüyorum... Evet, dünya, karşılaşmalarını için fazla küçük... O zamana kadar...”

Son

